

ΡΗΞΗ

Μηνιαία εφημερίδα για την εθνική ανεξαρτησία, την κοινωνική χειραφέτηση, την οικολογία και την άμεση δημοκρατία

Έτος 6^ο • Αριθμός φύλλου 89

Σάββατο 3 Νοεμβρίου 2012

www.ardin-rixi.gr • Τιμή: 2€

● | Σήμερα

Νίκος Ντάσιος
Δωδώνη: Το χρονικό ενός
ξεπουλήματος Σελίδες 4-5

Μιχάλης Χατζηπέτρου
Θεσσαλονίκη: 100 χρόνια
από την απελευθέρωση
Σελίδα 6

Γιάννης Ίένος
Χ.Α: Η συμμορία
που παριστάνει το κόμμα
Σελίδα 7

Σωτήρης Τλούπας
Ο βασιλιάς και οι
πρίγκιπες είναι γυμνοί
Σελίδα 8

Τζέιμς Πέτρας
Βενεζουέλα: Ο Τσάβες σε
σαυροδρόμι
Σελίδα 18

Χωρίς σωτήρες, να αρχίσουμε μια μακρά και επίπονη πορεία για τη σωτηρία της χώρας

ΕΞΩ ΤΑ ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΚΑΤΟΧΗ!

Ένα όνειρο. Η ιστορική καταισχύνη του Αντώνη Σαμαρά / ΚΥΡΙΟ ΑΡΘΡΟ του Γιώργου Καραμεηλιά, ΣΕΛ. 3

Αφιέρωμα: Αμερικάνικες εκλογές (Ι. Βαλεροστάιν - Κ. Χέτζες)

Σελίδες 14-15 >>>

● | ΕΚ ΡΗΞΗΣ | Πριν από ενενήντα χρόνια

Του Γιώργου Καραμεηλιά

Πριν ενενήντα χρόνια τελείωσε και ολοκληρώθηκε μια ιστορία χιλιάδων χρόνων κατά την οποία οι Έλληνες ζούσαν και στις δύο όχθες του Αιγαίου, ενώ ταξίδευαν ως νέοι Οδυσσείς σε Ανατολή και Δύση, σε Νότο και Βορρά. Μέχρι τότε, οι Έλληνες δεν είχαν ποτέ επικεντρωθεί στο έθνος-κράτος τους. Εξάλλου, είχαν περάσει εκατο-

νάδες χρόνια χωρίς δικό τους κράτος. Ζούσαν ως φορείς ενός μεγάλου πολιτισμού, σαν ένας λαός ταξιδευτής.

Πριν ενενήντα χρόνια, το '22, αυτός ο ελληνισμός έλαβε τέλος. Και χρειάστηκαν ενενήντα χρόνια για να κατανοήσουμε επιτέλους αυτή την αλήθεια. Αλήθεια που συνειδητοποιούμε σήμερα σ' όλο το βάθος και την έκτασή της. Είμαστε **μόνοι**,

και για να οικοδομήσουμε οποιοδήποτε αξιόπιστες συμμαχίες, πρέπει πρώτα εμείς εδώ, μέσα σ' αυτό τον τόπο, να πάψουμε να «φεύγουμε». Διαφορετικά, μας περιμένει το ιστορικό τέλος. Μέχρι το 1922 είχαμε ακόμα την πολυτέλεια της επιλογής μεταξύ αυτεξουσιοδότησης και υποταγμένης ύπαρξης. Σήμερα το δίλημμα έχει μετατεθεί μεταξύ αυτεξου-

σιότητας και ιστορικής εξαφάνισης.

Πρέπει λοιπόν να πάψουμε να υποτασσόμαστε σε ξένες σειρήνες, όποιες κι αν είναι αυτές, να πάψουμε να ζούμε με αυταπάτες. Είτε πρόκειται για τον ευρωπαϊσμό των ευρολιγούρηδων, είτε τον νεοθωμανισμό των ψευδοοικουμενιστών. Εδώ, σήμερα, σ' αυτό τον τόπο, στην Ελλάδα και στην Κύπρο,

βρίσκεται ο ελληνισμός. Και δεν μπορούμε να ξοδέψουμε ούτε ένα βλέμμα, ούτε μια σταγόνα αίμα, σ' οποιοδήποτε είδος φυγής. Το μόνο μεγάλο ταξίδι που μπορούμε και πρέπει να κάνουμε είναι το ταξίδι μέσα μας, σε αυτό τον κόσμο τον μικρό, τη σημερινή Ελλάδα, που θα πρέπει κάποτε να χωρέσει τον μεγάλο κόσμο της ιστορίας μας.

ΡΗΞΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται από μη κερδοσκοπικό σωματείο
Ιδιοκτήτης-Εκδότης
Γιώργος Καραμπελιάς

Ομάδα έκδοσης:
Γιάννης Ξένος, Γιώργος Ρακκάς
Κωνσταντής Σεβρής, Νικόλας Δημητριάδης,
Ελένη Σαββάκη, Γιώργος Μπύρος
Κώστας Μαυρίδης
Αλέκος Μιχαηλίδης
Κωνσταντίνος Διαλεκτόπουλος

Οικονομικός υπεύθυνος
Στράτος Ιωαννίδης

Διορθώσεις-επιμέλεια κειμένων
Ελένη Ζαχαροπούλου
Χριστίνα Σταματοπούλου
Νίκη Παντελεμίδου
Γρηγόρης Αποστολίδης

Επιμέλεια έκδοσης
Νάσια Παναγοπούλου

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Δημήτρης Γ. Λουζικιώτης
www.louzikiotis.gr

Αθήνα
Θεμιστοκλέους 37, 106 77
Τηλ: 210 3826319 fax: 210 3839930

Θεσσαλονίκη
Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου,
Τηλ/fax: 2310 543751

E-mail: efrxi@gmail.com

Τυπογραφείο
Γ. ΤΑΣΣΙΟΠΟΥΛΟΣ-Κ. ΜΠΑΡΛΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
Ορφείας 13, Κορωπί, 194 00 Αθήνα
Τηλ.: 210 6620734

Συνδρομές

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (1 ΕΤΟΣ): 30 ευρώ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:
116/772277-01 - Εθνική Τράπεζα

Η ΡΗΞΗ κυκλοφορεί στα περίπτερα όλης της Ελλάδας από το Σάββατο 2 Δεκεμβρίου 2006 και κάθε πρώτο Σάββατο του μήνα.

• Η κυκλοφορία της ΡΗΞΗΣ βασίζεται επίσης, πέρα από το πρακτορείο, στην καλή θέληση των μελών, των φίλων και των αναγνωστών της. Γι' αυτόν τον σκοπό, μπορείτε να περνάτε από τα γραφεία της εφημερίδας στην Αθήνα (Θεμιστοκλέους 37, τηλέφωνο 210 3826319), στο Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (στην ίδια διεύθυνση, τηλ. 210 3802644), στη Θεσσαλονίκη (Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου, τηλ. 2310 543751) και να προμηθεύσετε τον αριθμό των φύλλων που επιθυμείτε.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΥΝΔΡΑΜΕΤΕ:

• Η ΡΗΞΗ φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε μία εφημερίδα συμμετοχικής ιδιοκτησίας. Η κατώτερη τιμή μίας μετοχής είναι 100 ευρώ. Η κατάθεση των χρημάτων μπορεί να γίνει, κατόπιν επικοινωνίας, στον λογαριασμό που έχουμε ανοίξει γι' αυτόν τον σκοπό στην Εθνική Τράπεζα (αρ. λογ. 116/772277-01).
• Η ΡΗΞΗ επιθυμεί να διευρύνει όσο το δυνατόν τον κύκλο των συντακτών της.
Μπορείτε μας στείλετε το δικό σας άρθρο στην ηλεκτρονική διεύθυνση efrxi@gmail.com
• Η ΡΗΞΗ έχει συνδρομές. Μπορείτε, αν θέλετε, να γραφτείτε συνδρομητές, προσφέροντας έτσι μία επιπλέον οικονομική ενίσχυση για την έκδοσή της. Η ετήσια συνδρομή κοστίζει 30 ευρώ.

Το επόμενο φύλλο της ΡΗΞΗΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 1 Δεκεμβρίου 2012

Στο παρά πέντε

Μάνος ως κλώνος Τζήμερου και Ιούμπαλιν

Ο κακός χαμός στην τρόικα εσωτερικού για το θέμα του ειδικού λογαριασμού. Σύμφωνα με τον Σόιμπλε και τους Γερμανούς, σε αυτόν τον λογαριασμό θα κατατίθενται οι μνημονικές δανειακές δόσεις κι η εκάστοτε ελληνική κυβέρνηση δεν θα έχει κανέναν έλεγχο πάνω του. Βέβαια ίσως ο εν λόγω χαμός να είναι περί όνου σκιάς και οι κορώνες του αντιπαθούς χοντρού και του αρχηγού της Ρεπούση να είναι για το θεαθήναι.

Για το εν λόγω θέμα, λοιπόν, έσκασε μύτη κι ο Μάνος σαν τον Μάρτη στη Σαρακοστή. Ο τελευταίος, σε συνέντευξη του σε γερμανική εφημερίδα, έκανε δραματική έκκληση ο συγκεκριμένος λογαριασμός ως προς την διαχείριση του να μην έχει καμιά σχέση με τους Έλληνες πολιτικούς. Φαίνεται, ότι ο Μάνος ζήτησε την δόξα του Τζήμερου τότε που ο τελευταίος, με γήιωδη τρόπο, απευθυνόταν στην Καγκελάριο προσβάλλοντας χυδαία τον ελληνικό λαό.

Νεομαρξιστής

Οι συνδικαλιστικές φουριούνες του Σύριζα

Όποιος παρακολουθεί την επαγγελματική και πολιτική πορεία του νεοεκλεγέντος βουλευτή του Σύριζα, κ. Α. Μητρόπουλου, μπορεί να έχει τις όποιες επιφυλάξεις του. Εκείνο όμως που δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει στον Μητρόπουλο είναι ότι γνωρίζει καλά επιστημονικά και πολιτικά τον συνδικαλιστικό χώρο, κοινώς δηλαδή γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα. Η επίθεσή του στους συνδικαλιστές του Σύριζα και μέσω αυτών στο αριστερό ρεύμα του Λαφαζάνη, δεν είναι τυχαία φανερός λόγος της επίθεσης, είναι τα πρόσφατα κολλητηλίκια συνδικαλιστών του Σύ-

ριζα με συνδικαλιστές τύπου Φωτοπούλου και Κοηλά. Ο Μητρόπουλος ως πολιτικός και ιδεολογικός μέντορας της μεγάλης διάσπασης της ΠΑΣΚΕ το 1986 γνωρίζει άριστα την ποιότητα του πασοκικού συνδικαλισμού. Βαριές εκφράσεις χρησιμοποίησε ο βουλευτής του Σύριζα, και τι δεν είπε για καταρρέουσες συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, απαξιωμένες ηγεσίες και πολλή άηλη. Όμως, κατά την γνώμη μου, το πρόβλημα δεν έγκειται απλά στην μεταγραφή των συνδικαλιστών. Για δείτε λίγο την διαδοχή των ηγεσιών του Συν-Σύριζα στην ΓΣΕΕ. Χατζησωκράτης (ναι, ναι αυτός του κυρ Φώτη) Στρατούλης (συνταξιούχος ΟΤΕ-νυν βουλευτής), Καλύβης (Γραμματεία Σύριζα), Γαβρίλης.

Τα κοινά χαρακτηριστικά όλων είναι ότι προέρχονται από τα ρετιρέ των ΔΕΚΟ και όλοι τους με την σειρά ανέρχονται ή προέρχονται απ το απαρτά της κομματικής γραφειοκρατίας. Το ερώτημα λοιπόν για τον Μητρόπουλο είναι με ποιες δυνάμεις απ τον κομματικό του χώρο θα μπορέσει να επιβάλλει στον Σύριζα το νέο μοντέλο συνδικαλιστικής δράσης που ευαγγελίζεται. Έτσι, δικαιούμαστε να πιστεύουμε πως τελικά η όλη ιστορία έχει να κάνει με αναδιατάξεις εσωτερικών ισορροπιών στον Σύριζα εν όψει συνεδρίου, και όχι με μια σοβαρή και έντιμη κουβέντα για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του καταρρέοντος συνδικαλιστικού κινήματος στην κατεχόμενη Ελλάδα.

Μικρομεσαία εξαέρωση

Στην Ελλάδα ο ορισμός του μικρομεσαίου και του ελεύθερου επαγγελματία είναι ευρύτατος. Απ' τον αμόρφωτο υδραυλικό έως τον υδροβιολόγο που για να ζήσει κάνει τον υδραυλικό. Απ' τον μαχόμενο δικηγόρο του μεροκάματου έως το τηλεμαόγιο. Απ τον μικρέμπορο της γειτονιάς έως τον λαθρέμπορο δήθεν εισαγωγέα. Στην λογική λοιπόν της εσωτερικής υποτίμησης η εξο-

νωτική φορολογία επί δικαίων και αδικίων των εν λόγω πολυσιχιδών και αντιφατικών μικρομεσαίων προδιαγράφει την χαριστική βολή. Με την ύφεση στα ύψη την ανεργία στα τάρταρα την στάση πληρωμών των κρατικών υποχρεώσεων να περνά την τριετία, οδόκληρες κοινωνικές τάξεις οδηγούνται στην αποτέφρωση. Όμως ανεξάρτητα απ την εξαφάνιση αυτών των στρωμάτων εν γένει είναι φρικτό η φορολογική μεταρ-

ρύθμιση της τρόικας εσωτερικού να τιμωρεί φορολογικά ένα νοικοκυριό ευθέως ανάλογα με τα παιδιά που έχει. Ήδη φέτος τα στατιστικά στοιχεία λένε ότι μετά το τέλος του Εμφυλίου έχουμε την χειρότερη χρονιά σε απόλυτο και ποσοστιαίο αριθμό γεννήσεων. Το Δ' Ράικ και οι εντόπιοι ταγματασφαλίτες προωθούν μεθοδικά το κοινωνικό ολοκαύτωμα και την γενοκτονία των Ελλήνων.

Μήνυση κατά του Αντιφωνητή!

Πριν από λίγο καιρό, ο Κώστας Καραϊσκος συνοδευόμενος από μέλη του «Αντιφωνητή» παρέδωσε στο τουρκικό προξενείο της Κομοτηνής (για την ακρίβεια άφησε στην είσοδο, επειδή δεν του άνοιξαν) μία πνακίδα που «δώρισε» ο προηγούμενος Τούρκος πρόξενος και η οποία αφορούσε τους πρώτους «μάρτυρες» Τούρκους στρατιώτες που σκοτώθηκαν στην κατάληψη της Θράκης...!

Αυτή η ενέργεια του Κώστα Καραϊσκου θεωρήθηκε ως ... μη νόμιμη από τον τουρκόφρονα που παριστάνει τον πρόεδρο του νομικά ανύπαρκτου «ιδρύματος διατήρησης» του τεκκέ της Ρούσσας, ο οποίος και κατέθεσε μήνυση κατά του Κώστα Καραϊσκου, ως υπεύθυνου αποκαθίλωσης και καταστροφής της συγκεκριμένης (εμεικλής και άκρως προκλητικής) επιγραφής.

Φυσικά, η συγκεκριμένη μήνυση είναι μία κατάθεση - απόδειξη πίστης στο τουρκικό προξενείο εκ μέρους του μνηστή, αλλά ταυτόχρονα ανοίγει τον ασκό του Αϊόλου σε μία καταφανή (αν και γελοία) απόπειρα τρομοκράτησης του Κώστα Καραϊσκου, του *Αντιφωνητή* και όλων των κατοίκων της Θράκης που έντυπα, διαδίκτυα αλλά και έμπρακτα σε κάθε αφορμή, κατακεραυνώνουν τις ενέργειες του τουρκικού προξενείου Κομοτηνής και των ανθρώπων του.

Επειδή νομικά όχι μόνο είναι αστήρικτη η μήνυση («απορούμε» που βρίσκουν λεφτά για γελοιοπίτες μέσα στην οικονομική κρίση), αλλά θεωρούμε πάρα πολύ πιθανό να αντιστραφούν οι ρόλοι αμέσως μετά την κατάπτωση των αίολων επιχειρημάτων του τουρκόφρονα μνηστή.

Άραγε, ο ίδιος έχει αναλογισθεί πως μπορεί να μνησθεί για διαχαστική προπαγάνδα αλλά και για ψευδή καταμήνυση, για απόπειρα τρομοκράτησης αλλά και φίμωσης του Τύπου; Έχει αναλογισθεί ο μνηστής του Κώστα Καραϊσκου πως ανοίγει για τον ίδιο -και το τουρκικό προξενείο- το «κουτί της Πανδώρας», το οποίο τους επιφυλάσσει πικρές εκπλήξεις; Προφανώς, επειδή η σκέψη του μνηστή είναι κάτι περισσότερο από ρηχή και προφανέστατα επειδή θα γίνει απόπειρα εκμετάλλευσης του «γεγονότος» από την πλευρά της Αγκυρας, η οποία θα πιέσει για να ασκηθεί πίεση εκ μέρους της φοβικής κυβέρνησης των Αθηνών σε Έλληνες πολίτες που αντιστέκονται στην τουρκική προπαγάνδα και γενικότερη τουρκική πολιτική που ασκείται στην Θράκη, εμείς θέλουμε να στείλουμε ένα σαφές μήνυμα προς την Αθήνα:

Τώρα είναι η ευκαιρία να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους και να κάνετε μία καλή αρχή για επανάκαμψη του Ελληνικού κράτους στην Θράκη. Εάν δεν το κάνετε, θα επιβεβαιώσετε όλα τα αρνητικά που μέχρι τώρα σας έχουν αποδοθεί και καλό θα είναι να γνωρίζετε ότι πολύ σύντομα θα κηρυχτείτε οι πολιτικοί -στο σύνολό σας- ως ανεπιθύμητα πρόσωπα στην ευρύτερη περιοχή.

Η ιστορική καταισχύνη του Αντώνη Σαμαρά

Ένα όνειρο

Του Γιώργου Καρμπελιά

Ένα όνειρο: Στις 28 Οκτωβρίου του 2012, ο πρωθυπουργός της χώρας εμφανίστηκε σε μια πανεθνικής εμβέλειας τηλεοπτική μετάδοση και είπε τα ακόλουθα: «Δεδομένου ότι οι λεγόμενοι εταίροι, εβδομήντα δύο χρόνια μετά την εισβολή του άξονα, επιδιώκουν και πάλι τη συντριβή και την υποταγή της χώρας μας και ζητούν να παραδοθεί ανυπεράσπιστη, ώστε να πραγματοποιήσουν αυτά που δεν μπόρεσαν να κάνουν με τον πόλεμο του 1940, είμαστε αποφασισμένοι να πούμε και πάλι ένα μεγάλο ΟΧΙ. Όχι στη μετατροπή της Ελλάδας σε αποικία, όχι στην κοινωνική καταστροφή του ελληνικού λαού, όχι στην αναίρεση της ανεξαρτησίας και της εθνικής μας ολοκλήρωσης, που κατακτήσαμε με αίμα και θυσίες. Καλούμε λοιπόν όλους, εχθρούς και φίλους, να τοποθετηθούν απέναντι στην ομόθυμη θέληση του ελληνικού λαού, να βροντοφωνάξει και πάλι ένα νέο όχι». Ένα τέτοιο διάγγελμα θα έμενε στην ιστορία δίπλα στο ΟΧΙ του 1940, στη συνέχεια των αναρίθμητων ΟΧΙ της ιστορίας μας.

Αντί αυτού πελιδνός, μικρός, ασήμαντος, ανάξιος να αναμετρηθεί με την ιστορία μας και αντάξιος ζηλωτής του Γιώργου Παπανδρέου, των Τσολάκογλου και των νενέκων της ιστορίας μας, ο Σαμαράς υπέγραψε τελεσίδικα την ιστορική του απαξίωση. Μέσα σ' ένα χρόνο, ακριβώς, αποκάλυψε το πραγματικό πρόσωπό του, αρχίζοντας με την αποδοχή πέρσοι τέτοια εποχή της συγκυβέρνησης με τον πράκτορα και καταλήγοντας σήμερα στην οριστική αποδοχή της υποταγής της χώρας.

Ο Αντώνης Σαμαράς έχει κριθεί από την ιστορία. Δεν υπάρχει πλέον περίοδος χάριτος γι' αυτόν. Την πρώτη φορά, το 1992, αφού συνάινεσε στους Γερμανούς για τον διμελισμό της Γιουγκοσλαβίας, η οποία είχε ως αναπόφευκτη συνέπεια τη δημιουργία «μακεδονικού» κράτους, στη συνέχεια οδήγησε τη χώρα σε μια πρωτοφανή ήττα στον χώρο των Βαλκανίων και στον εξευτελισμό. Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει πως, η αδυναμία να συγκροτηθεί ένας βαλκανικός πόλος με άξονα την Ελλάδα και τη Γιουγκοσλαβία τότε, αποτέλεσε την αρχή των δεινών για το σήμε-

ρα. Η αλλοπρόσκληση πολιτική του Σαμαρά, την οποία σηματοδότησε αρχικώς η υποχώρηση στους Γερμανούς και τον Γκένσερ, και εν συνεχεία η εμμονή του στο «μακεδονικό», το οποίο ο ίδιος είχε δημιουργήσει, μαζί με τον Παπανδρέου που ήθελε να ξεπλυθεί από το σκάνδαλο Κοσκωτά, υπήρξε καταστροφική. Το μακεδονικό απαγόρευσε μια αξιόπιστη βαλκανική πολιτική στην Ελλάδα και μας προσέδεσε ασφυκτικά στη γερμανοκρατούμενη Ευρώπη. Η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και των Βαλκανίων που ακολούθησε, καθώς και η αδυναμία της Ελλάδας, αποσυνέθεσαν τον βαλκανικό χώρο και εξασθένησαν γεωπολιτικά τη θέση της χώρας.

Η συνέχεια ήταν αναμενόμενη. Η Ελλάδα, έχοντας απολέσει τη μεγάλη βαλκανική ευκαιρία, προσδέθηκε ασφυκτικά στη Δυτική Ευρώπη και εν συνεχεία στην ευρωζώνη με τον νάνο-θαυμασιοποιό Σημίτη, και τα Βαλκάνια μεταβλήθηκαν σε χώρο κυνηγιού των αμερικανικών βομβαρδιστικών, των γερμανικών εταιρειών και της νεοθωμανικής Τουρκίας. Η σημερινή αποδυναμωμένη γεωπολιτική μας θέση είναι εν πολλοίς συνέπεια των τραγικών λαθών και της ανικανότητας εκείνης της περιόδου.

Στη συνέχεια ο ελληνικός λαός, επειδή «ο πνιγμένος από τα μαλλιά του πάνεται», μπροστά στον κίνδυνο να αναλάβει την ηγεσία της Ν. Δημοκρατίας η Ντόρα Μπακογιάννη και να σχηματίσει ένα θανάσιμο δίδυμο με τον Γιώργο Παπανδρέου, και δεδομένης της παντελούς έλλει-

ψης ικανών και αξιόπιστων πολιτικών, ανέσυρε από την αφάνεια των χαρτοπαιγνίων των βορείων προαστίων τον Αντώνη Σαμαρά.

Ο μικρός αυτός πολιτικός, που εμφανιζόταν ως εκφραστής της εθνικής αξιοπρέπειας των Ελλήνων, και «εθνικά ανυποχώρητος», κατόρθωσε για ένα διάστημα, και σε αντιπαράθεση βεβαίως με την Μπακογιάννη και τον ΓΑΠ, να εμφανίζεται ως αξιόπιστη εναλλακτική πρόταση. Βέβαια, τα σημάδια ήταν καθαρά. Επί δεκαπέντε χρόνια ούτε να καταθέσει κάποιο όραμα για τη χώρα είχε ούτε κατόρθωσε να φιάξει κάποιο αξιόπιστο πολιτικό σχήμα.

Και όμως, κατόρθωσε να γίνει και πρωθυπουργός, και, αφού συναίνεσε αναρίθμητες φορές πλέον στις απαιτήσεις τους, απέσπασε την εύνοια των αποικιοκρατών και των ντόπιων «νταβατζήδων».

Πολλοί άνθρωποι, εξαιτίας της βαθύτατης κρίσης του πολιτικού προσωπικού και της έλλειψης αξιόπιστης εναλλακτικής πρότασης – την οποία δεν μπορούσε να προσφέρει ο ΣΥΡΙΖΑ – ήλπιζαν πως θα αποδειχθεί τουλάχιστον καλύτερος

Ο Αντώνης Σαμαράς έχει κριθεί πλέον από την ιστορία...

από τους προηγούμενους και ότι θα έβαζε και κάποιο φραγμό στην κατακύλα της χώρας και στις απαιτήσεις των αισχρών αποικιοκρατών. Και από τις εκλογές και μετά είχε όντως την ευκαιρία να θέσει έναν τέτοιο φραγμό.

Πρώτον, διότι το σύνολο του ελληνικού λαού, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, δειλότερα ή εμφαντικότερα είχε απορρίψει τη συνέχιση της πολιτικής του μνημονίου, γι' αυτό και όλοι μιλούσαν για αναδιαπραγμάτευση.

Δεύτερον, διότι για πρώτη φορά υπήρχαν ευνοϊκές συνθήκες, όχι τόσο εξαιτίας του άχρωμου μικρογραφειοκράτη Ολάντ στη Γαλλία, όσο λόγω της κινεζικής απαίτησης να μη θιγεί το ευρώ και να μην πληγεί η Ελλάδα, καθώς και της κρίσης στη Συρία, που αναβαθμίζει γεωπολιτικά τον ρόλο μας.

Και αντί αυτού ο ανάξιος πολιτικός να στηριχθεί σ' αυτά τα δύο στηρίγματα, που θα τον αναδείκνυαν σε αναμφισβήτητο εθνικό ηγέτη και έξω από τα όρια της χώρας, το μόνο που έκανε ήταν να εκλιπαρεί και να σέρνεται πίσω από τη Μέρκελ, παριστάνοντας τον αποφασιστικό μόνο απέναντι στον ελληνικό λαό με τους χρυσαυγίτες κρανοφόρους του, και ... απέναντι στους διεφθαρμένους και τελειωμένους πασόκους εταίρους του. Έτσι, οδηγεί τη χώρα σε μια ακραία αποικιακή εξάρτηση και τον λαό σε μια χωρίς προηγούμενο εξαθλίωση.

Το ερώτημα που τίθεται είναι για ποιο λόγο αυτό το ΟΧΙ, που δεν μπορεί να πει ο Σαμαράς και η πα-

ρέα του, δεν κατόρθωσε να το διατυπώσει με αξιοπιστία μια οποιαδήποτε άλλη πολιτική δύναμη. Δυστυχώς, διότι οι λαοί έχουν κάθε φορά τις ηγεσίες που τους αξίζουν. Ο ελληνικός λαός, τα είκοσι τουλάχιστον τελευταία χρόνια, βυθίστηκε σε ένα παρασιτικό οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο, έχασε την επαφή με τα αντιστασιακά του αντανακλαστικά, μεταβλήθηκε σε δανειζόμενο καταναλωτή.

Γι' αυτό και, όταν ήρθε η ώρα της κρίσης, δεν διέθετε παρά έναν Παπανδρέου, έναν Βενιζέλο, έναν Καραϊζαφέρη, έναν Σαμαρά, έναν Κουβέλη. Και οι δυνάμεις που έμειναν στην αντιπολίτευση, οι οποίες ορθά απορρίπτουν τη λογική του μνημονίου, είναι πολύ ισχνές, ανέτοιμες ή αλλοτριωμένες από τριάντα χρόνων εθνομυδενισμό, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και ένα μεγάλο κομμάτι του ΚΚΕ, ή τέλος ομάδες συμμοριτών, όπως η Χρυσή Αυγή. Τριάντα χρόνων πασοκικός εκμαυλισμός και είκοσι χρόνων εκουγχρονισμός και ιδιωτική τηλεόραση έκαναν τα μυαλά των Ελλήνων κυλό και διέλυσαν την αντιστασιακή συνοχή τους.

Τώρα, λοιπόν, θα πρέπει δυστυχώς να ανασυστήσουν το κοινωνικό και πολιτικό πρόσωπο μέσα από την εμπειρία της καταστροφής. Και χωρίς ακόμα να μπορούν να διαμορφώσουν ολοκληρωμένες, αξιόπιστες λύσεις.

Απορρίπτοντας τους σωτήρες κάθε είδους, θα πρέπει να αρχίσουν μια μακρά και επίπονη πορεία για τη σωτηρία της χώρας. Θα πρέπει να επιβάλουν στις όποιες πολιτικές ηγεσίες, υπαρκτές ή μελλούμενες, ένα νέο πρόγραμμα, το οποίο θα στηρίζεται στην παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, στον πατριωτισμό, την κοινωνική δικαιοσύνη, την οικολογική ισορροπία και την άμεση δημοκρατία. Και σήμερα, τα βήματα που οργανώνουν την λαϊκή αντίσταση, όσο μικρά κι αν φαίνονται, είναι τα μόνα που μπορούν να αρχίσουν να δίνουν ελπίδα σ' ένα λαό καθηγματομένο κατ' εξοχήν από την έλλειψή της.

Υπάρχει φως για την άκρη του τούνελ, αρκεί ο ελληνικός λαός να αναλάβει τον φωτισμό του.

Πάντως, ο Σαμαράς δεν θα βρυσκεται με τον λαό σε αυτή την πορεία, αλλά απέναντί του, μια και ολοκλήρωσε τη μετάβασή του προς τον δρόμο της ιστορικής καταισχύνης.

Δωδώνη: Το χρονικό ενός

Με 7.000 παραγωγούς κτηνοτρόφους, παρουσιάζει ετήσια εισροή 70 χιλ. τόνων γάλακτος

Του Νίκου Ντάσιου

Η γαλακτοβιομηχανία Δωδώνη ιδρύθηκε στα 1963 από την Αγροτική Τράπεζα και τις Ενώσεις Αγροτικών Συνεταιρισμών Ιωαννίνων, Άρτας, Πρέβεζας και Θεσπρωτίας, με σκοπό την κάλυψη των αναγκών γάλακτος στην πόλη των Ιωαννίνων από τους αγελαδοτρόφους της ευρύτερης περιοχής. Στα σαράντα χρόνια λειτουργίας της η εταιρεία συγκαταλέγεται στις πλέον δυναμικές του κλάδου, έχοντας 11,9 εκατ. € μετοχικό κεφάλαιο, ίδια κεφάλαια (περιουσιακά στοιχεία- υποχρεώσεις) που υπερβαίνουν τα 31 εκατ. και αποθεματικό που φτάνει στα 42 εκατ.

Με 7.000 παραγωγούς κτηνοτρόφους, παρουσιάζει ετήσια εισροή 70 χιλ. τόνων γάλακτος –εκ των οποίων το 60% καταλήγει στην παραγωγή φέτας. Σύμφωνα με τα στοιχεία του 2011, ο ετήσιος τζίρος πωλήσεων ανέρχεται στα 97 εκατ. €, με καθαρά κέρδη μετά φόρων 3,6 εκατ. € (η εταιρεία παρουσίασε αύξηση της κερδοφορίας της κατά 30,8% έναντι του 2010. Πέρα από τη στήριξη των τοπικών παραγωγών-κτηνοτρόφων, η Δωδώνη δίνει δουλειά σε 150 εργαζόμενους με πλήρη εργασία, 250 εποχικά απασχολούμενους και 130 εξωτερικούς παραλήπτες γάλακτος. Πέραν της κατοχύρωσης της φέτας ως εθνικό μας προϊόν, η Δωδώνη συνέβαλε με την πολιτική της στην ημολόγηση του γάλακτος –η μέση ετήσια τιμή του πρόβειου γάλακτος κυμαίνεται στο 1€/λίτρο– και στην αποτροπή δημιουργίας καρτέλ ελέγχου της εγχώριας παραγωγής γαλακτοκομικών προϊόντων από μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες.

Η αλλαγή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος σηματοδοτεί –και όχι τυχαία– την απαρχή των ιδιωτικοποιήσεων που προωθεί η εφαρμογή των πολιτικών της τρόικας και υποστηρίζει αναφάδον το νεοφιλελεύθερο λόμπι της τρικομματικής κυβέρνησης. Το μοντέλο της ιδιωτικοποίησης της Δωδώνης είναι αυτό που θα εφαρμοστεί σε όλες τις υπό πώ-

Το μοντέλο της ιδιωτικοποίησης της Δωδώνης είναι αυτό που θα εφαρμοστεί σε όλες τις υπό πώληση κερδοφόρες εταιρείες του ευρύτερου δημόσιου τομέα.

ληση κερδοφόρες εταιρείες του ευρύτερου δημόσιου τομέα, καταλύοντας κάθε έννοια εγχώριας ανάπτυξης και προσυθήμενης αξίας για την τοπική και εθνική μας οικονομία. Η αλλαγή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος της Δωδώνης είναι απόρροια της προϊούσας ιδιωτικοποίησης της ΑΤΕ, η οποία κατείχε το 67,77% των μετοχών της εταιρείας –ως γνωστόν η ΑΤΕ υπήχθη προσφάτως στην Τράπεζα Πειραιώς, χάνοντας τον δημόσιο χαρακτήρα της. Το βασικό ερώτημα που τίθεται κατ' αρχήν είναι κατά πόσον είναι δυνατή η στήριξη και επέκταση του πρωτογενούς τομέα της χώρας, όντας αυτή η βασική συνιστώσα της πολυπόθητης ανάπτυξης, χωρίς την ύπαρξη μιας δημόσιας τράπεζας που να εξασφαλίζει τη ρευστότητα των κεφαλαίων στις επενδύσεις του τομέα. Δυστυχώς, κάτι τέτοιο είναι αδύνατον αν θέλουμε να διατη-

ρήσουμε τα χαρακτηριστικά του μικρού κλήρου παραγωγής που παρουσιάζει ο αγροτικός μας τομέας, γεγονός που είχε γίνει απόλυτα κατανοητό από τον Ελευθέριο Βενιζέλο όταν ίδρυσε την ΑΤΕ στα 1929, εν μέσω οικονομικής κρίσης. Δυστυχώς, επί πολλές δεκαετίες, οι κομματικές διοικήσεις της ΑΤΕ έδιναν

Η αλλαγή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος της Δωδώνης είναι απόρροια της προϊούσας ιδιωτικοποίησης της ΑΤΕ...

δάνεια στους Έλληνες αγρότες με καθαρά πελατειακά και παραταξιακά κριτήρια, χωρίς να υπάρχει ένα στρατηγικό σχέδιο για την ανάπτυξη του πρωτογενούς τομέα, προσαρμοσμένου στις ιδιαίτερες συνθήκες γεωγραφίας και ιστορίας του τόπου και με προτεραιότητα στην κάλυψη της εγχώριας ζήτησης. Ιδιαίτερα μετά το 1990, η ΑΤΕ κατέστη μια καθαρά κρατική τράπεζα, αποκομμένη από τον πρωτογενή τομέα, αφού στις προτεραιότητές της ήταν πλέον η χρηματοδότηση επιχειρηματικών ομίλων, των πολιτικών προσώπων, η αγορά κρατικών ομολόγων κ.ο.κ. Η μόνη διαφορά σ' αυτήν τη μετεξέλιξη ήταν ότι, ενώ στην περίπτωση των αγροτών τα δάνεια ήταν ενυπόθηκα –δηλαδή για κάθε δανειοδότηση ο αγρότης υποθήκευε την κινητή και ακίνητη περιουσία του – στις μεταγενέστερες δανειοδοτήσεις της η τράπεζα δεν έθετε ως όρο την υπο-

θήκη περιουσιακών στοιχείων. Είναι προφανές πως η όποια ιδιωτική τράπεζα –στην προκειμένη φάση η Πειραιώς–, προκειμένου να εξασφαλίσει συνθήκες ρευστότητας, θα επισπεύσει την αξιοποίηση κερδοφόρων θυγατρικών και αργότερα των περιουσιακών στοιχείων των αγροτών που έχουν εγγραφεί στα ενυπόθηκα δάνεια, τα οποία υπολογίζονται στο 70% της υφιστάμενης αγροτικής γης!

Η πώληση του πλειοψηφικού πακέτου των μετοχών της «ΑΤΕ ΑΕ υπό ειδική εκκαθάριση» έγινε στη βάση διεθνούς διαγωνισμού με συμβούλους –αξιολογητές των προσφορών των υποψήφιων αγοραστών: την Άλφα Μπανκ, την Εθνική Τράπεζα και το δικηγορικό γραφείο Σαραντίτη. Στο διαγωνισμό, που ήταν πλειοδοτικός, κατήλθαν: α) η γαλλική πολυεθνική Λακταλίσ με προσφορά 11,8 εκατ. €, η οποία είχε στο παρελθόν χρησιμοποιήσει ένδικα μέσα κατά της κατοχύρωσης της φέτας σε ΠΟΠ!!! β) η Όλυμπος-ΤΥΡΑΣ των Αφών Σαραντίτη με προσφορά 28,66 εκατ. € (10,66 εκατ. € μετρητά και 18 δόσεις σε οριζόντια 7ετία) γ) η Κοινοπραξία ενός ρώσικου ομίλου με έδρα την Αγγλία υπό την επωνυμία “Strategic Initiative UK LLP” και της Σίμος Φουντι του Νίκου Νιάκαρου, που ήταν αντιπρόσωπος της ΔΩΔΩΝΗΣ στην Ατική, με χρέη στην εταιρεία περί τα 11 εκατ. € από τον προηγούμενο κύκλο συνεργασίας –η προσφορά της κοινοπραξίας ήταν 20,66 εκατ. €– και δ) οι Ενώσεις Αγροτικών Συνεταιρισμών που κατέχουν το μειοψηφικό πακέτο, με στρατηγικό εταίρο την εταιρεία ΒΙΚΟΣ και με προσφορά 21,34 εκατ. €.

Κατά τη διάρκεια του διαγωνισμού άλλαξαν οι όροι, αφού το προεξοφλητικό επιτόκιο της προσφοράς των αδελφών Σαραντίτη ανέβηκε στο 18%, γεγονός που συνιστά νομική παράβαση, ενώ με βάση τα επικαλούμενα προβλήματα στην επιστολή υποστήριξης, ο εκκαθαριστής απέρριψε την προσφορά των ΕΑΣ. Με βάση τις παραπάνω μεθοδεύσεις, ο διαγωνισμός κατακυρώθηκε στην κοινοπραξία Strategic Initiative UK LLP, με δεσμευτικούς όρους: τη διατήρηση της έδρας στα Γιάννενα, την αξιοποίηση του προ-

μεγάλου ξεπουλήματος

—εκ των οποίων το 60% καταλήγει στην παραγωγή φέτας

Ενώ ήταν γνωστή επί πολλά χρόνια η τάση ιδιωτικοποίησης της ΔΩΔΩΝΗΣ, τόσο οι ΕΑΣ όσο και οι συνδικαλιστές επέμεναν στην διατήρηση του κρατικού της χαρακτήρα με αποτέλεσμα να χαθεί πολύτιμος χρόνος για την μετατροπή της σε Εταιρεία Λαϊκής Βάσης

» επενδύσεων στις υποδομές, τη διατήρηση της τοπικής ζώνης γάλακτος και των σχέσεων με τους παραγωγούς, καθώς και την υποστήριξη της τοπικής κοινωνίας. Να επισημανθεί ότι, πέραν της εξαγοράς των μετοχών της ΑΤΕ που ανέρχονται στα 20.385.000 –λογιστική αξία–, η πλειοδοτούσα κοινοπραξία αναλαμβάνει και το χρέος της ΔΩΔΩΝΗΣ προς την ΑΤΕ, ύψους 55 εκατ. €, κάτι όμως που δεν συνάδει με τα δηλωθέντα περιουσιακά στοιχεία, δεδομένου ότι το μετοχικό κεφάλαιο της κοινοπραξίας είναι μόλις 310.000 €! Διάχυτος είναι ο φόβος της εκμετάλλευσης του αποθεματικού των 42 εκατ. € της εταιρείας και στη συνέχεια η μεταπώλησή της, ή ακόμα και η πτώχευση, δίνοντας στο μεσοδιάστημα τη δυνατότητα στο καρτέλ του γάλακτος να εισέλθει στη χώρα. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι πληθαίνουν οι πιέσεις στο υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης για την αύξηση των ημερών κυκλοφορίας του γάλακτος από 5 σε 8 ή 10, προκειμένου αυτό να χαρακτηρίζεται φρέσκο, ανοίγοντας έτσι το δρόμο στην εισροή παγοκολώνων γάλακτος από το εξωτερικό.

Η επίσπευση των διαδικασιών ιδιωτικοποίησης της ΔΩΔΩΝΗΣ, προκειμένου να ανταποκριθεί το κυβερνητικό επιτελείο στη νεοφιλελεύθερη ατζέντα της τρόικας, βρήκε εύφορο έδαφος στην ανωριμότητα

της ηπειρωτικής κοινωνίας να προτείνει μια πραγματικά βιώσιμη εναλλακτική λύση. Γνωρίζουμε πολύ καλά –παρ' ότι στρατηγικά υποστηρίζουμε ως μη «χείρον βέλτιστο» την προσφορά των ΕΑΣ, ότι η ρόλος των ενώσεων και η αντιπροσωπευτικότητά τους στους κτηνοτρόφους–παραγωγούς βαίνει μειούμενη όλα τα προηγούμενα χρόνια. Είναι γνωστές οι πελατειακές σχέσεις για την ανάδειξη των προέδρων και των διοικητικών συμβουλίων, η χρηματοδότησή τους με δάνεια από την ΑΤΕ, οι υποθήκες των περιουσιακών στοιχείων των ενώσεων από την ΑΤΕ και οι αδιαφανείς προσλήψεις του προσωπικού, που συνετέλεσαν στην πώση της αξιοπιστίας τους στις τοπικές κοινωνίες. Είναι προφανής η έλλειψη ενός στρατηγικού σχεδίου παραγωγικής αναδιάρθρωσης και στήριξης των παραγωγών, που θα έδινε

τη δυνατότητα εξασφάλισης της κεφαλαικής επάρκειας σε μια φάση σύγκρουσης με το τραπεζικό λόμπι. Η μετατροπή των ΕΑΣ σε πρωτοβάθμιους συνεταιρισμούς ή αγροτικές ενώσεις, σύμφωνα με το άρθρο 19 του Ν. 4015/2011, μέχρι το τέλος της τρέχουσας χρονιάς, προϋποθέτει συνολική αναδιάρθρωση του κλάδου, ουσιαστική συμμετοχή των παραγωγών, αλλά και διαμόρφωση χρηματοδοτικών εργαλείων που είναι δυνατόν να εξασφαλίσουν την απαιτούμενη ρευστότητα μετά την ιδιωτικοποίηση της ΑΤΕ, προαπαιτούμενα που δεν φαίνεται να πληρούνται.

Δυστυχώς, και ενώ ήταν γνωστή επί πολλά χρόνια η τάση ιδιωτικοποίησης της ΔΩΔΩΝΗΣ, τόσο οι ΕΑΣ όσο και οι συνδικαλιστές επέμεναν στη διατήρηση του κρατικού της χαρακτήρα, με αποτέλεσμα να χαθεί πολύτιμος χρόνος για τη μετατροπή της σε Εταιρεία Λαϊκής Βάσης. Μόνο όταν επισημοποιήθηκαν οι διαδικασίες και ανιλήφθηκαν τη μοιραία εξέλιξη του επικείμενου ξεπουλήματος, ξανατέθηκε η πρόταση της εταιρείας λαϊκής βάσης –την οποία επεξεργάστηκε το Οικονομικό Επιμελητήριο Ιωαννίνων. Ήταν όμως ήδη αργά, δεδομένων των εξελίξεων της υπαγωγής της ΑΤΕ στην Πειραιώς και της συνακόλουθης πρόσκλησης του διεθνούς διαγωνισμού.

Οι φορείς θα πρέπει με πίεσή τους στο υπουργείο Οικονομικών να ματαιώσουν την υπογραφή της σχετικής σύμβασης

Μια εναλλακτική πρόταση...

Μια τέτοια πρόταση θα προϋπέθετε την δημιουργία ενός νέου αποθεματικού με μετοχές παραγωγών, εργαζομένων και ευρύτερα Ηπειρω-

τών, που θα μπορούσε να φτάσει τα 50 εκατ. € –με αξία κάθε μετοχής στα 100 €. Κανείς από τους μετόχους δεν θα μπορούσε να κατέχει ποσοστό πάνω από το 2% των μετοχών, η συμμετοχή θα ήταν δημοκρατική –έναν μέτοχος μια ψήφος, ανεξαρτήτως των κατεχόμενων μετοχών. Με το παραπάνω ποσό θα ήταν δυνατή η αγορά των μετοχών της ΑΤΕ, η σταδιακή αποπληρωμή των υποχρεώσεων της εταιρείας και η στήριξη μιας ευρύτερης αναπτυξιακής στρατηγικής του γαλακτοκομικού κλάδου στην Ηπειρο.

Μια στρατηγική που θα έθετε και πάλι ζητήματα όπως: ένα σχέδιο καταγραφής και εκμετάλλευσης των εγκαταλειμμένων βοσκοτόπων στη βάση της προώθησης της ελεύθερης βοσκής, την αξιοποίηση ανεκμετάλλευτων αγροτικών εκτάσεων που κατέχουν ετεροδημότες –που θα καλούνταν να γίνουν μέλη της νέας εταιρείας, τη σύνδεση με την έρευνα και την αναβάθμιση των σχολών εκπαίδευσης, όπως π.χ. της σχολής γάλακτος στα Γιάννενα, την προώθηση εγχώριων ζωικών ποικιλιών και την επέκταση της εγχώριας παραγωγής ζωοτροφών σε μια περίοδο έκρηξης των τιμών τους, την προώθηση κοινωνικών καταναλωτικών συνεταιρισμών με τοπικά ηπειρωτικά προϊόντα στα μεγάλα αστικά κέντρα. Από τους πρωτοβάθμιους συλλόγους της αποδημίας (αδελφότητες), έως την Πανηπειρωτική Συνομοσπονδία τους απόδημοι Ηπειρώτες στο εξωτερικό, τους δήμους και τους κοινωνικούς εταίρους, θα έπρεπε να ξεκινήσει μια ενημέρωση –κινητοποίηση των μελών τους στη βάση ενός τέτοιου ολοκληρωμένου σχεδίου, προκειμένου η Ηπειρος να καταστεί διεξοδος στην επικείμενη επέκταση της ανεργίας και της απόλυτης φτώχειας που θα επιφέρει η συνέχιση των μέτρων της τρόικας.

Σ' αυτή την φάση, οι εν λόγω φορείς θα πρέπει, με πίεση τους στο υπουργείο Οικονομικών, να ματαιώσουν την υπογραφή της σχετικής σύμβασης με την πλειοδοτούσα κοινοπραξία, καθώς και όλες τις σχετικές ενέργειες από τον εκκαθαριστή και να ζητηθεί ο απαιτούμενος χρόνος για μια βιώσιμη διαχείριση της ΔΩΔΩΝΗΣ, με γνώμονα το συλλογικό συμφέρον της Ηπείρου και της χώρας.

Πολίτες με στολή ή πραιτωριανοί της κατοχής;

Ο κίνδυνος απαξίωσης των συνεκτικών δυνάμεων της ελληνικής κοινωνίας

Της **Θανάση Τζιούμπα**

Η παρουσία παρουσία ανδρών των Ενόπλων Δυνάμεων με ποικιλόχρωμα μπερέ, εκατέρωθεν της έδρας των επισήμων στην στρατιωτική παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου, στην Θεσσαλονίκη, κάνει φανερό έναν νέο κίνδυνο απαξίωσης των συνεκτικών δυνάμεων της ελληνικής κοινωνίας.

Η πολιτική εξουσία των υπαλλήλων της τρόικας αποφάσισε να χρησιμοποιήσει τον στρατό σε ρόλο πραιτωριανών, προφανώς ενθουσιάζοντάς τον ότι πέρσει, τέτοιες μέρες, η λαϊκή οργή έβαλε τίλους τέλους στους προκάτοχους της. Το νομοθετικό πλαίσιο για κάτι τέτοιο υπάρχει από τους αλήστου μνήμης καιρούς της προετοιμασίας των Ολυμπιακών Αγώνων, όταν οι ονειρώξεις περί ισχυρής Ελλάδας απέκρυπταν την θεσμική κατακύβη των δικαιωμάτων, στο όνομα της «ασφάλειας των αγώνων». Τότε ο

στρατός χρησιμοποιήθηκε ευρύτατα σε ρόλο τοποτηρητή της εσωτερικής τάξης, για πρώτη φορά από το 1974.

Σήμερα γίνεται ένα βήμα παραπέρα. Η παράταξη του προσωπικού των επίλεκτων δυνάμεων περίξ της «υγειονομικής ζώνης» στην οποία κλείστηκε η πολιτική και πολιτειακή ηγεσία, έντρομη και απομονωμένη, στην σκιά της γερμανικής σημαίας, κινδυνεύει να ανοίξει ένα ρήγμα στην σχέση του στρατού με τον λαό, που αναγορεύεται σε «εσωτερικό εχθρό».

Σαν πτώ και αντίστιξη, οι «αντιμilitarιστές» σπκόνουν το γάντι της πρόκλησης και βρίσκουν μια ακόμη ευκαιρία να επιτεθούν σε έναν θεσμό που, στην συνείδηση του λαού, ταυτίζεται με την πατρίδα και την προώθηση της εθνικής ανεξαρτησίας.

Αυτό είναι ακριβώς το διακύβευμα: «Κάποιες κυβερνήσεις δεν έχουν ακόμα συνειδητοποιήσει ότι έχουν χάσει εδώ και καιρό την εθνική τους ανεξαρτησία λόγω του υψηλού χρέ-

ους τους. Μόνο αν εκχωρήσουν την εθνική τους κυριαρχία θα έχουν την στήριξη και την αλληλεγγύη της ευρωζώνης», μας ενημερώνει ο «φίλος» Μάριο Νιράγκι από το *Σπίγκελ*. Το «κοινό συμφωνημένο υπονοούμενο» της συγκυβέρνησης θα πρέπει να γίνει προφανές και δημόσια ομολογούμενο, για να ολοκληρωθεί το δράμα.

Οι Έλληνες στρατιώτες, που ορκίστηκαν να φυλάν πίστη στην πατρίδα, καλούνται πλέον να προσαπίσουν τους δωσίλογους από την οργή των θυμάτων τους.

Πρέπει να γίνει ό,τι είναι δυνατόν ώστε ο στρατός να μείνει μακριά από τα τενάγη της πολιτικής συγκυρίας. Όχι μόνο επειδή ο στρατός αντιπρο-

σωπεύει μια ένοπλη δύναμη που εγγυάται την εδαφική ακεραιότητα, όσο βέβαια αυτό επιτρέπεται από τους επικυρίαρχους. Αλλά, ακόμη περισσότερο, γιατί ο στρατός αποτελεί έναν θεσμό που μπορεί να συμβάλει στην κοινωνική συνοχή, καθώς οι πολίτες βλέπουν στις στολές και τα εθνόσημα, που φέρουν τα στρατευμένα παιδιά τους, τα σύμβολα της πατρίδας τους. Με τον ρόλο του αυτό ο στρατός είναι ένα αντίδοτο στο ενδεχόμενο μιας γενικευμένης, κοινωνικής εμφύλιας διαμάχης, που έρχεται όλο και πιο κοντά με κάθε αυτοκτονία, κάθε απόλυση, κάθε βήμα προς την ένδεια και την πείνα, κάθε απόπειρα επανάληψης του Δεκεμβρη του 08, κάθε πυρσό ανεγκέφαλου χρυσουγίτη.

«Μilitarιστές» και «αντιμilitarιστές», νοσταλγοί της χούντας και όψιμοι αγωνιστές του Πολυτεχνείου, κάνουν ό,τι μπορούν για να μας γυρίσουν στα Πέτρινα Χρόνια, λες και δεν φτάνουν όσα έχουν πειρώσει ήδη γύρω μας.

Η Θεσσαλονίκη και τα 100 χρόνια από την απελευθέρωση

Η παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου, δεν είχε καμία σχέση με την περυσινή που έριξε την κυβέρνηση του ΓΑΠ

Του **Μιχάλη Χατζηπέτρου**

Παρ' όλη την μνημονιακή τραγωδία που ζει η χώρα, πολλοί από τους πολίτες της Θεσσαλονίκης είχαν την ελπίδα ότι κάτι θα γίνει για να τιμηθεί επαρκώς η επέτειος των 100 χρόνων από την απελευθέρωσή της. Ο δήμαρχος, ο γνωστός μας Μπουτάρης ανέθεσε μιας ήσσονος σημασίας εκδήλωση σε γνωστούς εθνομνημονιστές, την εκδοχή των οποίων περί ενσωμάτωσης-κατάληψης, αλλά όχι απελευθέρωσης της πόλης, προσβεύει και ο ίδιος.

Ετσι διεμήνυσε προς πάσα κατεύθυνση και με κάθε τρόπο ότι, για τη δημοτική αρχή, η επέτειος είναι μια άχρηστη αγγαρεία. Η δε παρέμβαση κάποιων δήθεν αντιεξουσιαστών στο συνέδριο, οι οποίοι αυτοαποκαλούνταν «μπάσταρδες με μνήμη» και είχαν ως κεντρικό σύνθημα το «100 χρόνια ελληνικής Θεσσαλονίκης είναι αρκετά», συμπλήρωσε την εθνομνημονιακή πασαρέλα και κατέδειξε ότι, στη γραμ-

μή που προωθούν τα επιχειρηματικά συμφέροντα για τη Θεσσαλονίκη, απ' όλα έχει ο μπαξές: Από πολυπολιτισμικούς νεοφιλελεύθερους πανεπιστημιακούς, που σχετίζονται με ιδρύματα του αμερικανικού κατεστημένου, μέχρι αυτόνομους και αληθινούς νεοθωμανιστές, νοσταλγούς της «πολύχρωμης» Θεσσαλονίκης του Αβδούλ Χαμίτ. Για να μην ξεχνάμε ότι σε αυτή την πόλη, ο πιο σκληρός αριστερός εθνομνημονισμός δεν έχει κανένα πρόβλημα με την παρουσία του ομογάλακτου νεοφιλελεύθερου μνημονιακού δημάρχου.

Μπροστά σ' αυτό το σκηνικό, λοιπόν, το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, διαπιστώνοντας τη στάση του Μπουτάρη και την ένοχη σιωπή της κατά πλειοψηφία εθνομνημονιακής ντόπιας αριστεράς, προχώρησε μεθοδικά στον πολιτικό του σχεδιασμό. Χρησιμοποιώντας τη δεξιοκρατούμενη ανυπεριφέρεια Θεσσαλονίκης, πήρε πάνω του μεγάλες θεαματικές επειτειακές εκδηλώσεις, στις οποίες ήξερε εκ των προτέρων ότι η παρουσία αριστερά δεν μπορούσε να συμμετάσχει. Έτσι, ζητήματα όπως η νέα μνημονιακή κατοχή, ή η παρουσία του γκαουλάπερ Φούτσιελ, που έχει έδρα

το γερμανικό προξενείο Θεσσαλονίκης, έμειναν στο απυρόβλητο.

Από εκεί και πέρα, και όπως φαινόταν από το κλίμα των προηγούμενων ημερών, η παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου δεν είχε καμία σχέση με τη περυσινή, που έριξε την κυβέρνηση του ΓΑΠ.

Η παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ ήταν κατώτερη των περιστάσεων και ατυχής, αποκαλύπτοντας εμφανώς το μεγάλο τοπικό-πολιτικό έλλειμμα: Μαθημένοι όσο κανείς άλλος στον εθνομνημονισμό, είναι πολύ δύσκολο να προσποιηθούν

ότι ανταποκρίνονται στο λαϊκό αίτημα και να παίξουν τον ρόλο της πρωτοπορίας. Επίσης, στα γνωστά μεγέθη τους ήταν και τα αντίστοιχα μπλοκ της άκρας αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.λπ.), όπως και του ΚΚΕ.

Γενικά, κανείς από αυτούς δεν διάλεξε να συμπορευτεί με τον υπόλοιπο κόσμο που κατέβηκε στην παρέλαση. Αντίθετα, πορευτήκαν μόνοι τους διατηρώντας «υγειονομική ζώνη», από τον υπόλοιπο λαό, ο οποίος ήταν εμφανώς εξοργισμένος από την άθλια στάση της αστυνομίας και των αρχών.

Προφανώς, αν η στάση των οργανωμένων ήταν διαφορετική, οι σχεδιασμοί της κυβέρνησης θα πήγαιναν περίπατο, αλλά, όπως και πέρσει, αυτοί οι οργανωμένοι αισθάνονται ιδιαίτερα αμήχανα όταν ο λαός εκδηλώνει αδέσμευτα τα πατριωτικά και αντιστασιακά του αντανακλαστικά.

Κάπως έτσι έληξε άδοξα η φεινή επέτειος του ΟΧΙ και των 100 χρόνων από την απελευθέρωση της πόλης. Βεβαίως, η παρουσία του κόσμου στους εορτασμούς ματαίωσε τα σχέδια του Μπουτάρη, που ήταν να δώσει την εικόνα μιας πόλης δίχως ταυτότητα, που κραυγάζει «καλώς ήλθε το δολάριο, η τουρκική λίρα και το μάρκο».

Γ' αυτό και την Τρίτη 30/10 αποπειράθηκε να πάρει τη ρεβάνς, με μια δακρύβρεχτη δήλωση υποταγής στο νέο μνημόνιο, στην οποία ζητούσε μάλιστα από τον ΣΥΡΙΖΑ να στηρίξει τα μέτρα, φέρνοντας σε ακόμα μεγαλύτερη αμηχανία όσους από αυτόν τον κύκλο τον στήριζαν για τον ηγαιό εθνομνημονισμό του. Δεν θα του περάσει όμως, γιατί ο κόσμος της Θεσσαλονίκης τον έχει καταλάβει, και ήδη ο ίδιος δεν αισθάνεται ιδιαίτερα άνετα στη θέση του.

Η συμμορία που παριστάνει το κόμμα

Ο λόγος και οι πρακτικές που μεταχειρίζεται η Χρυσή Αυγή προέρχονται από τις χειρότερες περιόδους του προηγούμενου αιώνα

Του Γιάννη Ξένου

Το 1966, ο Βασίλης Βασιλικός αναλάμβανε, με το βιβλίο του «Ζ», να αποκαταστήσει την ιστορική αλήθεια γύρω από τη δολοφονία του **Γρηγόρη Λαμπράκη**. Στις σελίδες του βιβλίου περιγράφεται πως διαπλέκονταν η ναζιστική παρακρατική συμμορία του δωσίλογου **Ξενοφώντα Γιοσμά** με το βαθύ κράτος της εποχής, τον στρατό και τη χωροφυλακή. Το βαθύ κράτος έδωσε την εντολή να βγει από τη μέση ο ενοχλητικός Λαμπράκης και ο Γιοσμάς διέθεσε τη συμμορία του για να διαπραχθεί το έγκλημα. Ο Σπύρος Γκοτζαμάνης και ο Εμανουήλ Εμανουελίδης, δύο γνωστοί τραμπούκοι της εποχής, με βαρύ ποινικό μητρώο, ήταν τα δύο μέλη της συμμορίας που δολοφόνησαν τον Λαμπράκη. Τα υπόλοιπα μέλη της οργάνωσης του Γιοσμά είχαν αναλάβει να ξυλοφορτώσουν και να τραμπουκίσουν όσους παρευρίσκονταν στην ομιλία του Λαμπράκη, ανάμεσα σ' αυτούς και το βουλευτή της ΕΔΑ Γεώργιο Τσαρουχά. Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου του Βασιλικού βλέπουμε το κοινωνικό υπόβαθρο των λούμπεν στοιχείων που αποτελούν τη συμμορία του Γιοσμά, τον Βαρώνο, τον Τζιμυ τον Πυγμαχού, τον «Χίτλερ», τον Ξανάλατο, τον Κυρίλωφ (ψευδώνυμο που χρησιμοποιεί ο Βασιλικός για υπαρκτά πρόσωπα) κ.ά., χαμάληδες, μεταφορείς, μικροπωλητές κ.ά. που επιβιώνουν κάνοντας βρόμικες δουλειές για το βαθύ κράτος της εποχής.

Τέτοιες ομάδες - συμμορίες στην ελληνική ιστορία πάντα υπήρχαν, αλλά το 1963, με τη δολοφονία του Λαμπράκη, είχαν αποκτήσει τέτοια δύναμη που ο ίδιος ο **Καραμανλής** αναρωτιόταν ποιος κυβερνά αυτή τη χώρα. Και αργότερα στη χούντα υπήρχαν τέτοιες ομάδες, ακόμα και στη Μεταπολίτευση, με σαφώς μικρότερη δύναμη, αλλά ποτέ δεν είχε συμβεί μια τέτοια ομάδα να μετατραπεί σε πολιτικό κόμμα με σημαντική βουλευτική παρουσία, γιατί οι εντολές τέτοιων ομάδων, όταν έβλεπαν ότι παραδυνάμωναν, τις εξουδετέρωναν.

Στις μέρες μας η Χρυσή Αυγή έχει όλα τα χαρακτηριστικά μιας τέτοιας ομάδας-συμμορίας. Τα ηγετικά της στελέχη και τα μέλη της κάθε μέρα το αποδεικνύουν. Ο ηγέτης

Όσο και αν προσπαθούν να καλυφθούν ή αναλαμβάνουν άλλοι να τους «εξανθρωπίσουν», όπως ο Αμβρόσιος ή διάφοροι ομογενείς ή εφοπλιστές που ακούγεται ότι τους χρηματοδοτούν, η αλήθεια δεν αλλάζει. Η Χρυσή Αυγή είναι μια συμμορία που παριστάνει το κόμμα.

της, ο **Μιχαηλιάκος**, έφτασε στο σημείο τις προάλλες, στη γιορτή της νεολαίας του, να χαιρετήσει ναζιστικά και να υπεραμυνθεί του κόμματός του που χαιρετά ναζιστικά, με το επιχείρημα ότι τα χέρια του είναι καθαρά. Δεν μας λείει όμως, όπως και η πλειοψηφία των μέσων ενημέρωσης, που υπερπροβάλλουν τη Χρυσή Αυγή, ότι το 1978 είχε καταδικαστεί για τρομοκρατικές επιθέσεις, μεταξύ αυτών σε κατάμεστους κινηματογράφους, με δεκάδες τραυματίες. Τις προηγούμενες εβδομάδες ο Μιχαηλιάκος βγήκε σε μια σειρά από εκπομπές (στον Τράγκα, στον Κουρή, στον ανεκδιήγητο Μπογδάνο) για να διασκεδάσει τις εντυπώσεις για τις χοντράδες των στελεχών του, ειδικά του Παναγιώταρου. Στον Τράγκα ειδικά έδειξε ένα τόσο ήπιο πρόσωπο, που έφτασε να πει ότι κοινωνικά είναι με την αριστερά, να καταδικάσει τη μετεμφυλιακή δεξιά και να δηλώσει απερίφραστα ότι είναι κατά ενός νέου εμφύλιου πολέμου. Άλλωστε, δήλωσε ότι το 1946 ήταν με τον Πλαστήρα που θα μπορούσε να αποτρέψει τον εμφύλιο, αλλά οι Άγγλοι έβγαλαν ένα έγγραφο που ανάγκασε τον Πλαστήρα να παραιτηθεί. Ο Μιχαη-

λιάκος δεν αναφέρει ότι το έγγραφο των Άγγλων ήταν μια επιστολή του Πλαστήρα προς τον Έλληνα πρέσβη στη Γαλλία του Βισύ, όπου ο Πλαστήρας στις 16/7/41 εκτιμούσε ότι οι Γερμανοί θα είναι σίγουρα νικητές του πολέμου και ότι στην Ελλάδα κάθε αντίσταση στα γερμανικά στρα-

Οι πρακτικές της Χρυσής Αυγής προέρχονται από τις χειρότερες περιόδους του προηγούμενου αιώνα, τη ναζιστική περίοδο και την περίοδο που ο Ψυχρός Πόλεμος βρισκόταν στο αποκορύφωμά του

τεύματα είναι ανώφελη. Ο πονηρός Μιχαηλιάκος, ακόμα και τη στιγμή που προσπαθεί να το παίξει διαλλακτικός, κλείνει το μάτι σε αυτούς που ξέρουν ότι ο Πλαστήρας δεν ήταν μόνο ο Μαύρος Καβαλάρης της δεκαετίας του '10 ή ο Πλαστήρας της δεκαετίας του '50, που προσπαθούσε να φέρει την εθνική συμφιλίωση, αλλά και ο Πλαστήρας του '40 που πρότεινε να πάμε με τους Γερμανούς.

Μέχρι την παρέμβαση του Μιχαηλιάκου, τα πρωτοπαλικάρα του τις προηγούμενες μέρες, με προεξέχοντα τον **Παναγιώταρο**, ξεσάλωσαν. Ο Παναγιώταρος στο Χυτήριο φανέρωσε τον τραμπούκικο χαρακτήρα του, έβριζε खुδαία και ασχημονούσε κατά πάντων έξω από το θέατρο. Λίγες μέρες μετά βγήκε σε διεθνές δίκτυο, το BBC, και δήλωσε ότι στην Ελλάδα «υπάρχει ήδη εμφύλιος πόλεμος». Το τελευταίο χτύπημα του ήταν να αμφισβητήσει την ελληνικότητα του **Σοφοκλή Σχορτσιανίτη**, γιατί η μητέρα του είναι Αφρικανή. Αμφισβητεί την ελληνικότητα ενός αθλητή που, το 2005, με την Εθνική Ελλάδα, είχε πρωταγωνιστικό ρόλο στη νίκη της Εθνικής απέναντι στην ομάδα των ΗΠΑ και έκανε πε-

ρήφανους όλους τους Έλληνες, διότι για μια φορά, έστω και στο μπάσκετ, νικήσαμε τους Αμερικάνους. Και ποιος αμφισβητεί την ελληνικότητά του; Ένας τύπος που το 2000 έκαψε μια τουρκική σημαία και, όταν τον συνέλαβαν, όχι μόνο δεν είχε το θάρρος να υπερασπιστεί την πράξη του, αλλά αρνήθηκε ότι το έκανε και υπέγραψε και δήλωση μετανοίας, ότι καταδικάζει τέτοιες πράξεις.

Το άλλο πρωτοπαλικάρο, ο **Κασιδιάρης**, στη γιορτή της νεολαίας της Χρυσής Αυγής, στην ομιλία του ανέφερε ότι η Χρυσή Αυγή εγγυάται την εσωτερική ασφάλεια και, όταν πάρει την εξουσία, «θα επιβάλει εν μια νυκτί **νηρεμία, τάξη και ασφάλεια** στην Ελλάδα». Πώς θα το καταφέρουν αυτό; Μάλλον με τους τρόπους του Μειτσαζά, που επέβαλε δικτατορία όταν πήρε την εξουσία, ή με τους τρόπους των ναζί, όταν αναρριχήθηκαν στην εξουσία, άλλοι τρόποι για επικρατήσει ηρεμία μόνο σε μια νύχτα δεν υπάρχουν. Από τα μαργαριτάρια του Κασιδιάρη, κάτι ακόμα μας έκανε μεγάλη εντύπωση: Την ημέρα που στη Βουλή ψηφίστηκε η άρση της ασυλίας, μετά την ψηφοφορία ζήτησε το λόγο και προσπάθησε να εξηγήσει γιατί διώκεται, παρέθεσε μάλιστα και ένα απόσπασμα από τα **Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών** για να ενισχύσει την επιχειρηματολογία του, ότι λόγω της αντιουσιμικής δράσης της Χρυσής Αυγής ξένα και ντόπια κέντρα θα μεταχειριστούν κάθε μέσο προκειμένου να συκοφαντήσουν «γνήσιους αγωνιστές». Η έκπληξη μας βρίσκεται στο ότι ο βουλευτής Κασιδιάρης δεν γνωρίζει πως από το 1921 έχει αποδειχτεί ότι τα πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών είναι προϊόντα πλαστογραφίας, δημιουργία της τσαρικής μυστικής αστυνομίας, της Οχράνας, και όχι των Εβραίων.

Ο λόγος και οι πρακτικές που μεταχειρίζεται η Χρυσή Αυγή προέρχονται από τις χειρότερες περιόδους του προηγούμενου αιώνα, τη ναζιστική περίοδο και την περίοδο που ο Ψυχρός Πόλεμος βρισκόταν στο αποκορύφωμά του και τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα χρησιμοποιούσαν κάθε μέσο για να υπονομεύσουν τον αντίπαλό τους. Όσο και αν προσπαθούν να καλυφθούν, ή αναλαμβάνουν άλλοι να τους «εξανθρωπίσουν», όπως ο μητροπολίτης Αμβρόσιος, ή διάφοροι ομογενείς ή εφοπλιστές, που, όπως ακούγεται, τους χρηματοδοτούν, η αλήθεια δεν αλλάζει. Η Χρυσή Αυγή είναι μια συμμορία που **παριστάνει το κόμμα**.

Ο βασιλιάς και οι πρίγκιπες είναι γυμνοί

Κάθε γύρος διαπραγμάτευσης αποδεικνύει την οδοκλήρωτική αδυναμία του πολιτικού σκηνικού να δώσει λύση.

Του Ράκου

Κάθε νέος γύρος διαπραγμάτευσης, σαν αυτόν που διαδραματίζεται εδώ και δύο περίπου μήνες, κλονίζει ολοένα και περισσότερο τα σαθρά θεμέλια του ελληνικού κοινοπολιτευτικού συστήματος. Ο περσινός Οκτώβρης μας αποχαιρέτησε με τον πολιτικό θάνατο του Γιώργου Παπανδρέου, εκεί στις Κάνες, όπου κάθιδρος και αμήχανος δεχόταν τις αυστηρές επιπλήξεις της Άγκελας Μέρκελ. Την ίδια στιγμή, ο Αντώνης Σαμαράς έθετε σοβαρή υποψηφιότητα στο να είναι το επόμενο θύμα, διαγράφοντας μια θεαματική πολιτική κωλοτούμπα η οποία έδωσε παράταση ζωής στο ΠΑΣΟΚ και ευρύτερα στο μπλοκ του μνημονίου, μέσα από την κυβέρνηση Παπαδήμου.

Κι όμως, τι θα συμβεί αν δώσεις παράταση ζωής σ' έναν εξαντλημένο, θνησιγενή οργανισμό; Από ένα σημείο και μετά, το μόνο που καταφέρνει κανείς είναι να δώσει ευκαιρία στην ασθένεια να προσβάλει κάθε ζωτικό όργανο, κάθε ζωτικό κύτταρο. Αυτό συμβαίνει τούτη τη στιγμή με το ΠΑΣΟΚ και τη Νέα Δημοκρατία, ενώ ο κλυδωνισμός τους προκαλεί τεκτονικές μετακινήσεις και στους υπολοίπους -ακόμα και στους κύριους αντιπάλους τους, που φαίνεται να κερδίζουν τούτη την παρτίδα.

Έτσι, ο Σαμαράς φαίνεται ότι προχωράει με τη σιγουριά ενός πάντοτε προς την επιβολή των νέων μέτρων, αφήνει όμως πίσω του συντριμμία. Τον τελευταίο καιρό η Νέα Δημοκρατία υπάρχει μόνο μέσω των υβριστικών ανακοινώσεων του εκπροσώπου Τύπου της προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Κατά τα άλλα, οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης περιφέρονται σε τηλεοπτικά παράθυρα παπαγαλίζοντας μια κυβερνητική προπαγάνδα που ούτε καν οι ίδιοι πιστεύουν, ενώ οι σύμβουλοί τους, από το τουίτερ και το φέισμπουκ, δηλώνουν ευθαρσώς και δημόσια ότι «αν είναι αυτοί που έχουν επιλεγεί να εκπροσωπήσουν τις κυβερνητικές επιλογές, καλύτερα να μη στέλνουμε κανέναν».

Όσο δε για τους βουλευτές, αρ-

Εν τέλει, αυτό που κρατάει όρθιο τον Σαμαρά είναι η...καταιγιστική επίθεση των Γερμανών, που επιβάλλουν διαρκώς μέτρα αντί μέτρων, με συνέπεια να βρισκόμαστε σε μια κατάσταση διαρκούς έκτακτης ανάγκης

κούνται στο να κάνουν τα κυβερνητικά φερέφωνα στις κεντρικές συνεδριάσεις της Βουλής, όπου αυτό είναι αναπόφευκτο, ενώ οι περισσότεροι μετρούν τις τελευταίες μέρες του κοινοβουλευτικού τους βίου, καθώς και οι ίδιοι είναι σίγουροι πως, με αυτά που λένε και κάνουν, έχουν χάσει και τους τελευταίους από τα κάποια ισχυρά πελατειακά τους δίκτυα. Φοβούνται, μάλιστα, ότι δεν θα μπορούν καν να κυκλοφορήσουν, καθώς είναι γνωστή η σχέση αγάπη-μίσους που διατηρεί η ελληνική πελατεία με τον πολιτικό πάτρωνα, και είναι πολύ εύκολο, αυτοί που σήμερα σε αποθεώνουν, αύριο να σε περιμένουν έξω από το σπίτι σου για να σε δείρουν.

Εν τέλει, αυτό που κρατάει όρθιο ακόμα τον Σαμαρά είναι η...καταιγιστική επίθεση των Γερμανών, που επιβάλλουν διαρκώς μέτρα αντί μέτρων, με συνέπεια να βρισκόμαστε σε μια μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Μόλις τελειώσει η γερμανική φθινοπωρινή επίθεση, είτε με την απόκρουση των μέτρων, είτε με την επιβολή τους εν μέσω τεράστιων απωλειών, τόσων που θα καθιστούν την εφαρ-

μογή τους αδύνατη, η αλαζονεία του πρωθυπουργού θα καταρρεύσει. Και θα δούμε τότε ποιο επιχείρημα και ποια αξιοπρέπεια θα έχει απομείνει στον μεγάλο εταίρο της τωρινής κυβέρνησης, για να συνεχίσει τον πολιτικό του βίο. Αναμφίβολα, στο τέλος, η οσοφουκαμψία της Νέας Δημοκρατίας θα την γκρεμίσει στα τάρταρα. Και τότε ο χώρος της δεξιάς, θα υποστεί καταιγιστικές ανασυνθέσεις, όπου ο Καμμένος, και δυστυχώς η Ντόρα, θα παίξουν στις διάφορες εκδοχές της Δεξιάς. Όσο πιο σύντομα συμβεί κάτι τέτοιο, τόσο πιο γρήγορα θα ανακοπεί το ρεύμα των δεξιών ψηφοφόρων προς την Χ.Α.

Κάθε νέος γύρος διαπραγματεύσεων βυθίζει τη χώρα όλο και βαθύτερα στην εθνική και την κοινωνική καταστροφή

Από την άλλη, ο Βαγγέλνς Βενιζέλος αναδεικνύεται στον πολιτικό οδοστρωτήρα της χρονιάς. Νόμιζε ότι η προεδρία του ΠΑΣΟΚ θα είναι σαν τις καλές εποχές που ήταν υπουργός Οικονομικών της κυβέρνησης Παπαδήμου, και του έδιναν σημασία όλοι οι Ευρωπαίοι εταίροι, γιατί έπαιζε το μπουλντόγκ της τρόικας. Κι όμως, αναδείχθηκε στον χειρότερο άνθρωπο, στη χειρότερη θέση. Έγινε ρεζίλι με τη λίστα Λαγκάρντ και επεξέτεινε τις τάσεις φυγής των βουλευτών του με τα γελοία γαβγίσματα στα εσωκομματικά όργανα. Παρόξυνε τους ανταγωνισμούς μεταξύ των δελφίνων και ενταφίασε με τον βοναπαρισμό του τη λειτουργία κάθε συλλογικού οργάνου. Κοινώς, έδωσε την τελευταία κλοτσιά στο κόμμα-καρτέλ που κατέστρεψε τη χώρα και πλέον φαντάζει σαν κωμική φίγουρα μετά από ένα καταστροφικό κρεσέντο.

Έτσι, πλέον, όλοι το έχουν δεδομένο: Το ΠΑΣΟΚ είναι μια μαφιόζικη φαμίλια που διαλύεται, με τα πρωτοπαλίκαρα να αλληλοεξοντώνονται. Κι η επόμενη μέρα; Οι πιο μουλωχοί, ήδη σχεδιάζουν πως θα χτίσουν, και με τη ΔΗΜΑΡ ως πρώτη ύλη, την επόμενη μεγάλη

παράταξη της κεντροαριστεράς.

Σ' αυτήν την προοπτική, βέβαια, σκοτεινιάζει κάπως και το μέλλον του ΣΥΡΙΖΑ, διότι θα ήταν η μόνη εξέλιξη που θα μπορούσε να υπονομεύσει σταδιακά το ρόλο που έχει αναλάβει, αυτόν του κύριου εκφραστή της λαϊκής δυσαρέκειας. Λίγοι, βέβαια, βλέπουν τόσο μακριά ώστε ν' ανιληφθούν τα σύννεφα.

Οι υπόλοιποι συντηρούν μια ιδιότυπη φυσιογνωμία. Προς τα έξω, έχουν διαμορφώσει το προφίλ μιας πανελικής αριστεράς. Αρκούνται στο να κάθονται δίπλα ή απέναντι στους κυβερνητικούς εκπροσώπους και να κατηγορούν σε κάθε τόνο για το προφανές: ότι καταστρέφουν τη χώρα. Κατά τα άλλα, ουσιαστικά, δεν ξέρουν ούτε τι, ούτε πώς να το κάνουν. Στα εσωκομματικά είναι έρμαιο των ισορροπιών, που πλέον δεν είναι τόσο οργανωτικές, όσο ιδεολογικές. Κι όσο περισσότερο στερούνται συγκεκριμένου μπουσούλα, κι ενός οδικού χάρτη για να πορευτούν μέχρι το συνέδριο και τις εκλογές, τόσο γίνονται έρμαιο της μιζέριας των παζαριών, των συρραφών και του τόσο χαρακτηριστικού ομοιομορφισμού που θάλλει μέσα στον φραξιοτιστικό πόλεμο.

Προς το παρόν, αυτός ο φραξιοτιστικός πόλεμος έχει βρει ένα σημείο ισορροπίας. Από τη μία, ο σκληρός εθνομνημονιακός πυρήνας επιτρέπει στην ηγεσία λεκτικές διολιθησεις, π.χ. την αναφορά στο «πατριωτικό καθήκον», τα εθνικά θέματα κ.ο.κ. Από την άλλη, η ηγεσία έχει προς το παρόν στεγανοποιηθεί τους μηχανισμούς λήψης αποφάσεων ώστε να ελαχιστοποιηθεί η επιρροή της μεγάλης ανένταχτης μάζας, που κινείται προς την κατεύθυνση ενός δημοκρατικού, πατριωτικού σοσιαλισμού. Από μια πανουργία της ιστορίας, αυτή η ανένταχτη μάζα των ψηφοφόρων έχει βρεθεί ελλείψει οργανωμένης συνιστώσας, να εκφράζεται από τους πρώην του ΠΑΣΟΚ. Στην οργανωτική απομόνωση αυτών ακριβώς των στοιχείων είναι που στοχεύει ο σκληρός εθνομνημονιακός πυρήνας του πάλαι ποτέ ΣΥΝ.

Η ιστορία με την 28η Οκτωβρίου είναι πολύ χαρακτηριστική: Από τη μία, η ηγεσία κάλεσε σε «ένα νέο πατριωτικό ΟΧΙ», ενώ αυτοί που βρίσκονται ιδεολογικά και πολιτικά πιο κοντά

» τns, διακινούσαν κατά τόπους αφίσες με τοσιλάδες, καλούσαν στην παρέλαση με ελληνικές σημαίες κ.ο.κ. Την ίδια στιγμή οι αντίπαλοι, του «κοκκινοπράσινου» και των παραφυάδων τους, σφύριζαν κλέφτικα και κοιτούσαν πώς θα υποβαθμίσουν το γεγονός. Μόλις δε ξέσπασε το «οκάνδαλο Θεοδωρίδη», που βασίστηκε σ' ένα απαράδεκτο άρθρο που συνέγραψε το 2009, και το οποίο είχαμε καταγγείλει τότε από τις σελίδες της Ρήξης, συνεργαζόμενοι όπως ο Κουρουπλής βγήκαν από τα ρούχα τους και ζήτησαν διαγραφές, για να λάβουν την απάντηση, από τα κεντρικά, ότι κάτι τέτοιο είναι εντελώς ξένο στον παρόντα ΣΥΡΙΖΑ...

Βέβαια, όλη αυτή η κατάσταση απαιτεί μια ισορροπία, ότι η κυβέρνηση θα συνεχίσει προς το παρόν το εγκληματικό της έργο, ώστε να μπορούν να τη βρίζουν ανενόχλητοι από τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Μόλις κλονιστεί αυτός ο καταμερισμός, τώρα, με την κυβερνητική κρίση που προκαλεί η άθλια συμφωνία με την τρόικα, ή αργότερα, θα φανεί το τεράστιο κενό πρότασης που χαρακτηρίζει το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Ως προς αυτό, ενδεικτική υπήρξε η δήλωση του Λαφαζάνη στην τηλεόραση του ΑΝΤ1, το πρωί της Πέμπτης, όπου είπε: «Δεν κοροϊδεύω κανέναν, δεν είμαστε έτοιμοι να κυβερνήσουμε». Αυτή ακριβώς η επαμφοτερίζουσα στάση, όπου στην περίπτωση του Λαφαζάνη μεταφράζεται στο ότι από τη μία απαιτεί «δραχμή εδώ και τώρα» και από την άλλη παραδέχεται ότι δεν είναι καν έτοιμος να κυβερνήσει (πόσο να μας βγάλει από το ευρώ...) είναι ενδεικτική των αντιφάσεων του ΣΥΡΙΖΑ. Και μη νομίζουμε ότι ο κόσμος που τον στηρίζει δεν καταλαβαίνει...

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Όπως είπαμε στην αρχή, κάθε νέος γύρος διαπραγμάτευσης βυθίζει τη χώρα όλο και βαθύτερα στην εθνική και την κοινωνική καταστροφή. Κάθε στιγμή της διαδικασίας διάλυσης που βιώνουμε είναι πιο επώδυνη, πιο παρατεταμένη, πιο δραματική. Όποτε συμβαίνει, ξεδιπλώνεται το πραγματικό πολιτικό αδιέξοδο όλων των δυνάμεων κι έτσι κάθε φορά απονομιμοποιούνται όλο και περισσότερο, διαγράφοντας την πορεία ενός καθοδικού σπινάλ. Πάνω σ' αυτή την αδυναμία, πάνω στην απραξία που γεννάει αυτή η αδυναμία, κερδίζει έδαφος η Χρυσή Αυγή, η οποία ναι μεν έχει ταβάνι, αλλά θα πρέπει κάποιος να το βάλει πάνω από το κεφάλι της.

Έτσι όπως διαμορφώνονται μέχρι σήμερα οι τάσεις θα γίνει κι αυτό –αλλά θα προηγηθούν βαθείς ανασυνθέσεις σ' όλους τους πολιτικούς χώρους. Σε λίγο, τίποτε δεν θα είναι όπως πριν, ωστόσο το ερώτημα που τίθεται είναι αν θα έχει μείνει και τίποτε όρθιο μέχρι τότε...

ΚΚΕ: Σε αποδρομή...

Η ιδεολογική στροφή και ο μακρύς δρόμος προς το συνέδριο

Της Σωτήρης Τηλοπού

Κρίσιμες είναι οι εξελίξεις εντός των τειχών του ΚΚΕ. Όπως ήταν αναμενόμενο, οι αλληπάλλες εκλογικές του αποτυχίες έχουν αναταράξει την εσωκομματική πρεμία και πλέον ακούγονται φωνές που αμφισβητούν φανερά τα πεπραγμένα και τη νέα ιδεολογική γραμμή της ηγεσίας.

Η τελευταία, για να επιβεβαιώσει την ακλόνητη πίστη στον εαυτό της – ακόμα και στην περίπτωση που έχει αποτύχει παταγωδώς, ετοιμάζεται για μια νέα στρατηγική, που θα απογοητεύσει ακόμα περισσότερο όσους σήμερα στηρίζουν το κόμμα, μόνο και μόνο για να «τοιμεντώσει» μια αισιόχρη –ακόμα και για τα δεδομένα της προηγούμενης δεκαετίας– μειοψηφία, που σήμερα παριστάνει τον σκληρό κομματικό μηχανισμό.

Οι κυοφορούμενες εξελίξεις έχουν σπάσει τα κομματικά στεγανά και έχουν γίνει θέμα ακόμα και στα ρεπορτάζ εφημερίδων όπως το Βήμα, ενώ η δημοσιοποίηση των εσωκομματικών διαφωνιών δεν έχει προκαλέσει τις οργισμένες διαψεύσεις με τις οποίες άλλοτε αντιμετώπιζε το ΚΚΕ τις προσπάθειες τρίτων να μιλήσουν για το τι γίνεται στα χωράφια του.

Η ιστορία έχει ως εξής: Η ηγεσία προετοιμάζει ιδεολογική στροφή εν όψει του επόμενου συνεδρίου, και ενδεχομένως και αλλαγή φρουράς στη θέση του Γενικού Γραμματέα. Το Βήμα και άλλα ειδησεογραφικά σάιτ ισχυρίζονται ότι ο εκλεκτός της Αλέκας είναι ο Γιώργος Μαρίνος, πρώην βουλευτής Ευβοίας, ο οποίος θεωρείται από τους πλέον σκληρούς οπαδούς της γραμμής περί προτεραιότητας του εργατικού αγώνα, έναντι οποιασδήποτε λογικής εθνικοαπελευθερωτικού μετώπου.

Βέβαια, οι πληροφορίες παραμένουν πληροφόριες και ο δρόμος προς το συνέδριο μακρύς, ενώ κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να συμβεί στο εσωκομματικό πεδίο –με το απίστευτο παράδοξο που διακατέχει αυτό το κόμμα, να υφίσταται μια εντελώς ρευστή κατάσταση στο εσωτερικό ενός οργανισμού που μετακινείται πολύ σπάνια.

Ωστόσο, η ιδεολογική στροφή που ήδη προαναγγέλλεται με τη στάση του ΚΚΕ καθ' όλη την διάρκεια της επέλασης των μνημονίων, έχει πολύ μεγάλη σημασία. Το κόμμα φαίνεται να υπακούει σε μια εντελώς δική του λογική, που διαμορφώνεται αποκλειστικά στη βάση των συνδρόμων του παρελθόντος. Αποκλειστικός ιδεολογικός σκοπός είναι το πώς θα προφυλάξει τον μηχανισμό από την έστω και παραμικρή προοπτική να υπάρξει όσωση με τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο φόβος επανάληψης ενός νέου 1989 είναι παραπάνω από εμφανής, γι' αυτό το ΚΚΕ δεν διστάζει να αναποδογυρίσει όλη την ελληνική πραγματικότητα και να διακηρύξει ότι ο γάιδαρος πετάει!

Έτσι, σε μια στιγμή που η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων, πάνω από το 85%, αναγνωρίζει ότι διάγουμε συνθήκες μιας μεταμοντέρνας κατοχής, το ΚΚΕ ισχυρίζεται το αντίθετο και αλ-

Γ. Μαρίνος: «Το ΚΚΕ δεν μπορεί να κάνει πολιτική, προγραμματική ή εκλογική συνεργασία, με κόμματα που προγραμματικά δεν έχει καμία σχέση όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και η «Δημοκρατική Αριστερά».[...] Πρόκειται για κόμματα που εκθρεβούνται τον επιστημονικό σοσιαλισμό, που συκοφαντούν το σοσιαλισμό που οικοδομήθηκε στη Σοβιετική Ένωση και τις άλλες σοσιαλιστικές χώρες.» Φρεσκαδούρες...

λάζει ακόμα και το γράμμα των αποφάσεων της πρότερης εθνικοαπελευθερωτικής στρατηγικής του –που το έφερε στο προσκήνιο κατά τους πολέμους της Γιουγκοσλαβίας. Μιλάει για «αλληλεξάρτηση», και όχι για την εξαρτημένη Ελλάδα, και προκρίνει την απόλυτη προτεραιότητα της ταξικής οργάνωσης, με μια φρασεολογία που θα τη ζήλευαν ακόμα και οι... αρχαιομαρξιστές της Κατοχής.

Πρόσφατα, την τροτσκιστική παρέκκλιση της ηγεσίας ανέλαβε να εξηγήσει με άρθρο του στον Ριζοσπάστη ο ίδιος ο Γιώργος Μαρίνος, μ' ένα κείμενο κωμικοτραγικό, όπου λίγο έως πολύ ισχυρίζεται ότι η πλανητική αλληλεξάρτηση του κεφαλαίου έχει αποσιεώσει τα εθνικά σύνορα, ότι το πέρασμα από τον καπιταλισμό στον σοσιαλισμό θα γίνει μονομιάς και ότι στην Ελλάδα –όπως και παντού– είναι έτοιμες οι συνθήκες για κάτι τέτοιο. Σης δε συγκεντρώσεις του ΚΚΕ κυριαρχούν απόλυτα οι κομματικοί απάρτατοι που βγάζουν απίστευτα λογύδρια, καλώντας τον κόσμο του κόμματος σε «σαμποτάζ» στους χώρους δουλειάς και «έμπρακτη ταξική αλληλεγγύη». Τέλος, χαρακτηριστικότερο όλων ήταν η

εμφάνιση της ΚΝΕ κατά την εορταστική παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου στη Θεσσαλονίκη, όπου τα μέλη της φώναζαν στους απογόνους των Μακεδονομάχων και στους Αντιστασιακούς, «Η ιστορία γράφεται με πάλιν ταξική». Φαιδρόπιτες...

Ευτυχώς, την κατάντια καταλαβαίνουν και πολλά μέλη και φίλοι του κόμματος, που ήδη κινούνται σε παράλληλες διεργασίες. Τον τελευταίο καιρό, άνθρωποι από τον ευρύτερο χώρο του ΚΚΕ εκδίδουν αξιολογικά βιβλία και δημοσιεύουν άρθρα από ανεξάρτητους κομματικά δι-αύλους. Στο ίδιο μήκος κύματος έχουν εμφανιστεί πρόσφατα ιστοσελίδες που ασκούν συστηματική κριτική στην αυτοκτονική κομματική στρατηγική (τακτική δεν υπάρχει, αφού είπαμε, το πέρασμα προς τον σοσιαλισμό θα γίνει μονομιάς), προκρίνοντας το αυτονόητο, δηλαδή την ανάγκη ενός αντιστασιακού εθνικοαπελευθερωτικού μετώπου –που λόγω ιστορίας και ταξικής σύνθεσης θα ήταν πολύ πιο εύκολο στο ΚΚΕ να το πετύχει, από ό,τι στον Συνασπισμό. Κι όμως, η ηγεσία του κόμματος προτιμάει να αφήσει μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ να παίξει αυτόν τον ρόλο, απομακρυνόμενη ολοένα και περισσότερο από το πραγματικό λαϊκό αίσθημα.

Έτσι, φαίνεται να πάσχει ταυτόχρονα από ένα μυστήριο σύμπλεγμα λαγνείας και φοβίας έναντι του μεγάλου αντιπάλου. Γι' αυτό και σπεύδει ταυτόχρονα να περιχαρακωθεί πολιτικά από τον ΣΥΡΙΖΑ, υιοθετώντας την πρότερη ιδεολογική του γραμμή, αυτήν που τώρα προσπαθεί να αποκρύψει! Βολικός εξτρεμισμός για το κόμμα, που με τέτοιες αποκοιπές μάλλον θέτει σοβαρή υποψηφιότητα στο να μεταποτιστεί προς την εξωκοινοβουλευτική αριστερά μετά τις ερχόμενες εκλογές.

Σε μια στιγμή που το 85% των Ελλήνων αναγνωρίζει ότι διάγουμε συνθήκες κατοχής, το ΚΚΕ ισχυρίζεται το αντίθετο

Απ' τη Ρωσία με αγάπη...

Οι επαφές Λιλλήκα στη Μόσχα και ο προεκλογικός πυρετός

Της **Αλέκου Μιχαηλίδη**

Μέσα από την ελλαδική κρίση έγινε κατανοητό και σε πολλούς στην Κύπρο πως οι εξωτερικές σχέσεις δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτε αν παραμείνουν ως έχουν, δηλαδή αν συνεχίσουν να βλέπουν μόνο προς δυσμάς. Οι επαφές του υποψήφιου για την προεδρία της Κυπριακής Δημοκρατίας **Γιώργου Λιλλήκα** στη Ρωσία και η σύμφωνη σχέση με τη χώρα είναι ένα τεράστιο βήμα, μήπως και αποφευχθεί η βαθιά κρίση που επίκειται στο νησί. Βεβαίως, και κατόπιν εορτής, το ταξίδι του Λιλλήκα ακολούθησε και ο πρόεδρος του ΔΗΣΥ και επίσης υποψήφιος, **Νίκος Αναστασιάδης**, αλλά και ο πρόεδρος του ΑΚΕΛ **Αντρίπ Κυπριανού**. Φαίνεται μυρίστηκαν αυτό που όλος ο κόσμος έχει καταλάβει, ότι ένα άνοιγμα προς τη Μόσχα θα είναι κερδοφόρο για τον τόπο.

Την Τρίτη, 30 Οκτωβρίου, ο Γιώργος Λιλλήκας παρεβρέθηκε σε Συζήτηση Στρογγυλής Τραπέζης που διο-

γανώθηκε στο ρωσικό Κοινοβούλιο με θέμα «Προοπτικές περαιτέρω ανάπτυξης των σχέσεων και της συνεργασίας μεταξύ Κύπρου-Ρωσίας». Εκεί, πρότεινε την περαιτέρω ανάπτυξη των οικονομικών δεσμών Κύπρου-Ρωσίας στους τομείς της ενέργειας και της τεχνολογίας, αλλά και τη σύναψη αμυντικής συμφωνίας. Παράλληλα, χαρακτήρισε τις διμερείς σχέσεις Κύπρου-Ρωσίας στρατηγικής σημασίας, ενώ σε επίπεδο οικονομίας δήλωσε ότι υπάρχει σχέση αλληλεξάρτησης. Ο υποψήφιος πρόεδρος της Δημοκρατίας είπε επίσης ότι το γεγονός ότι η Ρωσία διατηρεί και αναπτύσσει τις σχέσεις της και με την Τουρκία και με την Κυπριακή Δημοκρατία, δημιουργεί προϋποθέσεις για μια πιο ενεργό εμπλοκή της Μόσχας στην προσπάθεια επίλυσης του κυπριακού προβλήματος.

Πιο αναλυτικά, κατά τη συζήτηση στη ρωσική Δούμα, ανέφερε πως πρέπει να βαθύνει η συνεργασία των διπλωματικών αποστολών των δύο χωρών σε κρίσιμους οργανισμούς, ενώ σε πολιτικοστρατιωτικό επίπεδο πρόκειται να δημιουργηθεί ένα πρόγρα-

μα κοινών ασκήσεων Κύπρου-Ρωσίας στην περιοχή Ελέγχου Έρευνας και Διάσωσης Κυπριακής Δημοκρατίας, αλλά και να συναφθεί μια συμφωνία αμυντικής συνεργασίας με τη Ρωσία.

Επίσης, ο Γιώργος Λιλλήκας τόνισε ότι υπάρχουν τρόποι και δυνατότητες συνεργασίας ανάμεσα στις δύο χώρες τόσο αναφορικά με την εξόρυξη του κυπριακού αερίου, όσο και με την επένδυση στην ενεργειακή πολιτική της Κύπρου, με αμοιβαία οφέλη. Είπε, προσέτι, πως και οι δύο χώρες μπορούν να κερδίσουν από τις προοπτικές και τις ευκαιρίες που προσφέρουν οι υδρογονάνθρακες στην κυπριακή ΑΟΖ. Πρόσθεσε ακόμα πως η Κύπρος μπορεί να βοηθήσει τις ρωσικές αρχές μέσω της «Συνεργασίας για τον Έκσυγχρονισμό», προσφέροντας τεχνολογία στους τομείς της οικονομικής, της δημόσιας διοίκησης, όπως και στις προοπτικές χρηματοδότησης των μικρομεσαίων επιχειρήσεων από κονδύλια της Ε.Ε.

Από την πλευρά του, ο πρώτος αντιπρόεδρος της Επιτροπής Οικονομικών της κρατικής Δούμας, **Μιχα-**

ήλ Εμιλιάνοφ, ανέφερε ότι, «Στη διάρκεια της συνάντησης συζητήθηκαν οι προοπτικές συνεργασίας στον οικονομικό τομέα, τον τομέα των ακινήτων, των θαλάσσιων μεταφορών, του τουρισμού και ιδιαίτερα της ενέργειας. Όσο αφορά τον τομέα της ενέργειας, το ενδιαφέρον των ρωσικών εταιρειών είναι τεράστιο. Αλλά και για την Κύπρο, που μέσα σε αυτές τις συνθήκες της κρίσης, θα έχει την ευκαιρία με τη ρωσική συμμετοχή να ξεπεράσει τις συνέπειες. Άλλωστε, η πείρα των ρωσικών εταιρειών στο συγκεκριμένο τομέα είναι ιδιαίτερα μεγάλη».

Τελικά, όλος αυτός ο προεκλογικός πυρετός μπορεί να προσφέρει κάτι στο νησί, πέραν των συνηθισμέ-

νων τηλεοπτικών συγκρούσεων των υποψηφίων. Ο Νίκος Αναστασιάδης ταξίδεψε στην Κίνα, ο Λιλλήκας στη Ρωσία και ίσως αύριο, δηλαδή μετά τις εκλογές, οι δύο αυτές χώρες να αποτελέσουν σύμμαχο της Κυπριακής Δημοκρατίας σε πολλά και σημαντικά ζητήματα. Φυσικά, ο Χριστόφιας και το ΑΚΕΛ συνεχίζουν να προσβλέπουν προς τη Γερμανία και το μηχανισμό στήριξης, αν και στο μεταξύ κάνουν και κάτι δηλώσεις πως θα κατέβουν στο δρόμο για τα δικαιώματα των εργαζομένων. Προς το παρόν, όσον αφορά τις εκλογές του Φεβρουαρίου, οι δημοσκοπήσεις βγάζουν από τώρα πρόεδρο τον Νίκο Αναστασιάδη του ΔΗΣΥ, ωστόσο μέχρι τότε πολλά μπορούν να αλλάξουν.

Φυσικό Αέριο 480 π.Χ.

Η αναγκαία άμεση αξιοποίηση του φυσικού πλούτου της Κύπρου

Του **Νεοκλή Θεμιστοκλέους**

Αναδημοσίευση από το κυπριακό Indymedia

Μεταξύ του 490 και 480 π.Χ. ανακαλύφθηκε στο Λαύριο μια νέα μεγάλη φλέβα αργύρου. Η συντριπτική πλειοψηφία του αθηναϊκού δήμου επιθυμούσε να διαμοιραστεί το ασήμι ισότιμα σε όλους τους Αθηναίους πολίτες.

Μόνος τότε ανάμεσα στους Αθηναίους ο **Θεμιστοκλής** τόλμησε να αντιταχθεί στην πρόταση, αντιπροτείνοντας τη χρήση του φυσικού πλούτου, που μόλις είχε βρεθεί, για να κατασκευαστούν πολεμικά πλοία.

Η διορατικότητα του αρχαίου Αθηναίου έσωσε την Αθηναϊκή Δημοκρατία από τις ορδές των Περσών στη ναυμαχία της Σαλαμίνας. Οι οπλίτες-πολίτες των Αθηνών και των υπόλοιπων ελληνικών πόλεων άλλαξαν τον ρουτ της ιστορίας. Χωρίς τη σωτήρια παρέμβαση του Θεμιστοκλή στην Εκκλησία του Δι-

μου, ουδείς γνωρίζει πώς θα εξελισσόταν η παγκόσμια ιστορία.

Η ανεύρεση φυσικού αερίου στην ΑΟΖ της Κυπριακής Δημοκρατίας χαιρέτιστηκε με μεγάλο ενθουσιασμό από τον λαό και την πολιτική ηγεσία του τόπου μας. Αν τα ποσά που ακούονται είναι έστω και κατά ένα μικρό ποσοστό πραγματικά, η μικρή μας πατρίδα έχει τη δυνατότητα να αναβαθμιστεί, εξελισσόμενη σε ένα υπολογίσιμο κράτος στη διεθνή ενεργειακή σκακιέρα. Είναι φυσικό, λοιπόν, το φυσικό αέριο να βρίσκεται στο επίκεντρο των σχεδιασμών των πολιτικών. Με την οικονομική κρίση που μαστίζει τον τόπο μας, η υπόσχεση του πακτωλού των χρημάτων που εγγυάται η εκμετάλλευση του φυσικού αερίου φαντάζει ως μια εξαιρετική λύση.

Στον δημόσιο διάλογο υπάρχει ήδη μια πολύ καλή πρόταση από τον Γιώργο Λιλλήκα για την άμεση αξιοποίηση του φυσικού πλούτου του τόπου μας. Την πρόταση αυτή υποβαθμίζουν βέβαια εκείνοι -Νίκος Αναστασιάδης- που θα παρέδιδαν το φυσικό αέριο στην κυριαρχία των βρετανικών βάσεων και εκείνοι -κυβέρνηση- που είχαν κάθε πρόθεση να το συνδέσουν με την κατοικι-

κή δύναμη, μέσω της αλήστου μνήμης υπουργού Εμπορίου. Την ίδια στιγμή, τα πολιτικά κόμματα ερίζουν για το πώς θα γίνει αυτή η εκμετάλλευση, με τις αντιπαραθέσεις να μεταφέρονται στη Βουλή των βουλευτών αντιπροσώπων.

Όλοι ανεξαιρέτως, πάντως, βλέπουν το φυσικό αέριο ως την πανάκεια που θα λύσει τα οικονομικά προβλήματα του τόπου, που θα δώσει ανάπτυξη στο νησί μας, το οποίο και σημαίνει στη γλώσσα των πολιτικών μας ιερές μπίντζες και μεγαλύτερη διαπλοκή.

Ουδείς όμως μιλά για την ανάγκη θωράκισης του φυσικού αερίου και της πατρίδας μας μπροστά στις καθημερινές σχεδόν απειλές που εκτοξεύουν οι ισλαμοφασίστες της Άγκυρας, ουδείς φαίνεται να ασχολείται ποσώς με το ότι έχουν κατανύψει το νησί μας βορά στις ορέξεις του νεοθωμανισμού.

Οι ανεγκέφαλοι πολιτικοί μας βασίζονται στο ότι άλλες δυνάμεις θα εμποδίσουν την Τουρκία να απειλήσει το φυσικό μας αέριο. Οι ΗΠΑ και το Ισραήλ προβάλλονται ως τέτοιες δυνάμεις. Εδώ ταιριάζει η παροιμία: «Έβαλαν τους λύκους να φυλάνε τα πρόβατα».

Σε μια διαρκώς κινούμενη διεθνή σκακιέρα, στην οποία οι μεταβολές είναι ραγδαίες και καταγιγαστικές, η παντελής έλλειψη στρατηγικής εκ μέρους των πολιτικών μας καθιστά τον τόπο μας τον αδύνατο κρίκο ανάμεσα στις τεράστιες δυνάμεις και συμφέροντα της περιοχής.

Διδασκόμενοι από τον πολιτισμό μας, θα έπρεπε ήδη σήμερα να είχαμε κινηθεί προς μια διαφορετική κατεύθυνση:

Η πρώτη αξιοποίηση του φυσικού αερίου θα έπρεπε να είναι η αμυντική θωράκιση του νησιού μας. Δεν υπάρχει νόημα να έχεις ένα τέτοιο μέγεθος φυσικού πλούτου, αν δεν έχεις τη δυνατότητα να τον υπερασπίσεις. Η δε εθελόδουλη πολιτική των σφουγγοκωλάρων του διεθνούς κεφαλαίου και ιμπεριαλισμού δεν μας το εξασφαλίζει.

Η επίσκεψη Γιώργου Λιλλήκα στη Ρωσία, και οι επαφές που έχουν ήδη δημοσιευτεί τον Τύπο, είναι ένα βήμα προς την ορθή κατεύθυνση. Η απεμπλοκή του νησιού μας από τον θανατηφόρο άξονα ΗΠΑ - Μεγάλης Βρετανίας είναι επιτακτική ανάγκη. Η υποιθημένη αντιιμπεριαλιστική μας κυβέρνηση θα έπρεπε ήδη να έχει σφυρηλατήσει μια τέτοια συμ-

μαχία. Αντ' αυτού, ο υποψήφιος της συναγλείφεται με τον Αμερικανό πρόεδρο.

Σε κάθε συζήτηση που αφορά το φυσικό αέριο, το πρώτο ζητούμενο θα έπρεπε να είναι η προνομιακή εξασφάλιση όπλων για την προστασία του τόπου. Η ρωσική ομοσπονδία θα μπορούσε άνετα να είναι ένας τέτοιος προμηθευτής, χωρίς να αποκλείεται κανένας ενδιαφερόμενος. Το σύνθημα των βιομηχανιών όπλων είναι, ούτως ή άλλως, «κάθε εμπόριο για καλό».

Η παρουσία του φυσικού αερίου δίδει επιτέλους τη δυνατότητα στο κράτος μας να σπάσει το άτυπο εμπάργκο όπλων που επέβαλαν διεθνώς στο νησί μας οι ΗΠΑ και η Μεγάλη Βρετανία και παρέχει τη δυνατότητα να αποκτήσει άμεσα η Κύπρος μια αποτρεπτική ισχύ ικανή να περιορίσει τις ορέξεις του νεοθωμανικού τέρατος που αναπτύσσεται.

Άνετα η Δημοκρατία θα μπορούσε να αξιοποιήσει όλες τις επαφές της με τις ενδιαφερόμενες εταιρείες για να εξασφαλίσει μια προκαταβολή σε είδος. Και το είδος να είναι αποτρεπτικής ισχύος αμυντικά όπλα.

Ένας επαναστάτης ιερέας στα Σφακιά

Φέρει ευθύνη η Εκκλησία για τη σημερινή κατάσταση της χώρας;

Κείμενα και Φωτογραφίες
του Γιώργου Ζαφειρόπουλου

Αναδημοσίευση από το
www.travelpaths.gr

«Μα πόσο ηλίθιοι είναι αυτοί που μας κυβερνούν; Έχουν πάει κατά διαβόλου αυτή τη χώρα. Το ξέρω, είναι βαρύ αυτό που λέω, αλλά δυστυχώς έτσι είναι. Καταντήσαμε να εισάγουμε τα πιο πολλά προϊόντα απ' έξω. Ακόμα και στο Λουτρό Σφακίων, ένα τόσο δα χωριουδάκι, που δεν έχει δρόμο και πας εκεί παρά μόνο από τη θάλασσα, πουλάνε μέλι από την Αργεντινή, τη στιγμή που το δικό τους μέλι μένει απούλητο».

Ο παπα-Γιώργης Χιωτάκης, από τα Νορμικιανά Σφακίων, δεν βρίσκει λογική στο καπιταλιστικό σύστημα, που επιβάλλει τους βάρβαρους νόμους της αγοράς ακόμα και στα απομονωμένα χωριά του Λιβυκού Πελάγους. Γι' αυτό δηλώνει κομμουνιστής και απεχθάνεται την ιδιοκτησία όπως ο διάβολος το λιβάνι. «Η ιδιοκτησία και η κλοπή είναι ένα και το αυτό αδίκημα. Μπορεί να είσαι κηδεμόνας της γης, όχι όμως ιδιοκτήτης της. Η Ελλάδα είναι πολιτικά και οικονομικά διεφθαρμένη από τα διεθνή κεφάλαια και συμφέροντα. Τρέμω αυτούς που φορούν γραβάτα και τους οικαίνομαι. Τα λαχεία και το χρηματιστήριο αυτοί τα κάνουν. Αυτοί που δουλώνουν σήμερα την κοινωνία έχουν ούλοι τρία διπλώματα πανεπιστημίου. Να πάνε τα διπλώματα όπου έχει αποχωρητήριο και να τα πετάξουν». Πιο πολύ κι από τους γιάπηδες με τις γραβάτες, ο παπα-Γιώργης τρέμει τους πολιτικούς, που διαφθείρουν τον λαό με τα ρουσφέτια. «Θεωρούν ότι ο λαός είναι μια κουτή μάζα που την πάει το ρέμα όπου θέλει. Εγώ που ψήφισα τον κάθε βουλευτή για να πάει στη βουλή, είναι δυνατόν να πάω σ' αυτόν σαν διακονιάρης να του ζητήσω το ένα και το άλλο; Όποιος παραβαίνει τη συνείδησή του και ψηφίζει επειδή του έχουν κάνει ρουσφέτι είναι κακής ώρας γέννημα. Όταν ψηφίζω για να μου

«Είμαι ένας Ταλιμπάνης της εκκλησίας, που τον θάνατο δεν τον έχω για τίποια. Όποιος φοβάται το θάνατο δεν μπορεί να κάνει καλή πράξη...»

κάνουν ρουσφέτια είναι σαν να υπογράφω ότι είμαι δειλός και έξω πάσης παιδείας».

Ο παπα-Γιώργης θεωρεί ότι και η Εκκλησία φέρει ευθύνη για την κακή κατάσταση που έχει βρεθεί η χώρα. «Η Ορθοδοξία δεν έχει τίποτα στραβό, μόνο στραβούς έχει. Η επίσημη Εκκλησία και το επίσημο κράτος είναι δυο κατεργάρηδες, που η δουλειά τους είναι να τσακώνονται. Δυο ηλίθιοι που θα έπρεπε να συνεργαστούν για να σώσουν τη χώρα. Τους παρομοιάζω με τους θεολόγους και τους γεωπόνους, που στο μοναδικό πράγμα που μοιάζουν είναι ότι οι πρώτοι δεν έχουν ιδέα από Θεό και οι δεύτεροι από γης. Ας έρθουν οι δεσποτάδες να μου το ανατρέψουν αυτό. Είναι μόνο χριστιανικό αυτό που λέω και δεν το παίρνω πίσω, ακόμα κι αν με σκοτώσουν». Η Κρήτη, και ιδιαίτερα η περιοχή των Σφακίων, είναι ένας ιδιόμορφος τόπος, όπου οι άνθρωποι δυσπιστούν προς κάθε είδους επίσημη αρχή. Κρατάνε σε απόσταση το επίσημο κράτος και δεν εκμαιεύουν την εύνοιά του, όπως γίνεται σε άλλα μέρη της χώρας. Εκεί ισχύουν και άγραφοι νόμοι προστασίας της αξιοπρέπειας, οι οποίοι

δεν συμφωνούν πάντα με τη νομιμοσύνη του επίσημου Κράτους. Γι' αυτή την αξιοπρέπεια οι Σφακιανοί πολεμούν συχνά μέχρι εσχάτων, χωρίς να υπολογίζουν τις συνέπειες. Ένας τέτοιος μαχητής της αξιοπρέπειας είναι και ο παπα-Γιώργης, ο οποίος αυτοχαρακτηρίζεται ως ο τελευταίος των Μοϊκανών. «Είμαι ένας Ταλιμπάνης της Εκκλησίας, που τον θάνατο δεν τον έχω για τίποια. Όποιος φοβάται τον θάνατο δεν μπορεί να κάνει

«Η Ορθοδοξία δεν έχει τίποτα στραβό, μόνο στραβούς έχει. Η επίσημη Εκκλησία και το επίσημο κράτος είναι δύο κατεργάρηδες, που η δουλειά τους είναι να τσακώνονται.»

καλή πράξη, όποιος προδικάζει τη νίκη για να πολεμήσει είναι ηλίθιος. Άπαξ και πολεμήσει είναι νικητής». Η διαφορά του ξεχωριστού και σπάνιου ιερέα με τους συντοπίτες του, είναι ότι αυτός είναι λιγότερο παρορμητικός και περισσότερο προνοητικός, γνωρίσματα που χαρακτηρίζουν τους γνήσιους χριστιανούς. «Να προνοείς και όχι να μετανοείς. Όταν βγαίνεις για ψάρεμα και βλέπεις ένα καράβι να αγκυροβολεί, να σκεφτείς ότι μπορεί να πήρε σήμα ότι καλάει ο καιρός. Είναι κακό σημάδι ότι αγκυροβόλησε. Ελάχιστοι προνοούν, δυστυχώς αυτή είναι η εικόνα του ανθρώπου στον πλανήτη».

Ο παπα-Γιώργης τα βάζει άγρια με την οπλοχρησία στην Κρήτη, που έχει γίνει αιτία να σκοτωθούν άδικα πολλοί άνθρωποι. «Στα τελευταία 70 χρόνια έχουν γίνει 30 φόντοι στο χωριό μου από όπλα. Τα είπα αυτά σε ένα περιοδικό, αλλά απέφυγαν να γράψουν το όνομά μου για να μην μου κάνει κάποιος κακό. Δεν φοβάμαι, όμως, να μιλήσω. Το να οπλοφορείς επιδεικτικά δεν είναι σωστό πράγμα, αλλά τολμώ να πω ότι είναι και δειλία. Το να ασκείσαι, όμως, στην τέχνη των αρμάτων είναι εθνικό κα-

θήκον. Αυτό είναι άλλο πράγμα». Μόλις τελείωσε τη φράση του έφυγε για λίγο και γύρισε κρατώντας ένα παλιό εγγλέζικο και παροπλισμένο τουφέκι με κομμένη την κάννη. Το κρατούσε καμαρωτά, σαν ένδειξη παλικαριάς και άρνησης συμβιβασμού με κάθε μορφής κατεστημένο. Μερικοί Σφακιανοί τον παρομοιάζουν με τον Παπαφλέσσα, αλλά αυτός αρνείται κατηγορηματικά ότι μπορεί να μοιάσει έστω και στο μικρό δαχτυλάκι αυτού του μεγάλου επαναστάτη. Υπερηφανεύεται που είναι μακρινός συγγενής του Δασκαλογιάννη από το σόι της γιαγιά του. Δεν διαφέρει καθόλου από τους πρόγονούς του, οι οποίοι κρατώντας ξεχαρβαλωμένα όπλα και σκουριασμένα αγροτικά εργαλεία, εξόντωσαν τους επίλεκτους αλεξιπρωτιστές του Χίτλερ, στη μάχη της Κρήτης το 1941. Το χωριό του, μάλιστα, ήταν κέντρο αντίστασης κατά των Γερμανών και ο ίδιος ήταν μέλος της ΕΠΟΝ.

Όταν ήταν έφηβος ο παπα-Γιώργης πήγε σε μια σχολή στη Λάρισα να σπουδάσει τεχνίτης, αλλά δεν τον πήρανε γιατί ο πατέρας του ήταν κομμουνιστής. Όταν πήγε φαντάρος του σήνανε παγίδες για να εκδηλώσει ανοιχτά τα αριστερά του φρονήματα και να τον εξορίσουν στη Μακρόνησο. «Θέλησαν να με στείλουν και στην Κορέα για να πολεμήσω. Τους ρώτησα γιατί να πάω στην άκρη του κόσμου να πολεμήσω; Επειδή τα σύνορα της Ελλάδας φτάνουν μακριά, μου απάντησαν. Μπούρδες, δηλαδή». Ο παπα-Γιώργης βγήκε στη σύνταξη 79 χρονών και σήμερα είναι 84 χρονών. Απέκτησε 12 κοπέλια, από τα οποία τα 11 βρίσκονται στη ζωή και το ένα έγινε άγγελος. Είναι ένας αέριος και καθαρός σαν γάργαρο νερό ιθαγενής της Κρήτης. Ένα σπάνιο είδος αγνού ιερωμένου, μια ασκητική μορφή, ένας αειός των Λευκών Ορέων. Μόλις φεύγαμε από το σπίτι του μας είπε να σκύψουμε, σκέπασε με το πετραχήλι τα κεφάλια μας και μας έψαλε μερικές ευχές. Ήταν σούρουπο, φυσούσε καυτός λίβας και στο βάθος φαινόταν η πανσέληνος στο Λυβικό Πελάγος. Γιατί φύγαμε και δεν καθίσαμε για πάντα εκεί;

Γιορτάζουμε την επέτειο του ΟΧΙ αντιστεκόμαστε και σήμερα

Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, το μήνυμα της Αντίστασης ξαναζει ανάμεσά μας. Καθούμαστε να ορθώσουμε ανάστημα και να φωνάζουμε και πάλι ΟΧΙ στην εξαθλίωση, την υποτέλεια και στην εκμηδένιση της αξίας μας ως άνθρωποι και ως πολίτες.

Αντιμετωπίζουμε και πάλι έναν γερμανικό ολοκληρωτισμό, οικονομικό και κοινωνικό, στον οποίο έχει ήδη συνοηκικά υποκύψει η ηγεσία μας. Παρά τη γενικευμένη επίθεση, που υφίστανται ο λαός και οι παραγωγικές δυνάμεις της Ελλάδας, δεν έχουμε ακόμα καταφέρει να αντισταθούμε αποτελεσματικά.

Δείχνουμε την αγανάκτησή μας στις υποτέλειες προς την τρόικα αποφάσεις της κυβέρνησής με κάθε τρόπο: κατεβαίνουμε σε διαδηλώσεις, ξεμπροσιάζουμε πολιτικούς, δεν ψωνίζουμε ούτε καταναλώνουμε όταν προκηρύσσονται απεργίες. Στηρίζουμε τους αγώνες των συμπολιτών μας, έτσι θα μας στηρίξουν και αυτοί όταν χρειαστεί. Η προπαγάνδα ότι το καλοκαίρι του 2011 στην πλατεία Συντάγματος ήταν για το τίποτα, ότι φταίνε οι έμποροι ή οι υπάλληλοι, ότι «μαζί τα φάγαμε» δεν μας αγγίζει, ούτε και η τρομοκρατία της τρόικας και της κυβέρνησης.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ τις ναζιστικές πρακτικές, δήμεν ενάντια στο πολιτικό σύστημα, οι οποίες, στην πραγματικότητα, υποστηρίζονται από τους ίδιους δωσίλογους και έχουν στόχο να διασπάσουν την ενότητα της χώρας, να μας εξαντλήσουν, να μας νικήσουν και να μας οδηγήσουν σε νέο εμφύλιο.

Κάθε μέσο απαξίωσης της ανίκανης κατοχικής κυβέρνησης και των σημερινών κομματικών ηγεσιών της χώρας είναι θεμιτό, αφού και οι τελευταίες εκλογές μας έχουν εγκλωβίσει σε αδιέξοδο, όχι σε λύση.

Αν δεν είμαστε αλληλεγγυοί με όλες τις κοινωνικές ομάδες, αν δεν δημιουργήσουμε, ενωμένοι, ζωντανά κύτταρα τοπικής αντίστασης και αυτοοργάνωσης, αν δεν εμπιστευτούμε το συμπολίτη μας, το γείτονα, το συνάδελφό μας, αν δεν απομονώσουμε τα λαμόγια και τους ταγματασφαλίτες, ποτέ δε θα μπορέσουμε να οργανώσουμε όλοι μαζί, σαν ένας λαός, ένα πανελλήνιο πατριωτικό κίνημα ικανό να αντιμετωπίσει με αξιοπρέπεια την κοινωνική και οικονομική κρίση που μας μαστίζει.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΚΑΤΟΧΗ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΦΑΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΔΙΧΑΣΜΟ

aop-kallitheas@hotmail.com

Ανεξάρτητη Ομάδα Πολιτών Καλλιθέας – Τζιτζιφιών

28/10/2012

Αγώνας αντοχών

Οι Έλληνες δεν ξεσηκώνονται, ετοιμάζουν σάκο επιβίωσης

Αναδημοσίευση: vasiliskos2.blogspot.gr

Όλοι μας έχουμε μια πίκρα μέσα μας. Τι στο διάολο γίνεται κι είμαστε τόσο σιωπηλοί. Τι συμβαίνει κι είμαστε τόσο υποταγμένοι. Κι εγώ το φωνάζω εδώ μέσα και χιλιάδες άλλοι γύρω μου. Κοιτάμε ο ένας τον άλλον πλέον και τον μετράμε με το μάτι να δούμε... τι σκέφτεται, πώς είναι το βλέμμα του, τι λέει. Με μια λαχτάρα. Να είναι τόσο οργισμένος, όσο είμαστε κι εμείς. Μετράμε την οργή μας με το διπλανό μας. Προσπαθούμε να αποκωδικοποιήσουμε τα σημάδια.

Κι εγώ αυτές τις μέρες συνειδητοποιώ κάτι πολύ σοβαρό. Οι Έλληνες δεν ετοιμάζονται για επανάσταση. Ετοιμάζονται για επιβίωση σε μετα – αποκαλυπτικό τοπίο. Δεν υπάρχουν πλέον ψέματα που να τους πείθουν. Δεν υπάρχουν ελπίδες που να τους αποκοιμίζουν. Κανένα παραμυθάκι. Η πλειοψηφία του ελληνικού λαού βλέπει ΧΑΟΣ. Όλοι διστάζουν πως αυτό που θα έρθει στο άμεσο μέλλον δεν θα είναι μια πτώχευση, αλλά το χάος.

Συνέχεια γύρω μου πληθαίνουν οι περιπτώσεις ανθρώπων που αποθηκεύουν τρόφιμα, είδη πρώτης ανάγκης. Οργανώνονται για να έχουν νερό, τρόφιμα, φάρμακα. Πηγαίνουν στα χωριά και κόβουν κίνηση, τι θα κάνουν σε περίπτωση που επιστρέψουν εκεί. Πάρα πολλοί έχουν αρχίσει να σχεδιάζουν τις δικές τους μικρές καλλιέργειες. Άλλοι, όσοι κρατούνται ακόμα, σχεδιάζουν έξοδο προς το εξωτερικό.

Δεν υπάρχει καμιά υπερβολή σ'αυτό που γράφω και πολλοί από εσάς το ξέρετε. Το βλέπετε. Ο ελληνικός λαός, ένας λαός που έχει περάσει μεγάλες αναμπουμπούλες στα χιλιάδες χρόνια ιστορίας του, ένας λαός που πρόσφατα οι παππούδες και οι πατεράδες δοκίμασαν τον όλεθρο του πολέμου, βρίσκεται στη σκέψη ένα βήμα παρακάτω από την ελπίδα ενός ξεσηκωμού. Βρίσκεται στο στάδιο που οργανώνεται για να επιβιώσει από μια καταστροφή που είναι ΗΔΗ ΕΔΩ. Η πτώχευση έχει μπει ήδη στο σπίτι του. Οι λύσεις που πρέπει να βρει για να ζήσει τα παιδιά του είναι απαραίτητες τώρα και δεν υπάρχει περιθώριο ούτε για το τι θα του καπνίσει του κάθε Τόμσεν ή της κάθε κυβέρνησης.

Μια χύτρα ταχύτητας είναι η ελληνική κοινωνία, που βράζει τρελά. Κι η βαλβίδα

Δεν φοβόμαστε για μια κατοχή που θα έρθει. Είναι ήδη εδώ

έχει ξεκινήσει να σπάει. Μοιάζουν όλα υπό έλεγχο, αλλά ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟ ΕΛΕΓΧΟ. Κι ο έμπειρος πρωταγωνιστής της ελληνικής τραγωδίας ο λαός, αυτή τη στιγμή μόλις ξυπνάει από το σοκ και προσπαθεί να ανακαλύψει τις δυνάμεις του. Κανείς δεν είναι ήσυχος. Ακόμα κι αυτά τα ούφο που βλέπετε να τριγυρνάνε αδιάφορα, έχουν αρχίσει κι ανησυχούν. Κι ένα τεράστιο κομμάτι βρίσκεται ήδη στη κόλαση.

Οι ξένοι το γνωρίζουν. Οι δικοί μας φαντασιώνονται ανύπαρκτες εξελίξεις. Νομίζουν πως όλα θα πάνε όπως φαίνονται. Κανένα από τα σχέδια δεν θα εφαρμοστεί, δεν θα έχει επιτυχία. Πλέον είναι ξεκάθαρο.

Γιατί δεν ξεσηκώνονται οι Έλληνες, αντί να συμβαίνουν όλα αυτά; Γιατί νιώθουν πως βρίσκονται μέσα σ' ένα πεδίο μάχης

Μια χύτρα ταχύτητας είναι η ελληνική κοινωνία που βράζει τρελά. Κι η βαλβίδα έχει ξεκινήσει να σπάει

που οι στρατηγικοί τους έχουν σκοτωθεί ή τους έχουν εγκαταλείψει. Βρίσκονται μέσα στη φωτιά σε άτακτους οχηματισμούς και εγκαταλειμμένοι. Κι ισχύει το «πυρ κατά βούληση». Οι άλλοι λαοί ίσως έχουν περιθώρια να οργανωθούν, ίσως έχουν σχέδια τακτικής αντιμετώπισης. Αλλά εδώ είναι τόπος ήδη καμένος. Κι όλα θα γίνουν σε πλήρη αταξία. Κι οι Έλληνες ετοιμάζουν το σάκο επιβίωσης. Και μέσα σ'αυτόν φυλάνε και την οργή τους για τη κατάλληλη στιγμή.

Δεν φοβόμαστε για μια κατοχή που θα έρθει. Είναι ήδη εδώ. Κι όπως τα γερμανικά στρατεύματα παρήλαυναν και τα παράθυρα ήταν κλειστά μέσα σε μια σιωπηλή και τρομοκρατημένη Αθήνα, έτσι είναι και τώρα. Οι περισσότεροι από εμάς έχουμε κλείσει τα παράθυρά μας. Κι είμαστε μέσα τρομοκρατημένοι κι απδιασμένοι από το πρώτο σοκ. Μένει να δούμε αν θα κατορθώσουμε να αντισταθούμε ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΚΑΤΟΧΗ. Και πώς. Είναι αγεφύρωτο το χάσμα μεταξύ αυτών που μας λένε συνέχεια κι αυτού που βλέπουμε και ζούμε. Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα μένουν πλέον έξω από τα σπίτια μας.

Η συνέχεια είναι κάτι που δεν θα έχει λόγια.

Πρωτοβουλία για μια Αντιφασιστική Συσπείρωση

Συμπολίτες/σες

Ο λαός μας για σχεδόν 3 χρόνια βρίσκεται μπροστά σε μια πρωτοφανή επίθεση. Η καθημερινή μας ζωή έχει γίνει πραγματικός εφιάλτης. Κάθε μέρα νέα μέτρα λιτότητας, χαράτσια, μέτρα διάλυσης του κοινωνικού κράτους, η δημόσια περιουσία ξεπουλιέται στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Οι μισθοί κάθε λίγο περικόπτονται. Οι συντάξεις οδηγούνται σε αφανισμό. Η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη θεωρείται πολυτέλεια. Η λειτουργία των σχολείων βρίσκεται σε οριακό σημείο, ενώ οι δημοκρατικές ελευθερίες βρίσκονται στο στόχαστρο.

Εκατοντάδες συμπολίτες μας αδυνατούν πια να έχουν έστω και ένα πιάτο φαγητό και στρέφονται στα συσσίτια της ελεημοσύνης που οργανώνουν ο δήμος και η Εκκλησία.

Αυτή η εικόνα πρέπει να αντιστραφεί! [...]

Είναι επιτακτική ανάγκη στις συνθήκες αυτές να αποκαλύψουμε ότι η πολιτική του μνημονίου και της υποταγής στις απαιτήσεις της Ε.Ε., της τρόικας, και του ΔΝΤ, οδηγούν τους εργαζόμενους στην εξαθλίωση και τη χώρα στην καταστροφή.

Αγαπητοί συμπολίτες

Τις συνθήκες αυτές εκμεταλλεύονται δυνάμεις απόλυτα εχθρικές στα πραγματικά συμφέροντα και τις ανάγκες της κοινωνίας. Είναι οι δυνάμεις του φασισμού, που πίσω απ' το μανδύα της αντίστασης δέθεντο στο σύστημα προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν τους εργαζόμενους και πρώτα απ' όλα τη νεολαία και να τους οδηγήσουν στην αγκαλιά του ναζισμού, που τόσο σκληρά πλήρωσε η ανθρωπότητα πριν από μόλις 70 χρόνια. Η επίθεση εναντίον της δημοκρατίας και της αξιοπρεπούς ζωής για την πλειοψηφία του λαού υλοποιείται από ένα κρατικό-πολιτικό-μιντιακό σύμπλεγμα, μέρος του οποίου είναι η ναζιστική Χρυσή Αυγή.

Μια φασιστική οργάνωση που αναδύθηκε στη βάση της απονομιμοποίησης που εισέπραξαν τα πολιτικά κόμματα-στηρίγματα του συστήματος, και προβάλλεται σαν υπερασπιστής των Ελλήνων εργαζόμενων. [...]

Η Χρυσή Αυγή υπηρετεί τα συμφέροντα των πλουσίων και του συστήματός τους, ενώ καταδιώκει τους φτωχούς. Στην πραγματικότητα, η Χρυσή Αυγή στηρίζει την πολιτική του μνημονίου, διασπώντας την ενότητα των καταπιεσμένων και στρέφοντας τον «έναν» ενάντια στον «άλλο».

Να το πούμε καθαρά: Η πολιτική της φτώχειας, της ανεργίας και της μετατροπής της χώρας σε προτεκτοράτο έχει σύμμαχο το φασιστικό μόρφωμα της Χρυσής Αυγής.

Σας καλούμε την **Κυριακή 4 Νοεμβρίου στις 10:30 πμ, στο ΦΟΥ στον Υμηττό** (Σμύρνης, Α. Λεντάκη και Αμισσού) να συζητήσουμε για τη δημιουργία ενός μαζικού, αντιφασιστικού μετώπου, στο **Δήμο Δάφνης - Υμηττού**.

Κι όμως νικήσαμε...

Στο δυσκολότερο πεδίο, μάλιστα, το ιδεολογικό!

Του Σωτήρη Δημόπουλου

Η γενικότερη σύγχυση που έχει επικρατήσει τα δύομισι αυτά χρόνια που εκδηλώθηκε η οικονομική κρίση και συμπάρευσε τα πάντα στο διάβα της, ίσως μας εμποδίζει να δούμε ξεκάθαρα τις επαναστατικές ανατροπές που επιτελούνται στα διάφορα επίπεδα. Λησμονούμε ότι οι αλλαγές, όταν έρχονται, δεν έχουν τη μορφή με την οποία εμείς τις προσδοκούσαμε και επιδιώκαμε.

Κάτι που ίσως δυσκολευόμαστε να κατανοήσουμε, αλλά έχει καθοριστική σημασία στην ορθή διαπίστωση της πολιτικής συγκυρίας, είναι ότι, όσοι βρεθήκαμε στο στρατόπεδο της υπεράσπισης της εθνικής ταυτότητας, με το πικρό αίσθημα του νηπιμένου, που επιμένει από ιστορικό καθήκον στο στόχο του, έχουμε ήδη νικήσει στο πεδίο της σύγκρουσης των ιδεών!

Νικήσαμε, καθώς η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας απορρίπτει πλέον «μετά βδελυγμίας» τις εθνομυδενιστικές ιδέες, αναγνωρίζοντας ότι στρέφονται εναντίον της. Απόρριψη που δεν γίνεται στο περιθώριο της καθημερινότητας των πολιτών, αλλά εμπειρίζεται σε μια ολοκληρωμένη στάση απέναντι στην έννοια πατρίδα και τους καθιστά έτοιμους ακόμη και για πολιτική δράση.

Νικήσαμε, καθώς η πλειοψηφία της κοινωνίας απορρίπτει και τους φορείς των εθνομυδενιστικών ιδεών, απ' όπου και αν προέρχονται. Το κατεστημένο σύστημα πληροφόρησης και γνώσης, με όλα του τα παρακλάδια, έχει χάσει την αξιοπιστία του. Είναι φανερό ότι πλέον βρίσκεται σε απελπισμένη άμυνα, και αγωνιά για την επιβίωσή του. Στηρίζεται στον ξεκάθαρο εκβιασμό και στην απειλή του χάους για να διατηρήσει την ισχύ του.

Νικήσαμε, καθώς στη πολιτική σκηνή ακόμη και πολλοί από αυτούς που έως πρόσφατα χαρακτήριζαν «εθνικιστές» όσους μιλούσαν για Ελλάδα και πατριωτισμό, δανείζονται τώρα την ορολογία αυτή, για να κερδίζουν πολιτική επιρροή.

Νικήσαμε, καθώς ακόμη και στην αγορά, όπου το συμφέρον προηγείται της ιδέας, οι διαφημίσεις των εταιρειών μιλούν για πατρίδα, για εθνική παραγωγή, για εθνική συλλογική προσπάθεια.

Νικήσαμε, κυρίως, καθώς, για πρώτη φορά, απλώνεται στη νεολαία, και ιδιαίτερα στις μικρότερες ηλικίες, ένας πρωτοφανής πατριωτικός οίστρος, τέτοιος που δεν έχει σημειωθεί για δεκαετίες. Και είναι αυτά τα πρώτα παιδιά της παγκοσμιοποίησης (!), αυτά

Όμως, το ποτάμι δεν έχει επιστροφή. Η πολιτική και η ιδεολογική μάχη που θα δοθεί τα επόμενα χρόνια θα είναι για την καθοδήγηση αυτού του μεγάλου πατριωτικού ρεύματος.

που γεννήθηκαν μέσα στα χρόνια του θρίψου της, στην αποθέωση των οραμάτων των ανοιχτών συνόρων, του «τέλους της ιστορίας», του θανάτου των εθνών. Και εκεί, στα δεκαπεντάχρονα, η ιστορία εκδικείται τους αλαζονικούς επίδοξους στραγγαλιστές της. Στο συλλογικό φαντασιακό των παιδιών του διαδικτύου βρίσκουν πάλι θέση οι «μπανάλ» μορφές της Επανάστασης του 1821, προκαλώντας ανατριχίλα σε ένα σύστημα που είχε την ψευδαίσθηση ότι είχε κλείσει τους λογαριασμούς του με το παρελθόν.

Εύλογος ο αντίλογος στα παραπάνω. Κυρίως, ότι από τις εξελίξεις αυτές, ενδυναμώνεται επικίνδυνα η Χρυσή Αυγή, και ότι δεν έχει διαμορφωθεί σοβαρή πατριωτική πολιτική πρόταση διακυβέρνησης.

Κατ' αρχάς, δεν πρέπει να πέσουμε στην παγίδα της αντίληψης, που εσκεμμένα και

επίμονα επαναλαμβάνουν τα χαλκεία του πληγωμένου συστήματος, ότι οι πατριωτικές απόψεις εξαπλώνονται χάριν της Χρυσής Αυγής. Στην πραγματικότητα, συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. Το ακροδεξιό γκρουπούσκουλο καρπώνεται χωρίς κόπο την έτοιμη από καιρό τάση, χάρη και στον μοναχικό αγώνα των λίγων «σαλών», που είχε διαμορφωθεί στη βάση της κοινωνίας. Μια τάση, που η έκτασή της, αλλά και η δυνατότητα να μετατραπεί σε πολιτικό κίνημα, δεν είχε γίνει αντιληπτή εγκαίρως. Και, χωρίς αμφιβολία, η ενίσχυση της εξτρεμιστικής δεξιάς, με τα χαμηλού πολιτικού επιπέδου στελέχη της, ενέχει τον κίνδυνο να εκτροχιάσει την πατριωτική έκρηξη και μερικώς να την εκφυλίσει σε απάνθρωπο ρατσισμό και εκδήλωση ωμής βίας.

Όμως, το ποτάμι δεν έχει επιστροφή. Η πολιτική και ιδεολογική μάχη που θα δοθεί τα επόμενα χρόνια θα είναι για την καθοδήγηση αυτού του μεγάλου πατριωτικού ρεύματος. Ας μην αυταπατώμεθα από τους συσχετισμούς της στιγμής. Τίποτε δεν έχει ληξει. Εν πάση περιπτώσει, η ογκούμενη διάθεση αντίστασης στη διάλυση του ελληνικού έθνους-κράτους, η επιθυμία σύνδεσης με το ιστορικό μας παρελθόν, η προθυμία για συλλογική δράση και, κυρίως, η γοργή ανάδυση μιας γενιάς που δίνει δείγματα ενεργητικής αμφισβήτησης των δυνάμεων της αδράνειας, μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η Ιστορία δεν έχει πει την τελευταία της λέξη.

Θα δημιουργούσαν

άρα, μια Ελεύθερη

Ελλάδα μέσα στην κα-

τεχόμενη κι αν το σχέ-

διο επιτύγχανε θα με-

ταφέρονταν στην υπό-

λοιπη χώρα!

Εκλογές και εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ

Πως αντιλαμβάνεται η αμερικανική κοινή γνώμη την παγκόσμια πολιτική των ΗΠΑ

Του Ιμανουήλ Βαλεροτάν

Καθώς πλησιάζουν οι αμερικανικές εκλογές, η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ γίνεται ένα από τα πλέον καυτά θέματα της αντιπαράθεσης. Δεν αποτελεί μυστικό το γεγονός ότι, για πάνω από μισό αιώνα υπήρξε μια σχετικά μακροπρόθεσμη συνέχεια στην αμερικανική εξωτερική πολιτική. Οι πιο έντονες εσωτερικές διαφορές φάνηκαν όταν έγινε πρόεδρος ο Τζορτζ Μπους ο νεότερος και εξαπέλυσε μια βίαιη, σκοπίμως μονομερή, εκστρατεία αποκατάστασης της παγκόσμιας κυριαρχίας των ΗΠΑ, μέσω των εισβολών στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν.

Ο Μπους και οι νεο-συντηρητικοί, που ήλπιζαν ότι θα εκφοβίσουν όλο τον κόσμο, τελικά, όχι μόνον δεν εκφόβισαν τους πάντες, αλλά η πολιτική τους επιτάχυνε την, ως τότε, αργή εξασθένιση της ισχύος των ΗΠΑ. Το 2008, ο Ομπάμα έθεσε υποψηφιότητα για πρόεδρος των ΗΠΑ με μια πλατφόρμα που στόχο της είχε την αντιστροφή της νεοσυντηρητικής πολιτικής και στις εκλογές του 2012 ισχυρίζεται ότι εκπλήρωσε την υπόσχεσή του και διόρθωσε τη ζημιά που προκάλεσαν οι νεοσυντηρητικοί.

Τι σκέφτεται ο αμερικανικός λαός σχετικά με την εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης;

Τα πιο σημαντικά γνωρίσματα της κοινής γνώμης των ΗΠΑ, σε σχέση με την αμερικανική εξωτερική πολιτική, είναι η αβεβαιότητα και η έλλειψη διαύγειας. Πρόσφατες δημοσκοπήσεις καταδεικνύουν ότι για πρώτη φορά η πλειοψηφία των Αμερικανών πιστεύει πως οι στρατιωτικές επεμβάσεις του Μπους στη Μέση Ανατολή ήταν ένα τραγικό λάθος. Οι άνθρωποι βλέπουν ότι η σημερινή ιρακινή κυβέρνηση είναι πιο κοντά στην ιρακινή -πολιτικά, αλλά και από άποψη εθνικού συναισθήματος- παρά στην αμερικανική. Βλέπουν ότι η αφγανική κυβέρνηση κρατείται στην εξουσία με το ζόρι, με ένα στρατεύμα του οποίου πολλά μέλη πρόσκεινται φιλικά προς τους ταλιμπάν και μπορούν ανά πάσα στιγμή να στρέψουν τα όπλα τους κατά των Αμερικανών. Η κοινή γνώμη στις ΗΠΑ θέλει τα στρατεύ-

Τα πιο σημαντικά γνωρίσματα της κοινής γνώμης των ΗΠΑ σε σχέση με την αμερικανική εξωτερική πολιτική, είναι η αβεβαιότητα και η έλλειψη διαύγειας.

ματα να αποχωρήσουν απ' το Αφγανιστάν το 2014, όπως έχει υποσχεθεί ο Ομπάμα.

Στην πρόσφατη τηλεμαχία ανάμεσα στους δύο αντιπροέδρους, ο δημοκρατικός Τζο Μπάιντεν διαβεβαίωσε κατηγορηματικά πως δεν θα σταλούν αμερικανικά στρατεύματα στο Ιράν. Αμέσως, ο ρεπουμπλικάνος υποψήφιος αντιπρόεδρος, Πολ Ράιαν, αντέτεινε ότι κανείς στο κόμμα του δεν σκέπτεται να εισβάλει στο Ιράν! Μπορεί, βέβαια, κανείς από τους δύο να μην έλεγε την αλήθεια για τις πραγματικές θέσεις των κομμάτων τους, παρ' όλα αυτά, και οι δύο φάνηκαν να φοβούνται ότι η οποιαδήποτε σκέψη αποστολής αμερικανικών στρατευμάτων στο Ιράν θα στερούσε ψήφους από τα κόμματά τους.

Και μετά, τι; Αυτό είναι το ερώτημα. Οι ίδιοι άνθρωποι που υποστηρίζουν ότι οι αμερικανικές επεμβάσεις ήταν λάθος, δεν είναι έτοιμοι να αποδεχτούν την ιδέα πως οι ΗΠΑ δεν πρέπει να επεκτείνουν το πεδίο δράσης των στρατιωτικών τους δυνάμεων. Το Κογκρέσο συνεχίζει να ψηφίζει προϋπολογισμούς μεγαλύτερους από αυτούς που απαιτεί το ίδιο το Πεντάγωνο. Όχι μόνο διότι τα μέλη του

Κογκρέσου θέλουν να διατηρήσουν θέσεις εργασίας στις περιοχές από τις οποίες εκλέγονται, αλλά και διότι ο μύθος της αμερικανικής υπερδύναμης είναι ακόμη πολύ ισχυρός συναισθηματικά.

Αναρωπείται κανείς αν υποφώσκει κάποιος λανθάνων απομονωτισμός πίσω απ' όλα αυτά. Μέχρι κάποιο σημείο, σίγουρα. Υπάρχουν, όμως, ψηφοφόροι της αριστεράς, αλλά και της δεξιάς που έχουν αρχίσει να υποστηρίζουν με θέρμη την αναγκαιότητα της μείωσης της στρατιωτικής παρουσίας των ΗΠΑ στον κόσμο. Ακόμη, όμως, αυτές οι φωνές δεν είναι ισχυρές.

Η κοινή γνώμη στις ΗΠΑ θέλει τα στρατεύματα να αποχωρήσουν απ' το Αφγανιστάν το 2014

Αυτό που πρέπει να περιμένουμε είναι μάλλον μια αργή, αλλά ουσιαστική, αναθεώρηση της στάσης των Αμερικανών για συγκεκριμένες ομάδες συμμάχων:

Η απομάκρυνση από την Ευρώπη συμβαίνει εδώ και πολύ καιρό. Η Ευρώπη θεωρείται «αγνώμων» για όλα όσα έχουν κάνει γι' αυτήν οι ΗΠΑ, στρατιωτικά και οικονομικά, τα τελευταία εβδομήντα χρόνια.

Φυσικά, η Ευρώπη δεν είναι ομοιογενής. Οι Αμερικανοί έχουν διαφορετική άποψη για την ανατολική Ευρώπη; Η για τη Μεγάλη Βρετανία, με την οποία οι ΗΠΑ υποτίθεται πως έχουν μια ειδική σχέση; Αυτή η περίφημη ειδική σχέση ΗΠΑ-Μεγάλης Βρετανίας αποτελεί μάλλον πεποίθηση των Βρετανών, παρά των Αμερικανών.

Η ανατολική Ευρώπη συνιστά διαφορετική περίπτωση. Έχουν υπάρξει αμφίδρομες πιέσεις για να διατηρηθούν στενές σχέσεις με τις ΗΠΑ. Από την αμερικανική πλευρά, έχει υπάρξει κυβερνητικό ενδιαφέρον για τη χρησιμοποίηση της ανατολικής Ευρώπης ως αντίβαρου στην τάση των Δυτικοευρωπαίων να ενεργούν αυτόνομα. Έχουν υπάρξει, επίσης, πι-

έσεις από τους Ανατολικοευρωπαίους μετανάστες στις ΗΠΑ να ισχυροποιηθούν οι σχέσεις αυτές. Ωστόσο, η αμερικανική στρατιωτική παρουσία στην Ευρώπη εξασθενεί κι έτσι καθίσταται αναξιοπύνη, ενώ οι Ανατολικοευρωπαίοι βλέπουν ότι οι οικονομικές σχέσεις με τη δυτική Ευρώπη, ειδικά με τη Γερμανία, είναι πιο σημαντικές, και στρέφονται προς τα εκεί.

Η αντίθεση με το Μεξικό, λόγω των μη καταγεγραμμένων μεταναστών, παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στην πολιτική των ΗΠΑ και υποσκάπτει τις στενές, θεωρητικά, οικονομικές τους σχέσεις. Όσο για την υπόλοιπη Λατινική Αμερική, η ολοένα πιο ανεξάρτητη γεωπολιτική στάση των επιμέρους κρατών της, δημιουργεί διάφορα προβλήματα και πονοκεφάλους στην κυβέρνηση των ΗΠΑ.

Αναφορικά με την Ασία, στις ΗΠΑ είναι πολύ της μόδας το παιχνίδι «χτύπα τον Κινέζο», ενώ έχει απαγορευθεί σε κινεζικές εταιρείες να προβαίνουν σε συγκεκριμένες επενδύσεις στο έδαφος των ΗΠΑ!

Στη Μέση Ανατολή (περιοχή -κλειδί για τα αμερικανικά συμφέροντα), οι ΗΠΑ έχουν επικεντρώσει την προσοχή τους στο Ιράν. Το Ισραήλ ασκεί συνεχή πίεση στις ΗΠΑ να «κάνουν περισσότερα» επί του ιρακικού ζητήματος, αν και κανείς δεν είναι σίγουρος τι σημαίνει αυτό το «περισσότερα».

Η με κάθε τρόπο υποστήριξη προς το Ισραήλ υπήρξε ο ακρογωνιαίος λίθος της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής από το 1967 και μετά και πολύ λίγοι έχουν τολμήσει να την αμφισβητήσουν. Σήμερα όμως, οι απόψεις αυτές υποστηρίζονται ανοιχτά από προσωπικότητες των ενόπλων δυνάμεων που πιστεύουν ότι η πολιτική του Ισραήλ είναι επικίνδυνη για τα στρατιωτικά και γεωπολιτικά συμφέροντα των ΗΠΑ.

Θα συνεχιστεί, λοιπόν, αυτή η άκριτη υποστήριξη προς το κράτος του Ισραήλ την επόμενη δεκαετία; Αμφιβάλλω. Το Ισραήλ θα είναι η τελευταία από τις συναισθηματικές δεσμεύσεις που θα εγκαταλείψουν οι ΗΠΑ. Το ότι θα την εγκαταλείψουν, όμως, είναι απολύτως σίγουρο.

Πιθανώς μέχρι το 2020 και σίγουρα μέχρι το 2030, οι ΗΠΑ θα έχουν κατανοήσει πλήρως το γεγονός ότι δεν αποτελούν πια τη μόνη υπερδύναμη στον πλανήτη, αλλά ότι είναι απλώς ένα από τα πολλά κέντρα γεωπολιτικής ισχύος.

Γιατί δεν θα ψηφίσω Δημοκρατικούς

Η αμερικάνικη εσωστρέφεια τροφοδοτεί μια σφοδρή κοινωνική σύγκρουση

Του Κρις Χέτζες

Οι εκλογές του Νοεμβρίου είναι μια μάχη μεταξύ Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατικών. Δεν είναι μια μάχη μεταξύ του Μπαράκ Ομπάμα και του Μιτ Ρόμνι. Είναι μια μάχη μεταξύ του κράτους των εταιρειών και όλων των υπολοίπων, και αυτοί που εξαγείρονται είναι η μόνη μας ελπίδα. Και γι' αυτόν το λόγο θα ψηφίσω τον επόμενο μήνα την Τζιλ Στάιν, υποψήφιο του Πράσινου Κόμματος, αν και το ίδιο εύκολα θα ψήφιζα τον Ρόκι Άντερσον, του Κόμματος Δικαιοσύνης. [...] Αυτοί που θα στηρίξουν το «λιγότερο κακό» ή που δεν θα ψηφίσουν καθόλου ενισχύουν τη στρατηγική των πολυεθνικών ενάντια στην αναιμική μας δημοκρατία.)

Οι εκλογές του Νοεμβρίου δεν είναι μια μάχη μεταξύ Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατικών, αλλά μια μάχη μεταξύ των εταιρειών και όλων των υπολοίπων

Όλες οι μείζονες συμβολές στην αμερικανική δημοκρατία προέκυψαν μέσα από ανεξάρτητα κινήματα και κόμματα που λειτουργούσαν εκτός του κατεστημένου. Αυτά τα κινήματα, πάντοτε σε συνθήκες σκληρής αντιπολίτευσης, χιτίζουν τη λαϊκή υποστήριξη και τη δύναμή τους έτσι ώστε να εξαναγκάσουν τις ελίτ να ανταποκριθούν στα αιτήματά τους.

Έτσι ήταν το **Κόμμα της Ελευθερίας** που πρώτο πολέμησε τη δουλοκτησία. Και ήταν το **Σοσιαλιστικό Κόμμα**, μαζί με τις **σοφραζέτες** και το **Κόμμα της Ποτοαπαγόρευσης**, που έκαναν εφικτή τη 19η τροπολογία του Συντάγματος. Επίσης, ήταν το Σοσιαλιστικό Κόμμα, μαζί με τα ριζοσπαστικά εργατικά συνδικάτα, που πρωτοαντιτάχθηκαν στην παιδική εργασία και πέτυχαν την εργάσιμη εβδομάδα των 40 ωρών. Οι Σοσιαλιστές πάλεψαν για την πρόνοια στους ανέργους, ανοίγοντας το δρόμο για τους νόμους κοινωνικής ασφάλισης του 1935. Κανείς, ακόμα και ο Φράνκλιν Ρούσβελτ, δεν μπορούσε να επιβάλει τέτοια νομοθετήματα δίχως την πίεση από τα κάτω.

«Ο συνδυασμός ενός κοινωνικού κινήματος στη βάση, με την ύπαρξη ενός ανεξάρτητου πολιτικού κόμματος, ήταν αυτό που δημιουργούσε πάντοτε ιστορία, είτε μιλάμε για την απελευθέρωση των δούλων, είτε για την ψήφο των γυναικών ή το εργατικό κίνημα», μου επισήμανε η Στάιν. «Χρειαζόμαστε θάρ-

ρος στην πολιτική μας, που εμπνέεται από το θάρρος των κοινωνικών κινήματων –των καταλήψεων του Οκιομπάι, την πολιτική ανυπακοή ενάντια στους αγωγούς της Κίτσιου, τις απεργίες των φοιτητών, εκείνες του συνδικάτου των δασκάλων του Σικάγου κ.ο.κ. Εάν η άποψη της κοινής γνώμης μετρούσε σ' αλήθεια κατά τη διάρκεια αυτής της προεκλογικής κούρσας, θα είχαμε κερδίσει. Εκφράζουμε πλειοψηφικές απόψεις πάνω σε όλα τα σημαντικά ζητήματα, από τη μείωση του αμυντικού προϋπολογισμού, και την επιστροφή των στρατευμάτων, μέχρι τη φορολόγηση των πλουσίων, την κατάτμηση των τραπεζών, το σταμάτημα της φυγής των επιχειρήσεων στο εξωτερικό, την πρόνοια για όλους. Είναι προτάσεις στις οποίες συγκλίνει η πλειοψηφία των Αμερικάνων».

Το κράτος των επιχειρήσεων δι-εξήγαγε μια επιτυχημένη καμπάνια εκφοβισμού για να αποδυναμώσει τους πολίτες και τους ψηφοφόρους. [...] Η καμπάνια διοργανώθηκε με τα 2,5 δισεκατομμύρια που ξοδεύτηκαν για προπαγάνδα και μετέτρεψε τους λιγοστούς πολιτικούς και ηγέτες, που διέθεταν το θάρρος να αντισταθούν, όπως η Στάιν ή ο Ραλφ Νέιντερ, σε παρίες, δίχως δικαίωμα λόγου στις τηλεμαχίες.

«Η πολιτική του Ομπάμα συνέ-

χισε εκείνη του Τζορτζ Μπους του νεώτερου, κι ύστερα την ξεπέρασε κατά πολύ», είπε η Στάιν. «Οι διασώσεις εταιρειών στη Γουόλ Στριτ εκτοξεύτηκαν υπό τον Ομπάμα –700 δισ. υπό τον Μπους, 4,5 τρισ. υπό τον Ομπάμα, με 16 τρισ. δολάρια επιπλέον σε άτοκα δάνεια. Ο Ομπάμα συνεχίζει επίσης να ευνοεί τη φυγή των επιχειρήσεων στο εξωτερικό. Ο Κλίντον έφερε τη NAFTA, την οποία συνέχισε ο Τζορτζ Μπους, και επεξέτεινε ο Ομπάμα στην Κολομβία, τον Παναμά, και τη... Νότιο Κορέα. Έτσι, οι δουλειές εγκαταλείπουν τη χώρα και συρρικνώνονται οι μισθοί στο εσωτερικό».

Ο Ομπάμα κλιμάκωσε τον ρομποτικό πόλεμο και προκάλεσε δι-εύρυνση της εμπόλεμης ζώνης στη Μέση Ανατολή. Εξαπολύει έμμε-

σους πολέμους στην Υεμένη, το Πακιστάν και τη Σομαλία. Η επίθεση που έχει εξαπολύσει ενάντια στις δημοκρατικές ελευθερίες είναι χειρότερη από του Μπους. Ο Ομπάμα έχει απελάσει περισσότερους παράνομους εργάτες μέσα σε τέσσερα χρόνια, απ' όσους είχε απελάσει ο Μπους μέσα σε οχτώ. Αλλά η πιο σημαντική σύγκλιση μεταξύ των Δημοκρατικών και των Ρεπουμπλικάνων είναι η αδυναμία τους ν' αντιμετωπίσουν την απροκάλυπτη επίθεση της βιομηχανίας ορυκτών καυσίμων στο οικοσύστημα. Ο Ομπάμα торπίλισε τη διεθνή συμφωνία για το περιβάλλον πέρυσι στη Νότιο Αφρική, υποστηρίζοντας ότι ο πλανήτης μπορεί να περιμένει μέχρι το 2020.

«Ο Ομπάμα προωθεί τις γεωτρήσεις για πετρέλαιο στην Αρκτική, όπου το πάχος των πάγων έχει ήδη περιοριστεί στο ένα τέταρτο εκείνου που διατηρούσε μέχρι πριν μερικές δεκαετίες, ενώ έχει επιτρέψει τις γεωτρήσεις και εντός των μεγάλων εθνικών πάρκων», υποστηρίζει η Στάιν. «Έχει δώσει το πράσινο φως για γεωτρήσεις υψηλής πίεσης. Έχει κατασκευάσει το βόρειο τμήμα του αγωγού Κίτσιου. Και κομπάζει ότι έχει φτιάξει περισσότερα μίλια αγωγών από κάθε άλλο Αμερικανό πρόεδρο».

«Παρατηρείται μια παρατετα-

μένη λειψυδρία σε πάνω από 60% των ηπειρωτικών ΗΠΑ», υποστήριξε επίσης η Στάιν. «Οι πυρκαγιές έχουν φτάσει σε αριθμούς ρεκόρ, και οι τμές των τροφίμων αυξάνονται θεαματικά. Μόλις έχουμε βιώσει τους δώδεκα πιο ζεστούς μήνες που έχουν καταγραφεί ποτέ. Η καταστροφικότητα των καταιγίδων έχει ενταθεί. Όλα αυτά συμβαίνουν με άνοδο της θερμοκρασίας πολύ πιο κάτω του ενός βαθμού. Ωστόσο, είμαστε σε πορεία ανόδου άνω των έξι βαθμών μέχρι το τέλος αυτού του αιώνα μόνον. Δεν μπορεί κανείς να επιβιώσει έτσι. Η πιο απαισιόδοξη εκδοχή της κλιματικής αλλαγής δεν είχε προβλέψει την ένταση με την οποία το κλίμα αλλάζει».

Οι σαθρές δικαιολογίες που χρησιμοποιούν οι φιλελεύθεροι και οι προοδευτικοί για να υποστηρίξουν τον Ομπάμα, συμπεριλαμβανομένου και του επιχειρήματος ότι δεν μπορούμε να αφήσουμε τον Ρόμνι να διορίσει τους νέους δικαστές του Ανώτατου Δικαστηρίου, αγνοούν την επιτακτική ανάγκη οργάνωσης ενός κινήματος που θα δρα αντισταθμιστικά στην εξουσία των εταιρειών. Το Ανώτατο Δικαστήριο, ό,τι σύνθεση κι αν έχει, δεν θα μας σώσει από τη χρηματοπιστωτική κατάρρευση και την κλιματική αλλαγή. Και ο Ομπάμα, ανεξάρτητα από την ευαισθησία που δείχνει στα κοινωνικά ζητήματα, αρνήθηκε να δεσμευτεί ότι δεν θα προβεί σε περικοπές σε ό,τι έχει να κάνει με βασικές κοινωνικές υποδομές. Έχει προτείνει να αυξήσει το κατώτατο όριο ηλικίας στην ιατρική περίθαλψη, αφήνοντας έτσι εκατομμύρια συνταξιούχων δίχως πρόνοια. Υποσχέθηκε ότι θα μειώσει την ΑΤΑ για την Κοινωνική Ασφάλιση, ρίχνοντας στη φτώχεια μεγάλες ομάδες του ενήλικου πληθυσμού. Η έκκληση των προοδευτικών, για την υποστήριξη ανεξάρτητων υποψηφίων σε περιοχές όπου είναι βέβαιο ότι οι Δημοκρατικοί θα νικήσουν, δεν προσφέρει τίποτα στον αγώνα ενάντια στη λεηλασία του οικοσυστήματος, τον έλεγχο και την απόδοση ποινικών ευθυνών στην Γουόλ Στριτ, ή στην επαναφορά των δημοκρατικών ελευθεριών.

Η Στάιν, λέει χαρακτηριστικά: «Η δημιουργία ενός πραγματικά ασφαλούς κράτους, ενός ασφαλούς έθνους και πλανήτη, είναι στο χέρι μας. Ούτε ο Ομπάμα, ούτε ο Ρόμνι διαθέτουν κάποια στρατηγική εξόδου από τις θανάσιμες κρίσεις που αντιμετωπίζουμε».

Βγήκαν στην επιφάνεια και πολλαπλασιάστηκαν όλες οι αντιφάσεις του ευρωπαϊκού επιχειρήματος

Σύγκρουση Γερμανίας-ΔΝΤ

Παιχνίδια κυριαρχίας και γεωπολιτικό υπόβαθρο

Του Γιώργου Ρακκά

«Η φετινή ετήσια έκθεση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ) περιελάμβανε δύο εκπλήξεις εξαιρετικής σημασίας, παραχωμένες ανάμεσα στις λεπτομέρειες της οικονομικής ανάλυσης και των προβλέψεων. Στην πρώτη, ο διεθνής οργανισμός επικαλείται την νεότερη εμπειρική επιστημονική έρευνα για να ισχυριστεί ότι η λιτότητα δεν δουλεύει. Αποτελεί κομβική στροφή στην παραδοσιακή πολιτική του οργανισμού και προκάλεσε δημόσια σύγκρουση μεταξύ της επικεφαλής του ΔΝΤ Κριστίν Λαγκάρντ και του Γερμανού υπουργού Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε. Στη δεύτερη, παραδέχεται ότι ούτε η «εσωτερική υποτίμηση» δουλεύει. Αυτό έχει τεράστια σημασία για την Ελλάδα, καθώς αποτελεί ουσιαστικά παραδοχή ότι η θεραπεία που εφαρμόζεται με στόχο την παραμονή στο ευρώ έχει αποτύχει». (Κώστας Παπαδημητρίου, Capital.gr, 17.10.2012).

Όπως άλλωστε γράφει ο ξένος Τύπος, η τρόικα απαιτεί οι Έλληνες να εργάζονται 6 μέρες την εβδομάδα και 13 ώρες την ημέρα

Τις τελευταίες εβδομάδες, η μόνιμη διάσπαση απόψεων μεταξύ των Γερμανών αξιωματούχων και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, τείνει να πάρει τις διαστάσεις μιας μεγάλης πολιτικής σύγκρουσης μεταξύ των ΗΠΑ και της Γερμανίας –μόνο που δεν φαίνεται σε όλη της την έκταση, καθώς διεξάγεται εμμέσως, με οικονομικούς όρους.

Η διαμάχη αυτή δεν εξαντλείται στο πεδίο του πολιτικού γοήτρου, δηλαδή στο ποιος θα επιβάλει εν τέλει τις πολιτικές κατευθύνσεις πάνω σε μια Ε.Ε. που παραπαίει. Είναι μια διαμάχη γεωπολιτική, που ως απώτερο επίδοκο ζήτημα έχει την ίδια τη γερμανική ηγεμονία πάνω στην Ευρώπη.

Για να κατανοήσουμε το γιατί, θα πρέπει να εξετάσουμε τους λόγους για τους οποίους οι Γερμανοί εμφανίζονται τόσο δεμένοι με μια οικονομική πολιτική λιτότητας, εσωτερικής υποτίμησης και σκληρού νεοφιλελευθερισμού.

Το εμπόριο υποκαθιστά το γερμανικό blitzkrieg

Είναι γνωστό ότι η Γερμανία εγκατέλειψε το «ρηνανικό» μοντέλο των υψηλών μισθών και του κοινωνικού κράτους, κατά τις αρχές της δεκαετίας του 2000, με τις αλλεπάλληλες μεταρρυθμίσεις του σοσιαλδημοκράτη καγκε-

λαρίου Γκέρχαρντ Σρέντερ, ο οποίος καθιέρωσε το γνωστό σε όλους μας σήμερα «γερμανικό μοντέλο». Αυτό στηρίζεται στη συμπίεση των μισθών, στην εγκαθίδρυση νέων, υπερευέλκτικων σχέσεων εργασίας, και τον προσανατολισμό της οικονομίας στις εξαγωγές.

Στη βάση αυτού του μοντέλου, η Γερμανία θα συσσωρευσει μπόλικη ισχύ και θα διαμορφώσει ένα λίγο ως πολύ ηγεμονικό σύστημα εντός της Ε.Ε. Αφ' ενός θα προσαρτήσει στη σφαίρα επιρροής της χώρες-παραγωγικά εργαστήρια, όπως η Σλοβακία ή η Τσεχία, και από την άλλη θα διαμορφώσει προνομιακή σχέση με τις οικονομίες του ευρωπαϊκού Νότου, εξαγοντας εκεί τα προϊόντα που κατασκευάζει. Αυτή είναι, σε γενικές γραμμές, η «ιστορία επιτυχίας» των Γερμανών κατά την πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα, που την έφερε στη σημερινή προνομιακή θέση να ράβει και να δένει στην ευρωζώνη.

Η στροφή του Βερολίνου προς το «νέο γερμανικό μοντέλο» δεν έγινε μόνο για όρους οικονομικής προσαρ-

μογής στις νέες συνθήκες της παγκοσμιοποίησης. Επρόκειτο για συγκεκριμένη και σαφή στρατηγική ηγεμονεύσεως της Ε.Ε.

Από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 ποικίλουν οι αναλύσεις στις έγκυρες και έγκριτες επιθεωρήσεις διεθνών σχέσεων, που υποστηρίζουν ότι η Γερμανία αναδύεται ως η νέα «μαλακή δύναμη» της Ευρώπης. Μια δύναμη που χρησιμοποιεί το εμπόριο και τον οικονομικό δυναμισμό ως αποφασιστικό παράγοντα συσώρευσης

ισχύος στην παγκόσμια σκακιέρα.

Επρόκειτο για μια επιλογή εκ των ουκ άνευ για τους Γερμανούς, τους οποίους όλοι περίμεναν στη γωνία μετά την ενοποίηση, ως ύποπτους μήπως κυοφορήσουν μια νέα σοβινιστική αλαζονεία. Είναι γνωστό, μάλιστα, ότι αυτός ήταν και ο βαθύτερος λόγος για τον οποίον ο Μιτεράν επιτάχυνε πεισοπδικά τις διεργασίες για το ευρώ, ώστε να εγκλωβίσει μέσα στο κοινό νόμισμα τον αναδυόμενο γερμανικό δυναμισμό.

Τα πράγματα όμως ήρθαν ανάποδα. Οι Γερμανοί άδραξαν την ευκαιρία, επεξεργάστηκαν ένα δόγμα «zivilmacht» (τάχα μου ειρηνικής, εμπορικής υπερδύναμης, αρκεί να μην έχεις την ατυχία να είσαι στα Βαλκάνια, και μάλιστα Σέρβος), και εξαπέλυσαν ένα οικονομικό blitzkrieg, που μερικά χρόνια αργότερα τους επέφερε ό,τι δεν μπόρεσαν να καταφέρουν με δύο παγκόσμιους πολέμους: Να εξασφαλίσουν την Κεντρική Ευρώπη (Μεσοευρώπη) εν είδει οικονομικού ζωπικού χώρου και να φέρουν τον Νότιο να γονατίσει ενώπιον του οικονο-

Είναι γνωστό ότι η Γερμανία εγκατέλειψε το «ρηνανικό» μοντέλο των υψηλών μισθών και του κοινωνικού κράτους, κατά τις αρχές της δεκαετίας του 2000

μικού τους σκήπτρου!

Είναι προφανές, με τους Γερμανούς αξιωματούχους να αλωνίζουν σήμερα στην Ε.Ε., την ίδια να τείνει να αποκτήσει μορφή οργανωτικού κλώνου του γερμανικού ομοσπονδιακού κράτους, και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα να λειτουργεί ως θυγατρική της Μπιούντσεμπανκ, ότι οι επιδιώξεις δεν ήταν αμιγώς οικονομικές.

Ήταν, όπως πολύ εύστοχα υποστήριξε κατά τις αρχές της δεκαετίας του 1990, ο Αμερικανός στρατηγικός αναλυτής Έντουαρντ Λούιγους, **γεωοικονομικές** –με την έννοια ότι χρησιμοποιούσαν το εμπόριο όχι για να εξαλείψουν τον πόλεμο και τη «σκληρή πολιτική ισχύ», όπως διδάσκει ένας αφελής νεοφιλελευθερισμός του συρμού, αλλά για να τον συνεχίσουν και να υλοποιήσουν τις επιδιώξεις του με άλλα μέσα.

Κάπως έτσι, η λιτότητα και η εσωτερική πολιτική των Γερμανών δεν είναι απλώς μια «νεοφιλελεύθερη αντιπαράσταση» των ευρωπαϊκών δυνάμεων της συντήρησης, όπως αρέσκειται να υπογραμμίζει ο Αντώνης Λιάκος στις αναλύσεις του. Είναι το αποφασιστικό όπλο της νέας Βέρμαχτ των τεχνοκρατών και των επιχειρηματιών, μέσω του οποίου επιχειρείται μια νέα γερμανική ευρωπαϊκή ηγεμονία. Ως προς αυτό, η τελευταία επίσκεψη της Μέρκελ στην Ελλάδα, με τους δεκάδες επιχειρηματίες που διεκδικούσαν για και ύδωρ από τους Έλληνες ιθύνοντες, και συμφωνίες για ευνοϊκές επενδύσεις από την πράσινη ενέργεια και τα φάρμακα, μέχρι τη λιανική και τον... ιαματικό τουρισμό, είναι πολύ χαρακτηριστική για το πώς έχει υποκαταστήσει τα γερμανικά Πάντσερ του '40.

Εξ ου και η απίστευτη εμμονή των Γερμανών με την «εσωτερική υποτίμηση» και τη «λιτότητα».

Η αμφισβήτηση του «γερμανικού μοντέλου» από το ΔΝΤ δεν σημαίνει ότι ο παγκόσμιος θεματοφύλακας του νεοφιλελευθερισμού εν μια νυκτί τον εγκαταλείπει. Σημαίνει ότι, επί του προκειμένου, αναγκάζεται να το κάνει, στο πλαίσιο μιας μεγάλης γεωπολιτικής σύγκρουσης μεταξύ των ΗΠΑ και των Γερμανών. Αυτή είναι η πραγματική διάσταση της κόντρας του Σόιμπλε με την Λαγκάρντ. Και γι' αυτό όλα τα καθεστωτικά έντυπα και μέσα των ΗΠΑ, ακόμα και το σοβαρό *Φόρεϊν Αφάιρς*, εξαγείρεται ξαφνικά με τις καταστροφικές νεοφιλελεύθερες εμμονές των Γερμανών.

Βεβαίως, το «γερμανικό σχέδιο» χαρακτηρίζεται από πολύ ουσιαστικές αδυναμίες που μεσοπρόθεσμα το καθιστούν μη βιώσιμο.

Πρώτον, η Γερμανία ασθμαί-

» νει να προφτάσει την Κίνα, επιβάλλοντας στο εσωτερικό ένα κλίμα φτώχειας και αυστηρής λιτότητας, την ίδια στιγμή που αυτή διάγει μια φάση διαρκούς βελτίωσης του κατά κεφαλήν ΑΕΠ. Έτσι, ο ανταγωνισμός Κίνας-Γερμανίας έχει περιέλθει μεν σε ισορροπία, όμως η πρώτη αντιπροσωπεύει μια καμπύλη που ανέρχεται, ενώ η δεύτερη μια καμπύλη που κατέρχεται.

Δεύτερον, και σημαντικότερο, η Γερμανία αυτή τη στιγμή πάει μ' ένα εξαγωγικό μοντέλο, να επιβάλει λιτότητα και φτώχεια στις χώρες που μέχρι πρότινος πουλούσε τα προϊόντα της! Έτσι, έχει εισέλθει ήδη σε φάση ύφεσης κατά το τελευταίο τρίμηνο του 2012, ενώ αντιμετωπίζει μεγάλη έλλειψη εναλλακτικών διορθωτικών κινήσεων.

Προς στιγμήν, φάνηκε ότι θα στρεφόταν προς τις αγορές της Ανατολής, και εξαγωγές προς την Κίνα, και τις υπόλοιπες χώρες, όμως σταδιακά αποδεικνύεται ότι κι αυτές βρίσκονται σε φάση μετάβασης, από ένα εξαγωγικό μοντέλο προς την αύξηση της εσωτερικής ζήτησης (μέχρι να αγγίξουμε τα οικολογικά όρια του πλανήτη, βέβαια). Έτσι, πρόσφατα, ο **Εκδόμοιστ** ανακοίνωσε ότι κατά το 2011 και το τρέχον έτος, η δυναμική της εσωτερικής ζήτησης ξεπέρασε τη δυναμική των εισαγωγών, σε ό,τι αφορά στην αύξηση του κινεζικού ΑΕΠ (σχέση 55% έναντι 45%).

Μπροσ γκρεμός και πίσω ρέμα, λοιπόν, για τους Γερμανούς, οι οποίοι, αν και διατηρούν αμείωτη την οικονομική επιθετικότητα τους, εσχάτως εμφανίζονται σε έκδηλη πολιτική αμηχανία για το τι θα κάνουν σε σχέση με την Ε.Ε. Γι' αυτό και τα «ήξεις-αφίξεις» της Μέρκελ, τα οποία ο πρωταθλητής λανθασμένων εκτιμήσεων και διαψευσμένων αναλύσεων, Γερμανός κοινωνιολόγος Ούρλιχ Μπεκ, κατονόμασε στο *Σπίγκελ* ως «μερκελβελισμό», αναφερόμενος στις νεομακιαβελικές τάσεις της Γερμανίας.

Σε οποιαδήποτε περίπτωση, το ρήγμα Γερμανίας-ΔΝΤ, η εντεινόμενη δυσρεσκεία της Γαλλίας έναντι της Γερμανίας (η δημοτικότητα του Ολάντ έχει πέσει στο 36%, από 50% που ήταν τον Αύγουστο, διότι οι Γάλλοι θεωρούν πως δεν κάνει πολλά για να σταματήσει τη γερμανική λιτότητα), οι προσπάθειες των Βρετανών να παρασύρουν τους Γάλλους σε μια νέα συμμαχία, αλλά και η πίεση των Γερμανών να τους δέσουν όλους χειροπόδαρα σε μια γερμανική φεντεραλιστική Ευρώπη, που θα διαθέτει ευρωστρατό και υπουργό Εξωτερικών, είναι στοιχεία των νέων ανταγωνισμών που κατακερματίζουν τον άλλοτε ενιαίο ιστό της Ε.Ε. Οι δικοί μας, εδώ, έχουν πάρει καμία μπαλιά απ' όλα αυτά, ή κοιτάζουν μόνο το πάτωμα, σε μόνιμη στάση υπόκλισης;

Η απεργία πείνας των Κούρδων

Οι απεργοί έχουν φτάσει τα 800 άτομα σε περισσότερες από πενήντα φυλακές

Του Γιάννη Ξένου

Μια ολοένα επεκτεινόμενη απεργία πείνας Κούρδων πολιτικών κρατουμένων συγκλονίζει την Τουρκία τις τελευταίες πενήντα μέρες. Στις 12 Σεπτεμβρίου ξεκίνησαν οι πρώτοι πολιτικοί κρατούμενοι και από τότε η απεργία πείνας έχει επεκταθεί σε περισσότερες από πενήντα φυλακές και συμμετέχουν σε αυτή περίπου 800 άτομα. Από τον Απρίλιο του 2009 το τουρκικό κράτος έχει εξαπολύσει ένα τεράστιο κύμα διωγμών εις βάρος των Κούρδων, οι οποίοι λένε ότι πρόκειται για προσπάθεια πολιτικής και πολιτιστικής γενοκτονίας τους. Υπολογίζεται ότι βρίσκονται φυλακισμένοι περίπου 10.000 Κούρδοι μεταξύ αυτών έξι βουλευτές, τριάντα τέσσερις δήμαρχοι, εκατοντάδες δημοτικοί σύμβουλοι, περίπου πενήντα δικηγόροι, γύρω στους εκατό δημοσιογράφους, εκατοντάδες ακτιβιστές, περίπου δυο χιλιάδες φοιτητές, πολλοί Τούρκοι διανοούμενοι κ.ά. Η απεργία πείνας έχει τρία βασικά αιτήματα:

1. Ελευθερία έκφρασης στη μητρική γλώσσα των Κούρδων
2. Εκμάθηση της μητρικής τους γλώσσας στα σχολεία
3. Έναρξη ειρηνικών διαπραγματεύσεων και απελευθέρωση του Οτζαλάν

Οι απεργοί καταναλώνουν μόνον ζαχαρωμένο και αλατισμένο νερό, όπως και βιταμίνες, προσθέτοντας πως σύντομα η υγεία τους θα αρχίσει να επιδεινώνεται, καθώς υπάρχουν άνθρωποι που έχουν φτάσει τις πενήντα μέρες απεργίας πείνας. Οι γιατροί εκτιμούν ότι οι απεργοί σιγά σιγά μπαίνουν σε ένα στάδιο που μπορούν να προκληθούν μόνιμες βλάβες στην υγεία, ενώ αν συνεχίσουν, πιθανόν στο επόμενο εικοσαήμερο να υπάρχουν και οι πρώτοι νεκροί.

Στην Τουρκία πρόσφατα αναπτύσσεται ένα ευρύ κίνημα συμπαράστασης. Τις προηγούμενες μέρες 100 ακαδημαϊκοί δάσκαλοι και συγγραφείς υπέγραψαν και δημοσίευσαν μια έκκληση προς την τουρκική κυβέρνηση να αποδεχθεί τα αιτήματα των Κούρδων, γιατί διαφορετικά εκατοντάδες άνθρωποι θα οδηγηθούν στο θάνατο. Από την πλευρά του το φιλοκουρδικό κόμμα BDP διαμνύει στην τουρκική κυβέρνηση ότι, αν τους επιτρέψει να συναντήσουν τον Οτζαλάν, που εδώ και μήνες βρίσκεται σε καθεστώς απομόνωσης, θα έχει γίνει ένα σημαντικό βήμα για να βρεθεί μια λύση στο ζήτημα της απεργίας πείνας. Την Πέμπτη 1^η Νοεμβρίου ομάδα φοιτητών επικείμενη να πραγματοποιήσει εκδήλωση αλληλεγγύης στους κρατούμενους απεργούς, αλλά η τουρκική αστυνομία τους εμπόδισε. Ακολούθησαν βίαιες συμπλοκές με χρήση χημικών και πυρο-

σβεστικές αντλίες και ο χώρος γύρω από το πολυτεχνείο της Άγκυρας μετατράπηκε σε πεδίο μάχης.

Η τουρκική κυβέρνηση κρατά σκληρή στάση απέναντι στην απεργία πείνας. Ο Ερντογάν καταφεύγει σε χοντράδες, λέγοντας ότι οι Κούρδοι ηγέτες τρώνε κερμπάπ και προτρέπουν τους φυλακισμένους Κούρδους να πεθάνουν από απεργία πείνας και ότι ο ίδιος δεν θα υποχωρήσει στις αξιώσεις τους για περισσότερα δικαιώματα. Εκτόξευσε επίσης κατηγορίες και κατά του φιλοκουρδικού κόμματος, ότι έχει αναλάβει να φέρει εις πέρας τις επιθυμίες του PKK.

Ο Ερντογάν προσπαθεί να διχάσει τους Κούρδους και να τους απομακρύνει από την ηγεσία τους, ελπίζοντας ότι θα μειωθεί λίγο η πίεση από το Κουρδικό, αλλά οι Κούρδοι ηγέτες έγκαιρα τον είχαν προειδοποιήσει ότι, αν συνέχιζε να είναι αλαζονικός και να μην ξεκινά έναν καλοπροαίρετο διάλογο μαζί τους, θα αναγκάζονταν να προχωρήσουν σε ολοκληρωτικό πόλεμο απέναντι στο τουρκικό κράτος.

Οι γιατροί εκτιμούν ότι οι απεργοί σιγά σιγά μπαίνουν σε ένα στάδιο που μπορούν να προκληθούν μόνιμες βλάβες στην υγεία τους

Ήδη ελέγχουν ολόκληρες επαρχίες στα σύνορα με το Ιράν, σε άλλες επαρχίες, που υπερισχύουν οι Κούρδοι, εξεγείρονται, ενώ προστέθηκε και η αυτόνομη περιοχή τους στη Συρία. Ήταν θέμα χρόνου λοιπόν να ξεκινήσει μια τέτοια μεγάλη απεργία πείνας στις φυλακές. Αποτελεί κοινή πεποίθηση στην κουρδική ηγεσία, αλλά και στον κουρδικό λαό, ότι με σταθερά και σίγουρα βήματα, αργά ή γρήγορα η Τουρκία θα υποχωρήσει και αυτή η πίστη τους κάνει να μην υπολογίζουν καμία θυσία.

Στην Ελλάδα, η κουρδική κοινότητα διοργάνωσε την προηγούμενη Τρίτη συγκέντρωση στην πλατεία Κλαυθμώνος και πορεία προς την τουρκική πρεσβεία, όπου δεν κατόρθωσαν να φτάσουν, επειδή η αστυνομία, με πρόσχημα μια πορεία τραπεζοϋπαλλήλων, που είχε προηγηθεί, τους έκοψε στο ύψος της Βουλής. Φαίνεται ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν θέλει με τίποτα να κακοκαρδίσει τον Τούρκο πρόβη και γι' αυτό δεν επιτρέπει στους Κούρδους ούτε καν να προσεγγίσουν την πρεσβεία και να φωνάξουν λίγα συνθήματα. Επιπλέον στα επανειλημμένα αιτήματα των Κούρδων προς το Δήμο Αθηναίων, να τους παραχωρήσει κάποιο δημόσιο χώρο στο κέντρο της Αθήνας για να ενημερώνουν για την απεργία πείνας, συναντούν μια απίστευτη κωλυσιεργία που δεν εξηγείται. Ο ελληνικός λαός παραδοσιακά βρίσκεται στο πλευρό των Κούρδων, γιατί έχει γνωρίσει τη βαναυσότητα του τουρκικού κράτους, αλλά και γιατί αναγνωρίζει ότι το κουρδικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα κρατά «απασχολημένη» την Τουρκία. Καιρός λοιπόν είναι φορείς, όπως ο Δήμος Αθηναίων, να εναρμονιστούν με το κοινό αίτημα και να μη βάζουν και αυτοί εμπόδια στον αγώνα των Κούρδων.

Βενεζουέλα: Ο Τσάβες σε σταυροδρόμι

Η βασική μετεκλογική πρόκληση που αντιμετωπίζει ο πρόεδρος της Βενεζουέλας

Του Τζέιμς Πέτρας

Ο πρόεδρος Τσάβες έχει διατυπώσει δύο καταφανώς αντιφατικές μετεκλογικές αντιδράσεις, που η κάθε μία τους αντικατοπτρίζει δύο διακριτές πολιτικές στιγμές. Από τη μια μεριά μιλάει για την προώθηση της σοσιαλιστικής ατζέντας, από την άλλη για το άνοιγμα ενός διαλόγου με την αντιπολίτευση, συμπεριλαμβανομένης και της επιχειρηματικής/καπιταλιστικής ελίτ. Η σοσιαλιστική θέση αντικατοπτρίζει την ισχυρή δημοψηφισματική λαϊκή εντολή που πήρε ο Τσάβες με τον πρόσφατο εκλογικό θρίαμβό του· ενώ η θέση περί διαλόγου κατατίθεται με τη σκέψη στις επερχόμενες τοπικές, περιφερειακές και εθνικές εκλογές.

Επιπρόσθετα ο Τσάβες αντιμετωπίζει εσωτερικές πιέσεις που τον τραβούν και προς τις δύο κατευθύνσεις. Ριζοσπάστες ακτιβιστές, κοινωνικά κινήματα και ελάχιστοι πολιτικοί ηγέτες, πιέζουν για έναν νέο γύρο εθνοικοποιήσεων [...]. Υποστηρίζουν ότι στρατηγικοί τομείς όπως οι τράπεζες, οι αγροεπιχειρήσεις, οι τηλεπικοινωνίες και οι βιομηχανίες που σχετίζονται με το πετρέλαιο, θα παρέχουν στην κυβέρνηση τα μέσα και τους πόρους για να επανεκκινήσει τα ματαιωμένα κυβερνητικά σχέδια για τη διαφοροποίηση της οικονομίας και την επιτάχυνση της ανάπτυξης. Πολιτικά, υποστηρίζουν ότι οι κρατική ιδιοκτησία θα περιορίσει την οικονομική βάση της νεοφιλελεύθερης αντιπολίτευσης και θα μπλοκάρει τα κανάλια μέσα από τα οποία οι ΗΠΑ χρηματοδοτούν τους δεξιούς αντιπάλους της κυβέρνησης.

Οι «μετριοπαθείς» υποστηρίζουν ότι οι κρατικές-ιδιωτικές πρωτοβουλίες, που βασίζονται σε μεικτές κοινοπραξίες θα εδραιώσουν και θα διευρύνουν την απήχηση του Τσάβες στις «μεσαίες τάξεις» και θα προετοιμάσουν το έδαφος για ευρύτερες κυβερνητικές συνεργασίες, ιδιαίτερα εάν η αντιπολίτευση κερδίσει κάποιες περιφέρειες και απειλήσει την κυβερνητική πλειοψηφία στο Κογκρέσο. Οι «μετριοπαθείς» υποστηρίζουν ότι ο «διάλογος» μεταξύ του Τσάβες και της αντιπολίτευσης, που θα στηρίζεται στην ιδέα μιας συμμαχίας με κομμάτια της «παραγωγικής αστικής τάξης», και θα στοχεύει σε συγκεκριμένες επενδύσεις [...], θα καταλαγιάσει την πώληση και θα διευκολύνει τον διάλογο με τις ΗΠΑ, ιδιαίτερα στην περίπτωση που επανεκλεγεί ο Ομπάμα. Οι «μετριοπαθείς» συγκεντρώνονται κυρίως μεταξύ των ανώτερων αξιωματούχων, των κυβερνητικών, των υπουργών, των ηγετών του κόμματος και μεταξύ των συμβούλων του προέδρου, πολλοί από τους οποίους βρίσκουν υποστηρικτές σε ομάδες δημοσίων υπαλλήλων.

Η διάχυση της κακοδιοίκησης έχει τεράστιες πολιτικές συνέπειες: Ευθύνεται μάλλον για πάνω από τις μισές ψήφους που μετακινήθηκαν προς την αντιπολίτευση...

Τα μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τόσο οι «ριζοσπάστες» όσο και οι μετριοπαθείς, είναι τόσο πολιτικά, όσο και οικονομικά. Πολιτικά, αμφότερες οι τάξεις περιέχουν αξιωματούχους που δεν έχουν ανταποκριθεί σε ικανοποιητικό βαθμό στις λαϊκές προσδοκίες, και αντιμετωπίζουν σύντομα εκλογές: Έτσι αναζητούν τρόπους να παραμείνουν στη θέση τους, είτε μέσω ριζοσπαστικών υποσχέσεων, είτε μέσω ενός συμβιβασμού με την αντιπολίτευση.

Οικονομικά, αμφότερες οι τάξεις αντιμετωπίζουν το βαθύ και διάχυτο πρόβλημα του να προσπαθούν να επιβάλουν μια δυναμική οικονομική στρατηγική σ' ένα ραντιέρο κράτος. Παρά τις πλατειές πολιτικό-κοινωνικές αλλαγές, η Βενεζουέλα ακόμα εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις εξαγωγές πετρελαίου, τα έσοδα από αυτό, και από μια εργατική δύναμη που προσβλέπει στα πετροδολάρια για να μεγιστοποιήσει την προσωπική της κατανάλωση.

Οι παράγοντες του ιδιωτικού το-

μέα αποτυγχάνουν να λειτουργήσουν ως επιχειρηματίες, θεωρώντας ως δείγμα της «μαγείας της αγοράς» την τάση τους για γρήγορο πλουτισμό, την κερδοφορία από τη διαφοροποίηση τα επιτόκια και τις ισοτιμίες, τα μονοπωλιακά κέρδη. Στην πραγματικότητα, επί δεκαετίες πριν την εποχή του Τσάβες, προτιμούσαν να αρμέγουν το κράτος-ραντιέρο, προκειμένου να «επενδύουν» σε καταναλωτικά προϊόντα, σε ακίνητα της εγχώριας και της διεθνούς αγοράς και σ' έναν υπερτροφικό και οπισθοδρομικό τομέα υπηρεσιών. Το δεξιό, νεοφιλελεύθερο επιχείρημα ότι οι πενιχρές επενδύσεις του ιδιωτικού τομέα στις επενδύσεις και στην καινοτομία είναι αποτέλεσμα της αντι-επιχειρηματικής στάσης του Τσάβες δεν επαληθεύεται από την ιστορία. Η ίδια ραντιέρο αντι-επιχειρηματική συμπεριφορά μεταξύ της

επιχειρηματικής, τραπεζικής και της αγροτικής ελίτ προϋπάρχει της εποχής του Τσάβες [...].

Η πρόσφατη εκστρατεία του ντι-τημένου πια δεξιού υποψηφίου Ενρίκε Καπρίλιν, ο οποίος ισχυριζόταν ότι είναι οπαδός του πρώην προέδρου της Βραζιλίας, Λούλα ντα Σίλβα, που προωθούσε έναν συνδυασμό ιδιωτικής καπιταλιστικής ανάπτυξης με την κοινωνική πρόνοια, είναι ασήμαντη. Ο Καπρίλιν αγνοεί το γεγονός ότι ο Λούλα είχε την υποστήριξη της ισχυρής βιομηχανικής αστικής τάξης του Σάο Πάολο, που σφυρηλάτησε τη συμμαχία μεταξύ των πλούσιων και των φτωχών. Αντίθετα, ο Καπρίλιν θα έπρεπε να στηριχτεί σε μια ανεμική, ραντιέρο μπουρζουαζία, με ελάχιστη ανταγωνιστική δυναμότητα.

Το πρόβλημα του «ραντιερισμού» δεν περιορίζεται στην παρούσα και τωρινή μπουρζουαζία του ιδιωτικού τομέα είναι εξ ίσου προφανές μεταξύ των ανώτερων διευθυντικών στελεχών που διοικούν τις εθνοικοποιημένες επιχειρήσεις. Οι επενδύσεις στην παραγωγικότητα και την καινοτομία είναι από μέτριες έως φτωχές [...]. Είναι περίεργο να δούμε πως το «μετριοπαθές» τσαβικό μοντέλο της «μεικτής οικονομίας», που βασίζεται σε κοινοπραξίες δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, και συνδυάζει δύο διαφορετικές μορφές ραντιέρο λογικές,

θα οδηγήσει σε μια «δυναμική παραγωγική οικονομία». Ο Τσάβες διαθέτει ένα πολύ προβληματικό ανθρώπινο δυναμικό προκειμένου να εργαστεί για την υπέρβαση της ραντιέρο οικονομίας.

Οι θεωρητικές μαρξιστικές απόπειρες που κριτικάρουν τον καπιταλισμό και προκρίνουν «μεταβάσεις προς τον σοσιαλισμό» και παραβλέπουν τον προφανή ραντιέρο χαρακτήρα του βενεζουελάνικου καπιταλισμού, έχουν μικρή σχέση με την πραγματικότητα [...].

Οι παρούσες καταχρήσεις, η διαφθορά, η αναποτελεσματικότητα και η δυσλειτουργία των υπηρεσιών κοστίζουν πολύ πολιτικά και υπονομεύουν τα κοινωνικά προοδευτικά προγράμματα που υπόσχεται ο Τσάβες. Οι οριστικοί ανασχηματισμοί, οι αποπομπές των υπουργών [...] παρέχουν, στην καλύτερη περίπτωση, μια περιοδική ανάπαυλα αλλά κάτω από τις συνθήκες της ανεξέλεγκτης εξουσίας, το πνεύμα του ραντιερισμού αποκαθίσταται [...].

Η διάχυση της κακοδιοίκησης έχει τεράστιες πολιτικές συνέπειες: Ευθύνεται μάλλον για πάνω από τις μισές ψήφους που μετακινήθηκαν προς την αντιπολίτευση. Είναι λάθος να καταλογίζουμε στο 45% που ψήφισε την αντιπολίτευση ότι απαιτεί την επιστροφή στον νεοφιλελευθερισμό. Στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύει μία ψήφο διαμαρτυρίας των συμπαθούντων του Τσάβες ενάντια στους αξιωματούχους που καταχρώνται τους κρατικούς πόρους και διορίζουν ανίκανα κομματικά στελέχη. Ήταν μια ψήφος ενάντια στους υπουργούς, που ξοδεύουν εκατομμύρια [...]. Κυρίως, ήταν μια αντίδραση ενάντια στους υπουργούς Εσωτερικών και Άμυνας, πολίτες ή στρατιωτικούς, που απέτυχαν να μειώσουν την εγκληματικότητα - στους δρόμους, στα σπίτια ή τις δημόσιες υπηρεσίες.

[...] Η απειλή εναντίον του Τσάβες και του κόμματός του δεν προέρχεται μόνο από την αποσταθεροποίηση που προκαλούν οι ΗΠΑ μέσω των τοπικών υπηρεσιών τους, αλλά υφίσταται και μέσα στις παραγκουπόλεις. Η υπονόμευση του κόμματος προέρχεται από χιλιάδες περιστασιακά καταχρήσεων από τους τοπικούς αξιωματούχους με τα κόκκινα πουκάμισα, που συσσωρεύουν όγκους αιτήσεων των πολιτών, ενώ λιμάρουν τα νύχια τους και απολαμβάνουν τα δωρά διαλείμματα για γεύμα (καβαγιάζοντας για τους «δρόμους προς τον σοσιαλισμό»), όταν ουρές πολιτών περικυκλώνουν τα υπουργεία τους.

Η ψήφος στην αντιπολίτευση, ήταν ψήφος διαμαρτυρίας υποστηρικτών του Τσάβες

Σεμινάρια στο Κοινοτικόν

Σεμινάρια αστικής καλλιέργειας

Μπορούν οι κάτοικοι των μεγάλων αστικών κέντρων να επιδιώξουν την διατροφική τους επάρκεια αξιοποιώντας ελεύθερους χώρους για την καλλιέργεια λαχανικών και άλλων βασικών τροφίμων μέσα στην πόλη που ζουν, κατοικούν κι εργάζονται; Μπορούν οι κάτοικοι της Πάτρας, από μόνοι τους ή συλλογικά, να αναπτύξουν μορφές αστικής γεωργίας μέσα στις παρούσες και μελλοντικές συνθήκες οικονομικής κρίσης και κοινωνικής ανασφάλειας;

Ο χώρος εναλλακτικής παρέμβασης «Κοινοτικόν» ψάχνοντας απαντήσεις στο πώς η Αστική Γεωργία μπορεί να δώσει λύσεις στα ολοένα εντεινόμενα προβλήματα διατροφικής ανασφάλειας (ποσοτικής και ποιοτικής) των αστικών πληθυσμών, διοργανώνει ένα κύκλο σεμιναρίων γύρω από την Ιστορία, τη Θεωρία και ιδιαίτερα, την Πρακτική

της Αστικής Γεωργίας. Σεμινάρια που ελπίζουμε ότι δεν θα μείνουν μόνο στη θεωρία αλλά προσαρμοζόμενα στις περιβαλλοντικές, πολε-

οδομικές, οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες του ελληνικού χώρου και πιο συγκεκριμένα της Πάτρας, θα δώσουν ώθηση σε τοπικές

πρωτοβουλίες για την ανάπτυξη μορφών αστικής καλλιέργειας τροφίμων.

Το πρώτο σεμινάριο του κύ-

κλου πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 21 Οκτωβρίου, στις 6.30 μ.μ., στο «Κοινοτικόν», Ηφαισίου 52 (στο τμήμα μεταξύ Γεροκωστούλου και Πατρέως) και είχε ως θέμα: «Αστική γεωργία στην Ελλάδα, μορφές - αρχές - δυνατότητες». Την εισήγηση πραγματοποίησε η γεωπόνος κα Τζία Κοισόκου. Η συμμετοχή ήταν κάτι παραπάνω από ικανοποιητική, καθώς το σεμινάριο παρακολούθησαν πάνω από 40 άτομα.

Η είσοδος είναι ελεύθερη για όποιον/α ενδιαφέρεται. Θα ήταν χρήσιμο, όμως, να δηλωθούν συμμετοχές στο κοινοτικον@gmail.com, τόσο για την καλύτερη οργάνωση του σεμιναρίου από άποψη υποδομών αλλά και για τη μετέπειτα έγκαιρη ενημέρωση και δικτύωση όσων επιθυμούν να συμμετέχουν και στα υπόλοιπα σεμινάρια του κύκλου.

Πέραν των σκοτεινών οριζόντων της κρίσης

Το Πρώτο Φεστιβάλ Αλληλεγγύης και Συνεργατικής Οικονομίας στο Ελληνικό

Του Νικόλα Δημητριάδη

Πραγματοποιήθηκε το τριήμερο 19-21 Οκτωβρίου το πρώτο Εναλλακτικό Φεστιβάλ Αλληλεγγύης και Συνεργατικής Οικονομίας, στο Πολιτιστικό Κέντρο Ελληνικού. Το φεστιβάλ διοργανώθηκε από μια σειρά πρωτοβουλιών και συλλογικοτήτων εναλλακτικής οικονομίας

Συνολικά 21 ομάδες, που δραστηριοποιούνται στον χώρο της εναλλακτικής οικονομίας, διοργάνωσαν ένα αρκετά ελπιδοφόρο φεστιβάλ, που κινήθηκε σε τρεις θεματικούς άξονες: α) εγχειρήματα εργασιακής αυτοδιοίκησης - κολεκτίβες εργασίας, β) αλληλεγγύη και ανταλλακτική οικονομία, γ) τοπικοποίηση, κοινωνικοποίηση, αποανάπτυξη.

Στον χώρο του Ελληνικού, δίπλα στο Κοινωνικό Ιατρείο, στήθηκε για τρεις ημέρες μια προσπάθεια να συναντηθούν άνθρωποι από διάφορες πρωτοβουλίες, να γνωριστούν, να

παραθέσουν τις εμπειρίες τους και να συζητήσουν τα προβλήματα, τις προκλήσεις και τις διεξόδους που μπορεί να προσφέρει η εναλλακτική οικονομία σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο. Συνεταιρισμοί, αυτοδιαχειριζόμενες επιχειρήσεις, τράπεζες χρόνου, συνεργατικά δίκτυα, αστικοί αγροί, συλλογικές κουζίνες, τράπεζες σπόρων, ανταλλακτικά παζάρια, είναι μερικά από τα εγχειρήματα που πληθαίνουν διαρκώς γύρω μας, από ένα σύνολο πρωτοβουλιών, οργανώσεων, φορέων και συλλογισμών. Στο φεστιβάλ είχαν την ευκαιρία να παρουσιάσουν τις προσπάθειές τους πολλές τέτοιες ομάδες, δίνοντας ένα πρώτο στίγμα του εύρους και της ποικιλίας των εγχειρημάτων αλληλεγγύης οικονομίας που ξεφυτρώνουν διαρκώς, όσο βαθαινει η κρίση.

Τα εγχειρήματα αυτά, όπως και το ίδιο το φεστιβάλ, είχαν βέβαια και την ανάλογη -μυθική- προβολή από το μιντιακό κατεστημένο. Στον βαθμό που προσπαθούν να διατυπώσουν πραγματικές και βιώσιμες εναλλακτικές προτάσεις στην σημερινή οικονομική, κοινωνική

και οικολογική κρίση, είναι λογικό να βρεθούν στο περιθώριο. Την ίδια στιγμή, πληθαίνουν οι προσπάθειες υποκατάστασης του κράτους πρόνοιας από ποικίλες Μ.Κ.Ο., τα Μ.Μ.Ε. επικεντρώνονται στο θεατρι-

κό «κοινωνικό έργο» της Χρυσής Αυγής, κανάλια και σουπερμάρκετ εμφανίζονται ως τιμητές της κοινωνικής ευαισθησίας και ο... πονόψυχος Τζ Σόρος εισπνέεται «οίκους αλληλεγγύης» για μετανάστες και απόρους...

Αν ο νεοφιλελευθερισμός καλοβλέπει τη σημερινή και αδρά επιχορηγούμενη «κοινωνική ευαισθησία» των Μ.Κ.Ο. και της δήθεν φιλανθρωπίας, ως ένα μέσο περιορισμού του κοινωνικού κόστους που επιφέρει η αποδιάρθρωση των κοινωνιών, η

αλληλεγγύη και συνεργατική οικονομία κινείται στον αντίποδα: προσπαθεί να ξαναστήσει την κοινωνία στα πόδια της, επαναφέροντας αξίες και πρακτικές λησμονημένες. Ηταν χαρακτηριστική η διαπίστωση, από

έναν ομιλητή, πως πράγματα που είναι σήμερα ζητούμενα, όπως η αλληλεγγύη, κάποτε θεωρούνταν δεδομένα...

Το φεστιβάλ, λοιπόν, δεν περιορίστηκε στην αποτίμηση και παρουσίαση των διαφόρων εγχειρημάτων εναλλακτικής οικονομίας, αλλά προχώρησε και σε έναν διάλογο για το πολιτικό και κοινωνικό αδιέξοδο που βιώνουμε. Υπήρξαν συζητήσεις για τον κοινοτισμό και τις σύγχρονες οικοκοινωνίες, την αυτοδιαχείριση, την αποανάπτυξη, ως απάντηση στα κοινωνικά και οικολογικά όρια που έχει οδηγήσει το σημερινό μοντέλο ανάπτυξης. Ευχή όλων μας δεν μπορεί παρά να είναι η διάδοση των εγχειρημάτων αυτών, η σύνδεσή τους με τις ανάγκες και την πραγματικότητα της κοινωνίας μας και το μπόλιασμα των ιδεών αυτών στο λαϊκό σώμα, ώστε να συμβάλουν στην ανάπτυξη ενός κινήματος ικανού να προτείνει και να στηρίζει ένα πραγματικά εναλλακτικό όραμα οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης. Όραμα απαραίτητο για να βγούμε από τη συνολική κρίση που μαστίζει την κοινωνία μας.

Εθνομηδενιστική φρενοβλάβεια!

Ένα ξεχασμένο, απαραίτητο άρθρο που δημοσιεύτηκε το 2009 στην Αυγή αποκαλύπτει τη μείζονα αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ

Του Βασίλη Στοϊλόπουλου

Ένα σχεδόν απαραίτητο άρθρο, δημοσιευμένο στην *Αυγή* πριν ακριβώς τρία χρόνια, παραμονή της εθνικής επετείου του ΟΧΙ, προκάλεσε ξαφνικά όχι μόνο το ενδιαφέρον δεκάδων ιστοσελίδων και του Τύπου, αλλά και την αντιπαράθεση μεταξύ πολιτικών, σε σημείο μάλιστα να επισκιαστεί το αίτημα της κας Ρεπούση για κατάργηση αναπαραστάσεων όπως η έξοδος του Μεσολογίου ή η πυρπόληση της Αρμάδας στις Σπέτσες ως «εθνικιστικά κίτς», που αναπαράγουν την «εθνικιστική έξαρση» (tonima.gr, 29-10-2012). Έστω και με τριετή καθυστέρηση και χωρίς να υπάρξει ποτέ κάποια ανάκληση των απόψεών του, μάθαμε όλοι ότι ο γνωστός «αριστερός» Νάσος Θεοδωρίδης, στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ και της αντιεθνικιστικής κίνησης, αλλά και συνεργάτης της *Αυγής*, αποφάνθηκε ότι το Έπος του '40 είναι «μύθος» και η ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδας αίτημα «απίλης διέλευσης»! Μάλιστα, μεταξύ πολλών άλλων ανοσιουργημάτων, ο καλός μας άνθρωπος της εθνομηδενιστικής Αριστεράς διέγνωσε ότι ο ελληνικός λαός που πολέμησε ηρωικά και νικηφόρα σ' έναν, κατά τον συγγραφέα, «ταξικό» πόλεμο, ήταν προσβεβλημένος από «εθνικιστικό παροξυσμό»!

Αναμφιβόλως, ως πιστός «Αριστερός», ο αρθρογράφος θα θεωρεί ότι η εθνική αντίσταση ενάντια στους ίδιους εισβολείς, αμέσως μετά το έπος του '40, ήταν μια μεγαλειώδη πράξη ενός λαού, που αυτομάτως ξεπέρασε το πρόσφατο εθνικιστικό του παρελθόν και ανέπτυξε, ως δια μαγείας, πρότυπη «ταξική» συνείδηση και θαυμαστό διεθνιστικό οίστρο! Όπως περιέργως όμως ξεχνά ότι ο ανάλογος αγώνας του ρωσικού λαού ενάντια στη ναζιστική εισβολή χαρακτηρίστηκε από τους ομοϊδέατες του της Ρωσίας σαν ο «Μεγάλος Πατριωτικός Πόλεμος» και βεβαίως όχι ταξικός.

Προφανείς οι αντιφάσεις ή και

οι γελοιότητες του συγγραφέα, όμως, σε κάθε περίπτωση, το «παράδειγμα» Θεοδωρίδη δείχνει ότι παρά τα ρεπούσια παθήματα και την διαφανή ανάδυση του πατριωτισμού στην Ελλάδα των καταστροφικών και επαισχυντών μνημονίων, φαίνεται πως οι προσπάθειες νεοταξικής αναθεώρησης της ελληνικής ιστορίας και από ανθρώπους της Αριστεράς συνεχίζεται αμείωτη. Με τον «αέρα» που τους δίνει ακόμη η μακρόχρονη ιδεολογική και πολιτιστική ηγεμονία τους σε σχολεία, πανεπιστήμια, ΜΜΕ, κόμματα, ακόμα και σε κύκλους της Εκκλησίας, οι «Αριστεροί», ιδιαίτερα οι εθνομηδενιστές, συνεχίζουν ακάθεκτοι να προβάλλουν απαράδεκτα και ανιστόρητα φληναφήματα, να αγωνίζονται συστηματικά να κάμψουν το εθνικό φρόνημα των Ελλήνων, να προσπαθούν ποικιλοτρόπως να καταστρέψουν τους δεσμούς που κρατούν ακόμα αλώβητο τον κοινωνικό ιστό και να περιφέρουν τις εοχολογικές τους ιδεοληψίες στα ΜΜΕ των διαφθαρμένων οικονομικών ελίτ της χώρας αλλά και σε κομματικά έντυπα, όπως η *Αυγή*.

Τι είναι όμως αυτό που ωθεί έναν «Αριστερό» εθνομηδενιστή να καταφεύγει με περίσσια ευκολία στο ψεύδος και στις ανακρίβειες, προκειμένου να βρει «επιχειρήματα», και τον

κάνει απεχθάνεται κάθε τι το εθνικό; Όποιος δεν υπήρξε ποτέ «Αριστερός» στη ζωή του και δεν γνωρίζει βιωματικά τον ιδιόμορφο ψυχισμό του Αριστερού εθνομηδενιστή σίγουρα θα δυσκολεύεται να αντιληφθεί ότι εν κατακλείδι πρόκειται για μια μορφή φρενοβλάβειας – ευτυχώς ενίοτε ιάσιμη. Πως θα μπορούσε όμως να μη δυσκολεύεται, αφού ο συντηρητικός χώρος –στη συντριπική του πλειοψηφία– αναγνωρίζει σχεδόν εξ ορισμού τα ηθικά, πανανθρώπινα και μεγαλόψυχα κίνητρα, που η Αριστερά αξιώνει μόνο για τον εαυτό της, και επιπλέον της πιστώνει μια υπερβολικά αισιόδοξη εικόνα για τον άνθρωπο; Άλλωστε, ακόμη

και το οικολογικό ζήτημα, ένα καθαρά συντηρητικό πρόταγμα αυτοσυντήρησης και προστασίας της φύσης από τον παραλογισμό της καπιταλιστικής ανάπτυξης, χαρίζεται στη συστημική Αριστερά. Και αυτό συμβαίνει γιατί ο συντηρητικός άνθρωπος, λόγω ιδιοσυγκρασίας, δεν μπορεί να αντιληφθεί τον εργαλειώδη χαρακτήρα αυτής της «αριστερόστροφης» ηθικής μεγαλοπρέπειας και το κυριότερο αδυνατεί να καταλάβει ότι κατά βάθος πρόκειται για πιστούς οπαδούς με χαρακτηριστικά θρησκευόμενου αλλά και αδίσταχτου προπαγανδιστή.

Διαφωτιστικός στο θέμα αυτό είναι ο πρώην αριστερός – και νυν συντηρητικός – Γερμανός συγγραφέας Μάνφρεντ Κλάινε Χαριτλάνγκε: «Το να είσαι Αριστερός σημαίνει πως βρίσκεσαι περίκλειστος σ' ένα σύμπαν της σκέψης, το οποίο περιβάλλεται σταθερά από μία καμπύλη χωρίς διεξοδο. Στο κέντρο αυτού του σύμπαντος στέκεται η ουτοπία, η αλήθεια και η απόλυτη ισχύς της οποίας γίνεται αποδεκτή ως αξίωμα και ισοδύναμο μιας θεότητας. Η θεότητα αυτή γίνεται υπερβατική και αόρατη (και έτσι, σε αντίθεση με ένα είδωλο, είναι άτρωτη). Όμως παραμένει το απόλυτο, πάνω στο οποίο ευθυγραμμίζεται το σύνολο της αριστερής κοσμοθεωρίας, συμπεριλαμβανομένης της πολιτικής της αντίληψης, της ηθικής της, της εικόνας που έχει για τον άνθρωπο, των πολιτικών της σχεδιασμών κλπ, τα οποία όλα μαζί υπηρετούν τη θεότητα. Όλη η πραγματικότητα ερμηνεύεται από την οπτική γωνία της ουτοπίας και με σκοπό την επιβεβαίωσή της». Έτσι, όποιος δεν χωρά μέσα σε αυτό το αυτιστικό κοσμοσύστημα, όπου κυριαρχούν η επιλεκτική εικόνα της ιστορίας, η φθηνή ηθικολογία και η πολιτική ορθότητα, δεν μπορεί παρά να είναι φασίστας, εθνικιστής, ρατσιστής, ξενόφοβος και στην καλύτερη των περιπτώσεων ένας μίζερος δεξιός μικροαστός.

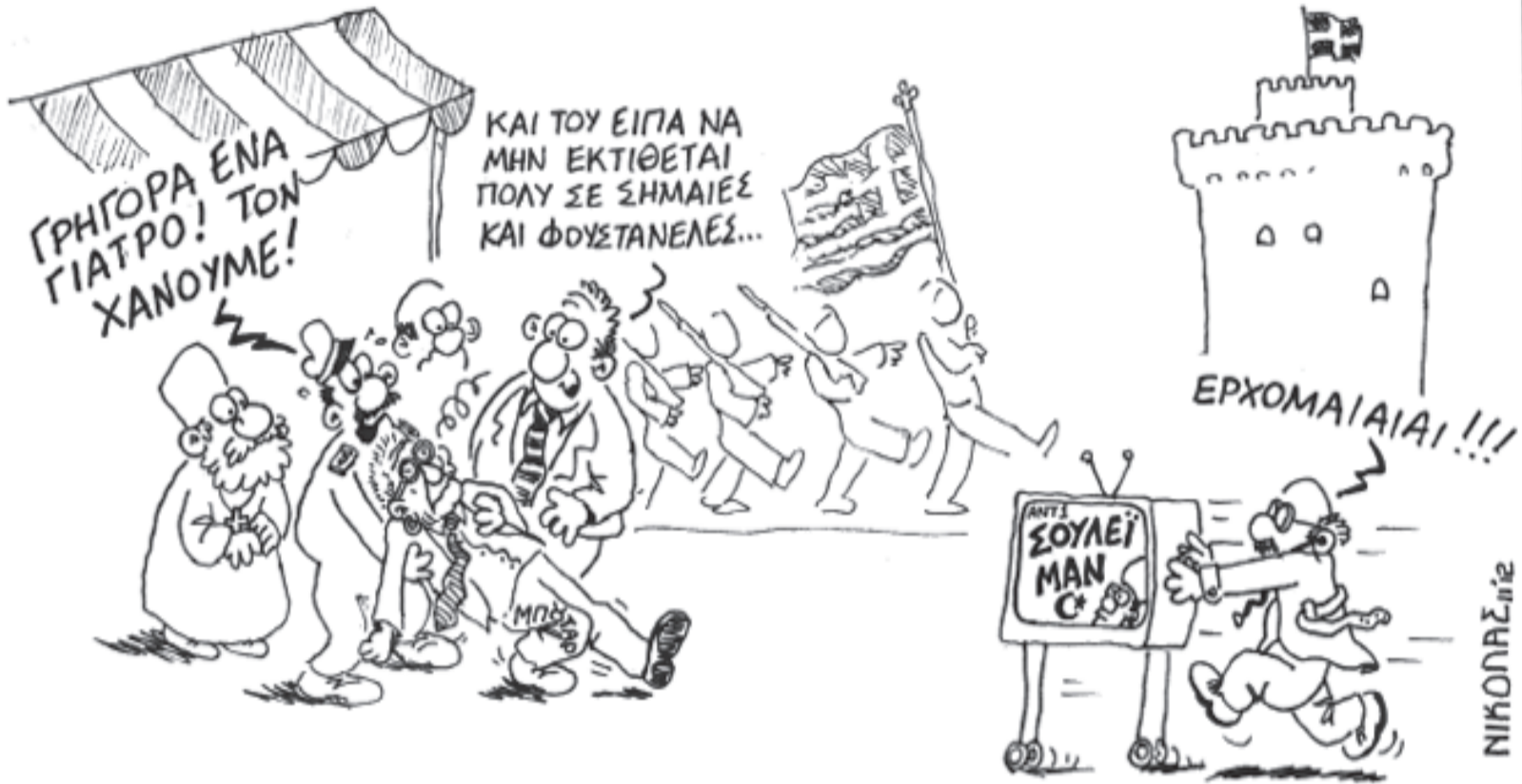
Ασφαλώς οι ακριβείς διαστάσεις ενός τέτοιου αυτιστικού συστήματος δεν γίνονται αντιληπτές για όσο διάστημα ανήκει κάποιος σε αυτό. Γι αυτό και άνθρωποι σαν τον Θεοδωρίδη, τη Δραγώνα ή τη Ρεπούση δεν θα αντιληφθούν ποτέ ότι πολιτικά και ιδεολογικά αποτελούν την αιχμή του δόρατος εκείνων των εξουσιών που προωθούν την παγκοσμιοποίηση ενάντια στη θέληση των λαών και των εθνών. Γι αυτό και το μόνο κοινό πράγμα που θα έχουν με το ελληνικό λαό, όσο θα ζουν στον περίκλειστο κόσμο τους, θα είναι κάποια ταξιδιωτικά έγγραφα που θα αναγράφουν Ελληνική Δημοκρατία και τίποτα άλλο.

Τι αντιλαμβάνονται ακριβώς από το «ελληνικό πρόβλημα» όλα αυτά τα παλιόκάρια που αποτελούν τον «αφρό» του ελληνικού πολιτικού συστήματος;

100 ΧΡΟΝΙΑ ΕΛΛΗΝΟΦΟΝΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

ΒΡΕΙΤΕ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Για τον πρώτο

Ο πρώτος βαλκανικός πόλεμος

Του Θεόδωρου Μπατρακούλη

Μετά την πρώτη δεκαετία του 20ού αιώνα, παρά την ευνοϊκή διεύθυνση του Κρητικού Ζητήματος, η Ελλάδα βρισκόταν σε δυσμενή θέση τόσο από άποψη εσωτερικής κατάστασης, όσο και από άποψη κύρους σε διεθνές επίπεδο. Εκτός από την ταπεινωτική ήττα από την Οθωμανική Αυτοκρατορία στον πόλεμο του 1897, η πολιτική, οικονομική και κοινωνική κατάσταση της Ελλάδας κατά την πρώτη δεκαετία του 20ού αιώνα ήταν ιδιαίτερα άσχημη. Η χώρα αντιμετώπιζε συσσωρευμένα προβλήματα με αβέβαιη έκβαση και υπήρχε μια διάχυτη αίσθηση ηθικής και πολιτικής τελεμνωσης. Η Ελλάδα παρέμενε χώρα με αγροτικό χαρακτήρα. Το άλτο από την εποχή του 1821 αγροτικό πρόβλημα(1), που το έκανε ακόμα οξύτερο η ύπαρξη των τσιφλικιών με τις αυξανόμενες μάζες των ακτημόνων καλλιεργητών, επέτεινε η προσάρτηση της Θεσσαλίας στην Ελλάδα (1881). Η αγροτική τάξη μόλις είχε αρχίσει να αποκτά συνείδηση των δικαιωμάτων της, με αγώνες που ξεκίνησαν από τα τσιφλίκια της Θεσσαλίας(2).

Ο πολιτικός ο οποίος κράτησε στα χέρια του το πηδάλιο της Ελλάδας μετά το 1910, ήταν ένθερμος υπέρμαχος της «Μεγάλης Ιδέας» στην εδαφική εκδοχή της

Την ίδια περίοδο κυριαρχούσε ιδεολογικά η Μεγάλη Ιδέα, σε συνδυασμό με την εξέλιξη του Ανατολικού Ζητήματος(3) και με τις επιδιώξεις για απελευθέρωση των υποδούλων ομοσθητών. Το κίνημα των **Νεοτούρκων**, που κηρύχθηκε στο όνομα της ισοπολιτείας των εθνοτήτων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και το συνακόλουθο κλίμα νεωτερισμού-εκουγχρονισμού, προκαλούσαν αβίαστα σύγκριση με τη στασιμότητα που υπήρχε στην Ελλάδα. Η αλλαγή ήρθε με το στρατιωτικό κίνημα στο Γουδί, στις 15/28 Αυγούστου του 1909, από τον Στρατιωτικό Σύνδεσμο – μια ένωση νεότερων αξιωματικών, με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Νικόλαο Ζορμπά. Το κίνημα απέκτησε σε σύντομο χρονικό διάστημα ευρεία κοινωνική συναίνεση (4). Κάλεσε ως πολιτικό σύμβουλό του τον **Ελευθέριο Βενιζέλο**, αγωνιστή και πολιτικό άνδρα με σημαντικές περγαμνές εναντίον της αυταρχικής διακυβέρνη-

σης του αρμοστή πρίγκιπα Γεωργίου και της ξενοκρατίας στην ιδιαίτερη πατρίδα του, την Κρήτη. Και υπό την καθοδήγησή του το κίνημα αυτό οδήγησε το ελληνικό κράτος σε μια προσπάθεια αναδιοργάνωσης. Ωστόσο, η αλλαγή, αφού γινόταν με την πρωτοβουλία στρατιωτικών, εμπειρείχε «και όλα τα εγγενή ελαττώματα των στρατιωτικών κύκλων, που η εμβέλεια των προοδευτικών τους αντιλήψεων δεν ξεπερνά ορισμένα στενά όρια μεταρρυθμίσεων»(5). Ο Βενιζέλος το 1910 επέστρεψε στην Ελλάδα από την Ελβετία και ίδρυσε το **Κόμμα των Φιλελευθέρων** οχηματίζοντας για πρώτη φορά κυβέρνηση (15 Οκτωβρίου 1910). Το 1912 πραγματοποιήθηκαν νέες εκλογές κατά τις οποίες ο Βενιζέλος θριάμβευσε. Πανίσχυρος πλέον, έβαλε μπρος την πραγματοποίηση του στόχου για εκδίωξη των Τούρκων από τα ευρωπαϊκά εδάφη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο πολιτικός ο οποίος κράτησε στα χέρια του το πηδάλιο της Ελλάδας μετά

το 1910, ήταν ένθερμος υπέρμαχος της Μεγάλης Ιδέας στην εδαφική εκδοχή της. Προσπάθησε να πραγματοποιήσει τη Μεγάλη Ιδέα στρεφόμενος κυρίως εναντίον της Τουρκίας, αφενός, και της Ιταλίας, αφετέρου(6).

Οι πολιτικοί αναπροσανατολισμοί των χριστιανικών βαλκανικών κρατών (Σερβία, Βουλγαρία, Ελλά-

δα, Μαυροβούνιο), που ανταποκρίθηκαν στις κυρίως ρωσικές και γαλλικές προτιποές, οδήγησαν στη συγκρότηση μιας αντιοθωμανικής συμμαχίας από αυτά τα κράτη. Ο ελληνικός στρατός, μετά από πεισματώδη μάχη και κατάληψη της Ελασσόνας, πέτυχε καθοριστική νίκη εναντίον του τουρκικού στρατού σε μια φονική μάχη για τη στρατηγική θέση του Σαρανιάπορου (9-10 Οκτωβρίου)(7), που άνοιξε το δρόμο για την απελευθέρωση της Μακεδονίας. Οι εύστοχες διπλωματικές επιλογές και οι πολιτικές κινήσεις του πρωθυπουργού (και υπουργού των Στρατιωτικών) Ελευθερίου Βενιζέλου και του αρχιστρατήγου τότε διαδόχου **Κωνσταντίνου**, συνέβαλαν στη θετική έκβαση του πολέμου υπέρ της Ελλάδας.

Χρειάστηκε βεβαίως η επιβολή της διαταγής Βενιζέλου να προχωρήσει ο ελληνικός στρατός προς τη **Θεσσαλονίκη**, παρά την αρχική επιλογή του αρχιστρατήγου Κωνσταντίνου και τις αντίθετες γνώμες

των επιτελικών του, που ήθελαν Γερμανούς οργανωτές του ελληνικού στρατού(8). Μετά τη σχετική διαταγή της οθωμανικής κυβέρνησης και την απόφαση του αρχιστρατήγου Ταξίν πασά να παραδώσει την πόλη χωρίς όρους στον αρχιστράτηγο των ελληνικών δυνάμεων, πραγματοποιήθηκε η θριαμβευτική είσοδος του ελληνικού στρατού στη Θεσσαλονίκη, το βράδυ της 26ης Οκτωβρίου 1912. Έτσι πρόλαβαν την προέλαση προς την πόλη μικτού σερβοβουλγαρικού αποσπάσματος, το οποίο ακολουθούσε η βουλγαρική στρατιά υπό τον στρατηγό **Θεόδωρο Φ**. Όταν βουλγαρικά αποσπάσματα θέλησαν να μπουν στην πόλη, η 7η μεραρχία και τα ευζωνικά τάγματα τα εμπόδισαν. «Από τη στιγμή αυτή η ελληνοβουλγαρική συμμαχία είχε διαλυθεί. Όμως, επειδή ακόμα οι Τούρκοι βαστούσαν στην Ήπειρο και αλλού, κρατήθηκαν τα προσχήματα»(9). Εξάλλου, τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου καταλήφθηκαν από το Ελληνικό Ναυτικό το 1912, κατά τη διάρκεια του πολέμου, με την εξαίρεση των νησιών της Δωδεκανήσου, τα οποία είχαν καταλάβει οι Ιταλοί νωρίτερα τον ίδιο χρόνο. Κατ' αυτόν τον τρόπο καταργήθηκε εν τοις πράγμασι το οθωμανικό «εγιαλέτ των νησιών»(10).

Μέσα σε λίγες εβδομάδες, οι Βαλκάνιοι σύμμαχοι (Ελληνες, Βούλγαροι, Σέρβοι, Μαυροβούνιοι) σάρωσαν την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Από τις μεγάλες πόλεις, οι Οθωμανοί έλεγχαν ακόμα μόνο την Αδριανούπολη, τα Γιάννενα και τη Σκόδρα. Οι Σέρβοι κατέλαβαν το Μοναστήρι, αλλά και το Δυρράχιο, και έτσι μέρος της Αλβανίας αφαιρέθηκε από τους Οθωμανούς. Οι Βούλγαροι είχαν σημειώσει μεγάλη προέλαση στη Θράκη. Νίκησαν στη μάχη του Διδυμότειχου και προχώρησαν. Αν δεν τους εμπόδιζαν η κολλέρα και η τουρκική αντίσταση στην Τσατάλτζα, θα έφθαναν στην Κωνσταντινούπολη.

Στις 20 Νοεμβρίου 1912, Σέρβοι, Βούλγαροι και Μαυροβούνιοι δέχθηκαν την αίτηση της οθωμανικής κυβέρνησης και υπέγραψαν ανακωχή. Οι Έλληνες εξακολούθησαν τον πόλεμο, διότι, ενώ απελευθερώθηκαν η Πρέβεζα και η υπόλοιπη Ήπειρος, ο οθωμανικός στρατός που κρατούσε τα Γιάννενα τους δυσκόλεψε στις αρχές του χειμώνα του 1913(11). Τελικά, μετά από πολλές επιθέσεις, έπεσε το οχυρό Μπιζάνι και, στις 21 Φεβρουαρίου, ο Τούρκος στρατηγός Εσοάτ πασάς

Οι αναπροσανατολισμοί των βαλκανικών κρατών οδήγησαν στη συγκρότηση μιας αντιοθωμανικής συμμαχίας

Βαλκανικό πόλεμο

και η γεωπολιτική σημασία της νίκης για την Ελλάδα

1
Για την Ελλάδα, το αποτέλεσμα των Βαλκανικών πολέμων ήταν η απελευθέρωση της Μακεδονίας, της Ηπείρου και των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου

» παρέδωσε τα Γιάννενα στον αρχιστράτηγο Κωνσταντίνο(12).

Οι Νεότουρκοι, μετά τις ήττες τους, αναγκάστηκαν να ζητήσουν νέα ανακωχή και έδωσαν εντολή στους αντιπροσώπους τους στο Λονδίνο να υπογράψουν τη **συνθήκη ειρήνης** (17 Μαΐου 1913). Με το άρθρο 2 της Συνθήκης του Λονδίνου, η κυβέρνηση του σουλτάνου παραχωρούσε στους συμμάχους «όλα τα εδάφη της Αυτοκρατορίας αυτού τα ευρισκόμενα εις την ευρωπαϊκήν ήπειρον προς δυσμάς γραμμής διπκούσης από του Αίνου κατά το Αιγαίον, εις την Μήδειαν κατά τον Εύξεινον Πόντον, εξαιρουμένης της Αλβανίας». Με το άρθρο 3, τα σύνορα της Αλβανίας και άλλα ζητήματα που αφορούσαν την ανεξαρτησία της χώρας αυτής «ανειθέτως εις τας Μεγάλας Δυνάμεις». Με το άρθρο 5, στις ίδιες Δυνάμεις «ενεπιτεύτο η φροντίς να αποφασίσωσι περί της τύχης απασών των νήσων του Αιγαίου, εξαιρουμένης της Κρήτης και της χερσονήσου του όρους Αθω». Δηλαδή, οι Τούρκοι, με εξαίρεση την Κρήτη, ανέθεσαν στις Μεγάλες Δυνάμεις τη φροντίδα να αποφασίσουν για την τύχη των άλλων νησιών του Αιγαίου(13).

Οι βαλκανικοί πόλεμοι του 1912-13 και ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος μεταίωσαν αμετάκλητα τους οποιοσδήποτε υπερεθνικούς οραματισμούς και απόπειρες. Όμως, ταυτόχρονα, οι νίκες των χριστιανικών βαλκανικών κρατών άνοιξαν ένα νέο κεφάλαιο στην ευρωπαϊκή ιστορία. «Ο,τι είχαν κηρύξει από πολλά χρόνια πριν οι ηγέτες της

ασικής τάξης, τον καιρό που ανέβαινε και ο εθνικισμός της ήταν ακόμα αγνός, πραγματοποιήθηκε. Οι βαλκανικοί λαοί μόνοι τους κανόνισαν τους λογαριασμούς τους με την Τουρκία»(14). Για την Ελλάδα, το αποτέλεσμα των βαλκανικών πολέμων ήταν η απελευθέρωση της Μακεδονίας, της Ηπείρου και των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου. Η ελληνική επικράτεια ουσιαστικά **διπλασιάστηκε**. Μεγάλη σημασία είχε η απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης λόγω της δεσπόζουσας γεωπολιτικής θέσης που κατέχει η πόλη στα Βαλκάνια και η οποία εξηγεί το μεγάλο ενδιαφέρον των Βουλγάρων, αλλά και των Σέρβων, να προηγηθούν για να καταλάβουν την πόλη.

Τη **Συνθήκη του Λονδίνου** ακολούθησε η **Συνθήκη των Αθηνών**, τον Νοέμβριο του 1913, και η Διακοίνωση των έξι Μεγάλων Δυνάμεων τον Φεβρουάριο του 1914.

Η πολιτική, οικονομική και κοινωνική κατάσταση της Ελλάδας κατά την πρώτη δεκαετία του 20ού αιώνα ήταν ιδιαίτερα άσχημη

Τελικό αποτέλεσμα των τριών αυτών κειμένων ήταν η παραχώρηση στην Ελλάδα όλων των νησιών που είχε καταλάβει, εκτός από την Ίμβρο, την Τένεδο και τις Λαγούσες, που αποδόθηκαν στην Τουρκία και, βεβαίως, τα Δωδεκάνησα, που είχε ήδη καταλάβει η Ιταλία.

Οι ελληνοτουρκικές σχέσεις γνώρισαν μια ένταση, από τις αρχές του 1914, εξαιτίας της ασυμφωνίας των δύο κρατών αναφορικά με το μελλοντικό καθεστώς των νησιών του βορειοανατολικού Αιγαίου. Κατά τη Συνδιάσκεψη του Λονδίνου (Φεβρουάριος 1914), οι έξι ευρωπαϊκές Δυνάμεις έλυσαν το ζήτημα του καθεστώτος των νησιών του Αιγαίου με τον εξής τρόπο: τα Δωδεκάνησα, με εξαίρεση το Καστελόριζο (Μεγίστη), παρέμεναν υπό την κατοχή της Ιταλίας. Τα άλλα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου Πελάγους, με εξαίρεση τα νησιά Τένεδος, Ίμβρος και Λαγούσες, παραχωρούνταν, «κατά απόλυτη κτίση», στην Ελλάδα(15). Η Οθωμανική Αυτοκρατορία επέμενε να διεκδικεί τη διατήρηση της πλήρους κυριαρχίας της επ' όλων των νησιών και την αποστολή τουρκικής φρουράς στη Χίο και τη Λήμνο. Ο Βενιζέλος απέρριψε τις τουρκικές αξιώσεις και, κατά τα τέλη Απριλίου του 1914, οι δύο χώρες έφθασαν στα πρόθυρα νέου πολέμου(16). Ας σημειωθεί ότι η κλιμάκωση των διωγμών κατά των Ελλήνων της Μικράς Ασίας από τους Νεοτούρκους το 1914 αποσκοπούσε και στον εξαναγκασμό της Ελλάδας να συμβιβαστεί στο θέμα των νησιών.

Σημειώσεις

(1)Βλ. Κώστας Βεργόπουλος, *Το αγροικό ζήτημα στην Ελλάδα*, Αθήνα: Εξάντας, 1975.

(2)Βλ. Τάσος Βουρνάς, *Ιστορία της Νεώτερης και σύγχρονης Ελλάδας 1821-1974*, Αθήνα Εκδ. Πατάκη, 1998/2003, σ. 8, 55-56.

(3)Για το Ανατολικό Ζήτημα βλ. και στο υπό έκδοση βιβλίο του Θόδωρου Μπατρακούλη «Ευρώπη και Ανατολικά Ζητήματα», κεφ. Γεωπολιτικά-γεωιστορικά προλεγόμενα

(4)Apostolos Vacalopoulos, *Histoire de la Grèce moderne*, Horvath, 1975, σ. 211.

(5)Τ. Βουρνάς, *Ιστορία της Νεώτερης και σύγχρονης Ελλάδας ...*, 1998/2003, όπ. π., σ. 7.

(6)Βλ. A. F. Frangoulis, *La Grèce et la crise mondiale*, Paris: F. Alkan, 2e édition, 1926, vol. I, passim. Γ. Βενιζέρος, *Η Ελλάς του 1910-1920*, Αθήνα, 1931, τόμος Α' passim.

(7)Γ. Βενιζέρος, *Η Ελλάς του 1910-1920*, Αθήνα, 1931, τόμος Α' σ. 109. Γ. Κορδάτος, *Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας*, 1960, Τόμος 13, σ. 291.

(8)Γ. Κορδάτος, *Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας*, 1960, Τόμος 13, σ. 291-296. Για τις πολιτικές διαμάχες ανάμεσα στον Ελευθέριο Βενιζέλο και την πλευρά του τότε διαδόχου Κωνσταντίνου κατά την διάρκεια των Βαλκανικών πολέμων βλ. Helen Gardicas-Katsiadakis, *Greece and the Balkan Imbroglia: Greek Foreign Policy; 1911-1913*, Σύλλογος προς Διάδοσιν Ωφελίμων Βιβλίων, Athens, 1995, σ. 74-76

(9)Γ. Κορδάτος, *Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας*, 1960, όπ. π., Τόμος 13, σ. 297-298.

(10)Encyclopedie de l'Islam, Vol. II, G.-P. Maisonneuve & Larose, Paris, 1965, pp. 534-535. I. H. Uzuncarsili, *Osman devletinin merkez ve bahriye teskilati* (: Διοικητικό Κέντρο του οθωμανικού κράτους και οργάνωση του Ναυτικού), Ankara: 1948, σσ. 420-422.

(11)Γ. Κορδάτος, *Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας*, 1960, Τόμος 13, όπ. π., σ. 299.

(12)Γ. Κορδάτος, *Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας*, 1960, Τόμος 13, όπ. π., σ. 300.

(13)Γ. Κορδάτος, *Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας*, 1960, όπ. π., Τόμος 13, σ. 303.

(14)Γ. Κορδάτος, *Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας*, 1960, όπ. π., Τόμος 13, σ. 301-302. Βλ. και τα σχετικά αποσπάσματα από άρθρα του Βλαντιμίρ Ι. Λένιν στην εφημερίδα των Ρώσων μπολσεβίκων Πράβντα [No 149, 21 Οκτωβρίου/3 Νοεμβρίου 1912 και No 74 (278), 29 Μαρτίου/11 Απριλίου 1913], τα οποία παραθέτει ο Κορδάτος.

(15)Πρβλ. Bilal N. Simsir (επιμ.), *Ege Sorunu-Belgeler* (: Το πρόβλημα του Αιγαίου: Εγγραφα), Τόμος Β', Αγκυρα, 1976, σ. XXVII.

(16)B. Simsir, *Ege Sorunu-Belgeler* (Το πρόβλημα...), Τόμος Α', 1976, όπ. π., σ. XIII-IV.

(17)Βλ. Μαργαρίτης Ευαγγελίδης, *Υπόμνημα περί των Δικαιωμάτων και Παθημάτων των Εσπιών του Πολιτισμού Μικράς Ασίας και Θράκης*, Αθήνα: 1918, σ. 77-100. Ιάκωβος Ακτιόγλου, *Η εξόντωση του μισοτιού λιονταριού*, 2005, όπ. π., ιδιαίτ. σ. 93-118.

Παρασκευάς Καρασώζης

Ανοιχτά Τετράδια

Για τον Φιλοπρόοδο Όμιλο Υμητιού

Οι απαιτητικοί Υμητιώτες βρήκαν, μέσω του ΦΟ.Υ., τον τρόπο να αντισταθούν στη μαυρίλα της εποχής

Η προσωπική μυθολογία του καθένα μας δημιουργείται από σχέδια ονείρων με υλικά πραγματικότητας. Οι γεωγραφικές της ορίζουσες συνήθως χρεώνονται στο αυνεϊδίπο, όπως και τα μεταβλητά της σύνορα. Κατέχει μια περίοπτη θέση στον κόσμο μιας ζωής, ίσως γιατί αποτελεί την επιλογή που δίνει στο πρόσωπο ταυτότητα, αναφορά και αισθητικές συστάσεις. Στη δική μου προσωπική μυθολογία, ο Υμητιός, ο τόπος που γεννήθηκα, μεγάλωσα και συνεχίζω να ζω, υπήρξε ανέκαθεν κεντρικό σημείο αναφοράς. Εδώ μένουν ακόμη οι φίλοι μου, οι άνθρωποί μου, εδώ ξεκίνησαν και μεγάλωσαν τα περισσότερα –έως σήμερα– όνειρά μου, εδώ, τέλος, η προσφυγική μου ρίζα βρήκε ένα λημέρι να πουχάσει. Στα χαμηλά σπίτια αυτής της γειτονιάς, που πάντα έμοιαζε με νησί μέσα στην πολυμήχανη και ταραγμένη αθηναϊκή μητροπολιτική θάλασσα, αναγνώριζα και αναγνωρίζω τον εαυτό μου και τις πίσω μέρες του. Εδώ, στον Υμητιό, οι ανθρώπινες σχέσεις εξακολουθούν να δίνουν στην καθημερινότητα ένα αίσθημα οικειότητας, νπιότητας και κατανόησης, η αλληλεγγύη και η δημιουργικότητα είναι ακόμη παρούσες σε κάθε δρόμο και σε κάθε ζωή. Ο μνημονιακός Καλλικράτης δεν κατάφερε να πνίξει αυτήν τη συνθήκη, παρότι κατέλυσε το αυτοδιοικητικό του Υμητιού και τον απορρόφησε σε έναν νέο ενιαίο δήμο, που για να πας στο δημαρχείο χρειάζεσαι λεωφορείο και στην εφορία μιάμιση ώρα δρόμο. Οι εκπαιδευμένοι και απαιτητικοί Υμητιώτες βρήκαν, μέσω του Φ.Ο.Υ., τον τρόπο και πάλι να οργανωθούν και να αντισταθούν στη μαυρίλα της εποχής. Σήμερα, αποφάσισα να σας συστήσω ένα πολύ ενδιαφέρον και επίκαιρο, ελπιδοφόρο συλλογικό εγχείρημα.

Από τα πλέον φωτεινά σημεία στον τότε χάρτη των πολιτιστικών δραστηριοτήτων, κυρίως λόγω των εμπνευσμένων πρωτοβουλιών του αλλά και της ιδιαίτερης φυσιογνωμίας του. Διαθέτοντας ιδιόκτητες κτιριακές εγκαταστάσεις (τις οποίες του εξασφάλισαν τα πρώτα, ιδρυτικά του μέλη μέσω συνδρομών, προσωπικών δανείων και δωρεών), με βασικές υποδομές που εξυπηρετούν ακόμη και σήμερα τις ανάγκες του, αυτόνομος, αυτόβουλος και αυτοδιοικητικός, ο Φ.Ο.Υ. δεν υπήρξε ποτέ κραυδοδιαπίστος συγγενής των κατεστημένων εξουσιών και παραεξουσιών, ούτε και όμηρος ύποπτων και μεγαλόσχημων χορηγών. Παρέμεινε στο κέντρο της ζωής μιας μικρής γειτονιάς, στέγη ελπίδων και δημιουργικότητας των πολιτών της, οι οποίοι έπρατταν τοπικά, αλλά σκέφτονταν και οραματιζόνταν πολύ ευρύτερα.

Από τον Φ.Ο.Υ. ξεκίνησε το 1977 το **Ελεύθερο Πανεπιστήμιο** (αρχικά ως ιδέα του **Α. Λεντάκη**, που φίλεργα υλοποίησαν στη συνέχεια τα μέλη του συλλόγου και παρακολούθησαν χιλιάδες Αθηναίοι), εκεί στεγάστηκαν το Θέατρο της Άνοιξης, το Μουσικό Εργαστήρι του Θ. Μικρούτσικου και του Μ. Γρηγορίου, κοινωνικές και πολιτικές παρεμβάσεις, τοπικές πρωτοβουλίες και πολύ ενδιαφέρουσες συνέργειες (π.χ. με το Τρίτο Πρόγραμμα του Μ. Χατζιδάκι). Όλα αυτά παράλληλα και ταυτόχρονα με τις δραστηριότητες των υπόλοιπων ομάδων και τομέων του συλλόγου. Για εμάς, τους νέους της εποχής εκείνης στον Υμητιό, ο Φ.Ο.Υ. υπήρξε βασικό κέντρο διαλόγου, αισθητικής διαμόρφωσης και συλλο-

γικής πράξης. Και μια από τις πρώτες στάσεις στη συγκρότηση, αν μη τι άλλο, της κοινής προσωπικής μυθολογίας μας.

Στα χρόνια που μεσολάβησαν από τις αρχές της δεκαετίας του '80 σχεδόν ως τις μέρες μας, ο όμιλος χαρακτηρίστηκε από αδράνεια, εσωστρέφεια και απώλεια της κεντρικής του θέσης στα πολιτιστικά δρώμενα του τόπου. Ένας από τους βασικούς λόγους αυτής της παρακμής ήταν και η αποχώρηση του βασικού πυρήνα των ενεργών μελών που καθόρισαν μεταπολιτευτικά τη φυσιογνωμία του, κάτω από την πίεση των νέων όρων που διαμόρφωσε η μικρομεσαία «αλλαγή». Άλλες προτεραιότητες, διαφορετικές κλίμακες αξιών έγιναν πρωταγωνιστές της κοινωνικής και πολιτιστικής μας ζωής. Παρ' όλα αυτά, οι διοικήσεις των τελευταίων είκοσι ετών κατάφεραν –κι αυτό πρέπει να το αναγνωρίσουμε– δύο πράγμα-

τα: να συγκρατήσουν ως αυτόνομο και αυτοδιοικητικό ίδρυμα τον Φ.Ο.Υ. και να διασώσουν την υποδομή του, που είναι και ένα από τα βασικά του πλεονεκτήματα.

Εδώ κι έναν χρόνο ο Φ.Ο.Υ. ανθίζει και πάλι. Με καινούργια διοίκηση και με την εθελοντική συμμετοχή και ενεργοποίηση δεκάδων παλιών και νέων μελών, ξαναζεί τον πυρετό της δημιουργίας. Τον φεβρουάριο του Σεπτεμβρίου, οι εκδηλώσεις για τα 90 χρόνια από τη μικρασιατική καταστροφή, το συνέδριο που συνδιοργάνωσε με την Ακαδημία Αθηνών για τη Σμύρνη, τον έφεραν και πάλι στο προσκήνιο. Αλλά και η πυκνή δράση του, όλους τους προηγούμενους μήνες, αναδεικνύουν ένα νέο πρόσωπο, που, όπως παλιά, τείνει να αποκτήσει πανελλήνιο ενδιαφέρον και ακινοβολία, αλλά και μαζική απήχηση, εντός και εκτός Υμητιού. Άλλωστε, ο όμιλος αυτή τη στιγμή συγκεντρώνει πάνω από 600 μέλη, κατοίκους και δημότες Υμητιού.

Το ειδικό βάρος αυτής της προσπάθειας είναι που εξηγεί και το παρόν σημείωμα κι έχει να κάνει με την περίοδο που διανύουμε. Περισσότερο παρά ποτέ σήμερα, νομίζω πως χρειαζόμαστε συλλογικότητες που θα περιγράψουν, ως υποδείγματα, την εκκίνηση μιας άλλης πορείας πολιτικής και πολιτιστικής ανάταξης. Κι ο Φ.Ο.Υ. είναι ένα τέτοιο υπόδειγμα. Χρειαζόμαστε σήμερα αυτόνομες και αυτόβουλες κοινότητες και πρωτοβουλίες άμεσης δημοκρατίας, που θα συνδυάζουν την προσωπική ανάγκη και τη συλλογική έκφραση χωρίς ετεροβαρείς σχέσεις, εστίες δημιουργικών προτάσεων, ευ-

θύβλων παρεμβάσεων, γόνιμου διαλόγου και αποτελεσματικής συσπείρωσης, ώστε να ανακοπεί στην κοινωνία η εξαπλώση της καταθλιπτικής παραίτησης και να σταματήσει, επιτέλους, αυτή η διαβρωτική επίθεση των ποικιλόμορφων ιερεμιάδων.

Πρέπει να συναντηθούμε και να μιλήσουμε ξανά, να δράσουμε και πάλι, να ερευνήσουμε, να μελετήσουμε, να διεκδικήσουμε στο πρώτο πληθυντικό πρόσωπο, θεμελιώνοντας καινούργιες βάσεις-αναφορές και νέες αρχές. Χρειαζόμαστε πολλά συνέδρια, ημερίδες, σεμινάρια και πρωτοβουλίες για να διαμορφώσουμε το πλαίσιο της νέας εποχής που θα ζήσουμε, τα αιτήματα και τα νέα εργαλεία μας, όσο όμως και πράξεις αλληλεγγύης, παρεμβάσεις πολιτιστικές που θα υπερασπιστούν ως διφυείς άξονες την κοινωνική συνοχή και την πολιτιστική μας ταυτότητα.

Στον πολιτισμό ειδικά, χώρο που έχει εγκαταλειφθεί στην τύχη του, αφού πρώτα συγκέντρωσε τη μεγαλύτερη επιθετικότητα των μνημονιακών κυβερνήσεων και των πολιτικών δυνάμεων που τις στήριξαν και τις στηρίζουν, το φως αυτών των μικρών ελπίδων, όπως για παράδειγμα ο Φ.Ο.Υ., πρέπει να διατηρηθεί άσβηστο. Και εμείς, ο καθένας χωριστά και όλοι μαζί, πρέπει να στηρίξουμε και να αναδείξουμε όσο και όπως μπορούμε την παρουσία τους.

Και μιας και το έφερε η κουβέντα, τώρα που οι λίστες είναι πολύ επίκαιρες, μήπως θα έπρεπε να υπάρξει και μια λίστα με τις συνέπειες της μνημονιακής πολιτικής σε όλους τους θεσμούς, τους χώρους και τα μέτωπα της καλλιτεχνικής δημιουργίας και της πολιτιστικής δράσης στον τόπο μας; Μήπως ήρθε ο καιρός να οργανωθεί επιτέλους ένα Συνέδριο για τον Πολιτισμό στο καιρό της Κρίσης, ένα συνέδριο που δυναμικά θα συμμετάσχουν δυνάμεις της τέχνης και του πολιτισμού, ικνηλατώντας το σήμερα και το αύριο της εικόνας τους και της προοπτικής τους;

Θα ήταν πολύ σημαντική μια τέτοια πρωτοβουλία από μέρους του Φ.Ο.Υ.

Ισοσελίδα Φ.Ο.Υ. : <http://www.foymittos.blogspot.gr/>
15/10/2012

Ποιος είναι λοιπόν ο Φ.Ο.Υ.: Τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, ο **Φιλοπρόοδος Όμιλος Υμητιού** (Φ.Ο.Υ.), ένας πολιτιστικός σύλλογος στον Υμητιό, που ιδρύθηκε από Μικρασιάτες πρόσφυγες το 1955, έγινε γνωστός σε όλη την Ελλάδα ως ένα

Από τον Φ.Ο.Υ. ξεκίνησε το 1977 το Ελεύθερο Πανεπιστήμιο εκεί στεγάστηκαν το Θέατρο της Άνοιξης, το Μουσικό Εργαστήρι του Θ. Μικρούτσικου και του Μ. Γρηγορίου...

● | 30 ημέρες * Σχόλια για την πολιτική και τον πολιτισμό

Του Σπύρου Κουτρούλη
(www.koutroulis-spyros.blogspot.com)

Βιβλιο-αναγνώσεις Οκτωβρίου

Ο Μαρξ και ο Ένγκελς για την Ελλάδα, την Τουρκία και το Ανατολικό Ζήτημα (Μέρος Α')

Το 1985 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «Γνώση», σε εισαγωγή-μετάφραση-υπομνηματισμό του Π.Κονδύλη, η συλλογή από άρθρα των Μαρξ και Ένγκελς με τον τίτλο: *Η Ελλάδα, η Τουρκία και το Ανατολικό Ζήτημα*, τα οποία δημοσιεύθηκαν σε ένα χρονικό ορίζοντα σαράντα ετών, σε διάφορες εφημερίδες της εποχής τους¹.

Πρόκειται για σημαντικά και ενδιαφέροντα κείμενα, διότι μας βοηθούν να κατανοήσουμε καλύτερα τον τρόπο με τον οποίον προσέγγισαν το εθνικό ζήτημα, και τους γεωπολιτικούς παράγοντες, οι κλασικοί του μαρξισμού, καθώς και τον χαρακτήρα της κοινωνίας που διαμορφώθηκε στην οθωμανική αυτοκρατορία.

Ο Μαρξ δεν αγνοεί την πραγματικότητα των εθνών, ούτε τις φιλοδοξίες των κρατών για κυριαρχία και διεύρυνση της ισχύος τους. Επίσης δεν θεωρεί τα έθνη, σε όλες τουλάχιστον περιπτώσεις, ως πρόσφατες δημιουργίες του Διαφωτισμού, αλλά αντίθετα είναι πρόθυμος να αναγνωρίσει την ιστορικότητά τους. Όμως τα εθνικά ζητήματα τα υπαγάγει στο κοσμοϊστορικό γεγονός που πρόκειται να τμήσει τον χρόνο κάθετα: την προλεταριακή επανάσταση. Η επιλογή αυτή έχει ένα κατ' αρχήν παράδοξο αποτέλεσμα. Σε πολλές περιπτώσεις είναι αναγκασμένος να προτείνει την αναστολή των κινημάτων εθνικής χειραφέτησης, να υπερασπίζεται έναν εθνικισμό ή ακόμη μια αυτοκρατορία εναντίον μίας άλλης, αν όλα αυτά θεωρεί ότι υπηρετούν την προλεταριακή σκοποθεσία. Συγχρόνως, μια εξαιρετικά ρεαλιστική προσέγγιση της γεωπολιτικής πραγματικότητας συγχέεται με τις προκαταλήψεις του Μαρξ για τα έθνη που δεν έχουν εισέλθει ακόμη στη βιομηχανική επανάσταση. Στην οπτική αυτή, θεώρησαν την τσαρική Ρωσία ως την κατ' εξοχήν αντιεπαναστατική δύναμη. Μάλιστα, αντιμετωπίζουν ευμενώς την επέμβαση των ΗΠΑ στην Ευρώπη, διότι «είναι ο νεότερος και ρωμαλεότερος εκπρόσωπος της Δύσης»², ο οποίος προστίθεται στις δυνάμεις που μπορούν να ανακόψουν τις ρώσικες ηγεμονικές φιλοδοξίες.

Γεγονότα όπως η απελευθέρωση των βαλκανικών εθνών από τον οθωμανισμό, αφενός θα δημιουργούσαν κράτη, που θα ήταν εξαρτημένα

Είναι εντυπωσιακός ο απαξιοτικός τρόπος με τον οποίο αναφέρεται ο Ένγκελς στους λαούς της βαλκανικής

από τη Ρωσία, αφετέρου θα έφερναν πολύ κοντά έναν ευρωπαϊκό πόλεμο, απομακρύνοντας την προοπτική της προλεταριακής επανάστασης. Συνεπώς, αν και γνωρίζουν πολύ καλά την άθλια πραγματικότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας και διόλου δεν την εγκρίνουν, τελικά την υπερασπίζονται στα πλαίσια των προτεραιοτήτων της προλεταριακής επανάστασης. Τα βαλκανικά έθνη θα πρέπει αναγκαστικά να περιμένουν την ανατροπή του τσαρισμού: «Η κατάλυση αυτού του εφιάλτη, που πλακώνει ολόκληρη την Ευρώπη, αυτή είναι κατά την γνώμη μας ο πρώτος όρος της χειραφέτησης των εθνών της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης. Μόλις ανατραπεί ο τσαρισμός θα καταρρεύσει η ανόσια δύναμη, που σήμερα εκπροσωπεί ο Μπίσομαρκ, γιατί θα της αφαιρεθεί το κύριο στήριγμα η Αυστρία θα διαλυθεί, γιατί θα χάσει τον μόνο λόγο της ύπαρξής της, δηλ. να εμποδίζει με την παρουσία της τον τσαρισμό να καταπιεί τα διασκορπισμένα έθνη των Κερπαθίων και των Βαλκανίων».³

Είναι εντυπωσιακός ο απαξιοτικός τρόπος με τον οποίο αναφέρεται, ο Ένγκελς, στους λαούς της βαλκανικής, γράφοντας: «Είμαι αρκετά αυταρχικός, ώστε να θεωρώ ως αναχρονισμό την ύπαρξη αυτών των κατὰ φύσιν λαϊσκών καταμεσής στην Ευρώπη»⁴. Χαρακτηρίζονται επίσης «τα άθλια συντρίμια πρώην εθνών», «ληπτοσυρφετός» και «νανοφυλές»⁵. Για τους Βούλγαρους γράφει: «Πού αλλού στον κόσμο θα βρείτε τέτοιον γου-

ρουνολαό»⁶. Τους δε Κρητικούς τους χαρακτηρίζει ως «προβατοκλέφτες»⁷. Οι χαρακτηρισμοί αυτοί θα πρέπει να εξηγηθούν από την συρροή δύο λόγων: Πρώτον ότι η ενδεχόμενη επανάσταση των βαλκανικών λαών κατά του οθωμανισμού θα ενίσχυε την κατ' εξοχήν, για αυτούς αντιεπαναστατική δύναμη, τον τσαρισμό. Δεύτερον ο ευρωκεντρισμός και η πεποιθση, που έχουν διαμορφώσει, ότι οι λαοί, που δεν έχουν εισέλθει ακόμη στην βιομηχανική επανάσταση, είναι λαοί υποδεέστεροι, τουλάχιστον μέχρι να είναι σε θέση να κάνουν το επόμενο βήμα και να μεταβάλουν τις οικονομίες τους από γεωργικοκτηνοτροφικές σε βιομηχανικές.

Παρ' όλα αυτά, δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι ο Μαρξ και ο Ένγκελς, διαθέτουν ένα ευαίσθητο ιστορικό και γεωπολιτικό αισθητήριο, ώστε να εί-

ναι σε θέση να κατανοούν σε βάθος τα γεγονότα και τις συνέπειες που αυτά έχουν. Για παράδειγμα, γράφουν για την Κωνσταντινούπολη, ότι «είναι η αιώνια πόλη-η Ρώμη της Ανατολής. Στην εποχή των παλαιών Ελλήνων αυτοκρατόρων ο δυτικός πολιτισμός αναμίχθηκε εδώ με τον ανατολικό σε τέτοια έκταση, ενώ στην εποχή των Τούρκων η ανατολική βαρβαρότητα αναμίχθηκε με τον δυτικό πολιτισμό τόσο έντονα, ώστε αυτό το κέντρο μιας θεοκρατικής αυτοκρατορίας έγινε πραγματικός φραγμός ενάντια στην ευρωπαϊκή πρόοδο»⁸, ενώ θα προσθέσουν πως «είναι η χρυσή γέφυρα ανάμεσα σ' Ανατολή και Δύση, κι ο δυτικός πολιτισμός, όπως κι ο ήλιος, δεν μπορεί να κάνει τον κύκλο του γύρω απ' τον κόσμο δίχως να περάσει από τούτη τη γέφυρα και δεν μπορεί να την περάσει δίχως αγώνα με τη Ρωσία»⁹. Σε τέτοιου είδους αναλύσεις, ο οικονομισμός δεν σκιάζει ούτε στιγμή τη βαθιά, οξεία, διεισδυτική πολιτική τους σκέψη: «Το καινούργιο γερμανικό κράτος έκαμε στην Ρωσία το κατήρι ν' αποσπάσει από την Γαλλία την Αλσατία και την Λορραίνη κι έτσι να ρίξει την Γαλλία στην αγκαλιά της Ρωσίας. Τώρα η τσαρική διπλωματία βρισκόταν σε αξιοζήλευτη θέση, αφού ήξερε, ότι δύο χώρες, δηλ. η Γαλλία κι η Γερμανία, που αλληλομισούνταν θανάσιμα εξαιτίας της απόστασης αυτής, ήσαν εξαρτημένες από την Ρωσία»¹⁰.

Συγχρόνως μπορούν να ανατέμνουν με επιτυχία και ρεαλισμό την

διαμόρφωση της ισορροπίας ισχύος ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη. Θεωρούν ότι ένας ενδεχόμενος πόλεμος ανάμεσα στην Γερμανία-Αυστρία από την μια και την Ρωσία από την άλλη, θα αποκόψει τους ευρωπαϊκούς λαούς από τα ρώσικα σιτηρά, ενώ η Αγγλία ως θαλάσσια δύναμη μπορεί να διαδραματίσει ένα κρίσιμο διεθνή ρόλο: «Όμως όλες οι χώρες της Δύσης ζουν μονάχα με την εισαγωγή σιτηρών από το εξωτερικό. Αυτή επομένως θα μπορούσε να γίνει μονάχα διά θαλάσσης, κι η υπεροχή της Αγγλίας στην θάλασσα της επιτρέπει ν' αποκόψει από τις εισαγωγές τόσο την Γαλλία όσο και την Γερμανία, κι έτσι να καταδικάσει την μια ή την άλλη σε θάνατο από πείνα ανάλογα με το ποια μεριά επιλέγει. Όμως το να πολεμήσει για την Κωνσταντινούπολη σ' ένα παγκόσμιο πόλεμο, όπου η απόφαση εξαρτάται από την Αγγλία-αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση, που η ρώσικη διπλωματία δούλεψε εδώ κι εκατόν πενήντα χρόνια ν' αποφύγει»¹¹.

Προφανώς στα όρια τέτοιου είδους αναλύσεων, που διατύπωσαν ο Μαρξ και ο Ένγκελς, η αξιακή στόχευση της προλεταριακής επανάστασης, η μετατροπή όλων των πολέμων σε εμφυλίων, δεν εξοβελίζει την δυσάρεστη πραγματικότητα όπου τα κράτη αγωνίζονται μεταξύ τους, με όλα τα μέσα που μπορούν να διαθέτουν, για την διεύρυνση της γεωοικονομικής, δηλαδή τελικά της πολιτικής τους, ισχύος.

Σημειώσεις

1. Κ.Μαρξ-Φ.Ένγκελς, *Η Ελλάδα, η Τουρκία και το Ανατολικό Ζήτημα*, εισαγωγή-μετάφραση-υπομνηματισμός Παγγαλιώτη Κονδύλη, εκδόσεις Γνώση, Αθήνα 1985, σελ. 556.

2. Όπ.π., σ.163.

3. Όπ.π., σ.σ.466,467.

4. Όπ.π., σ. 450.

5. Όπ.π., σ.454.

6. Όπ.π., σ.451.

7. Όπ.π., σ.468.

8. Όπ.π., σ.163.

9. Όπ.π., σ.164.

10. Όπ.π., σ.478.

11. Όπ.π., σ.480.

Συνεπώς, αν και γνωρίζουν πολύ καλά την άθλια πραγματικότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας, τελικά την υπερασπίζονται...

● | Ανεκτονημένες Ιστορίες

Του Κωνσταντίνου Μαυρίδη

Ανόητος Ουίλι, ο βασιλεύς των Ελλήνων

Η ιστορία του βασιλιά που μισούσε τους υπηκόους του

Η ομοφωνία φίλων και εχθρών για το ποιόν ενός αρχηγού κράτους είναι εξαιρετικά σπάνιο πράγμα, ειδικά όταν το εν λόγω πρόσωπο τυχαίνει να είναι και βασιλιάς. Υπήρξε όμως ένας βασιλικός ανήρ, για την οξύνοια και ευρυμάθεια του οποίου, υποστηρικτές και αντίπαλοι ποτέ δε διαφώνησαν σοβαρά. Ο λόγος για τον Γεώργιο Β', βασιλέα των Ελλήνων από τις 27 Σεπτεμβρίου 1922 ως την 25η Μαρτίου 1924, και από την 3η Νοεμβρίου 1935 ως την 1η Απριλίου 1947. Για τον Γ.Α. Βλάχο της Καθημερινής, που τον υποστήριξε σθεναρά, ήταν «εστεμμένος φελλός», για τον Ναπολέοντα Ζέρβα, που πολέμησε γι' αυτόν, «κλίθιος Γλιξβούργος», και για τον πρόεδρο των ΗΠΑ, Φραγκλίνο Ρούζβελτ, «απλά κουφιοκέφαλος». Ο ίδιος ο Τσόρτσιλ, που έκανε τα αδύνατα δυνατά για να τον επαναφέρει στον ελληνικό θρόνο μετά τη λήξη του Β' ΠΠ, έτρεχε έντρομος να αποφύγει κάθε συνάντηση μαζί του, δηλώνοντας στον πρόεδρο της Μεγάλης Βρετανίας στην Ελλάδα, ότι «θα ήταν προτιμότερο να ήταν μουγκός». Αν οι παραπάνω είναι οι απόψεις των φίλων, μπορεί κανείς να φανταστεί τις γνώμες των εχθρών του. Τα περιπαιχτικά τραγούδια του λαού γι' αυτόν και το «κερατάς» που του κόλλησε, λόγω των «εξωσυζυγικών περιπετειών» της πρώτης του γυναίκας και δεύτερης εξαδέλφης του, πριγκίπισσας Ελισάβετ της Ρουμανίας, ήταν ενδεικτικά της απόστασης που υπήρχε ανάμεσα στο παλάτι και την ελληνική κοινωνία. Οι Γλιξμπουργκ ήταν ξένο σώμα στην Ελλάδα από την εποχή του μεσοπολέμου και το μόνο πράγμα που τους κράτησε στη χώρα, τελικά, ήταν η εξάρτηση από τον ξένο παράγοντα, βλέπε Μεγάλη Βρετανία.

Ο Γεώργιος Β', γιος του Κων/νου Α' και της πριγκίπισσας Σοφίας της Πρωσίας (αδελφής του Κάιζερ), ανήλθε στον ελληνικό θρόνο μετά τη μικρασιατική καταστροφή και την αποπομπή του πατέρα του, αν και του ζητήθηκε να παραιτηθεί, μόλις μετά από έναν χρόνο βασι-

λείας, τον Οκτώβριο του 1923, ύστερα από αποτυχημένο φιλοβασιλικό πραξικόπημα. Τα επόμενα δώδεκα χρόνια, ο Γεώργιος, όντας ανεπάγγελτος, θα μοιράζει το χρόνο του ανάμεσα σε Ρουμανία και Αγγλία, σπαταλώντας τη βασιλική περιουσία, αν και θα επιλέξει τελικά να κατοικήσει στη δεύτερη, για τον απλό λόγο ότι είναι μακριά από «αυτούς τους φριχτούς Βαλκάνιους».

Στο μειαξύ στην Ελλάδα, ανάμεσα στο 1924 και το 1935, θα σχηματιστούν εικοσί τρεις κυβερνήσεις και θα συμβούν μια δικτατορία και 13 πραξικοπήματα, με καταστροφικά αποτελέσματα για τα οικονομικά της χώρας. Το τελευταίο πραξικόπημα γίνεται από τον Γεώργιο Κονδύλη, πρώην βενιζελικό και νυν μοναρχικό, ο οποίος αυτοδιορίζεται πρωθυπουργός τον Οκτώβριο του '35.

Την 3η Νοεμβρίου 1935 λαμβάνει χώρα στην Ελλάδα το, βρετανικής έμπνευσης και κονδύλειας εφαρμογής, δημοψήφισμα για την παλινόρθωση της μοναρχίας και την επιστροφή του Γεωργίου του Β' στη χώρα. Το επίσημο αποτέλεσμα από το δημοψήφισμα-παρωδία είναι 98% υπέρ της μοναρχίας, αφού αφαιρέθηκαν χιλιάδες ψήφοι για να κατέλθει του αρχικού 105%. Ο υπερβάλλον ζήλος των εκλογικών υπευθύνων σε κάποια εκλογικά τμήματα είχε ανεβάσει το ποσοστό υπέρ του βασιλέα στο εξωφρενικό 130%, κάνοντας τον Δανό πρόεδρο να δηλώσει ότι «το όλο θέμα του δημοψηφίσματος του 1935 ήταν μια απίστευτη κωμωδία». Το περιοδικό *Τάιμ* της εποχής είχε εκτενή ανταπόκριση από την Αθήνα, με λεπτομερείς περιγραφές της αχρειότητας του καθεστώτος Κονδύλη και της «ελευθέρως» εκλογικής διαδικασίας: «Καθώς η ψηφοφορία ήταν φανερό και η συμμετοχή υποχρεωτική, ο ψηφοφόρος είχε να διαλέξει ανάμεσα στο μπλε ψηφοδέλτιο, υπέρ της επιστροφής του βασιλέα και της ασφαλούς εξόδου από το εκλογικό τμήμα, και του κόκκινου, υπέρ της δημοκρατίας και του αγρίου ξυλοφορτώματος από τους παρακρατικούς, που παραδοκούσαν στον αυλόγυρο για τα περαιτέρω». Με αυτόν τον τρόπο μεθοδεύτηκε η επιστροφή του εμπιστού Γεωργίου από τους Βρετανούς, οι οποίοι προλαμβάνουν, έτσι, την όποια μετακίνηση της Ελλάδας στο γερμανικό στρατό-

Ο Γεώργιος με στολή της γερμανικής αυτοκρατορικής φρουράς του Α' Π.Π.

πεδο.

Όταν, τελικά, ο Γεώργιος επιστρέφει, είναι αποφασισμένος να χειραγωγήσει τους «απειθάρχους Έλληνες», για τους οποίους δεν τρέφει ουδεμία συμπάθεια, και ταυτόχρονα να ικανοποιήσει κάθε επιθυμία των Βρετανών πατρώνων του. Τα έγγραφα του βρετανικού Φόρειν Όφισ βρι-

θουν από δηλώσεις του Γεωργίου, όπως «αυτοί οι Έλληνες» (sic) και δεν διατάζει να δώσει και μαθήματα δημοκρατίας του τύπου «η πλειοψηφία του ελληνικού πληθυσμού είναι φύσει απειθάρχητη, χωρίς εποικοδομητικό πνεύμα και συνεπώς ανάκαινη για ένα γνήσιο δημοκρατικό σύστημα».

Αυτό, βέβαια, δεν τον εμποδίζει να δώσει, ως γνήσιος δημοκράτης, την πλήρη συγκατάθεσή του στο δικτατορικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου, που επιβάλλει ο Ι. Μεταξάς το 1936. Ο βασιλεύς υπογράφει κάθε διάταγμα που του δίνεται, από την κατάργηση του συντάγματος και το κλείσιμο της βουλής, την απαγόρευση των πολιτικών κομμάτων και την καταδίωξη των πολιτικών αντιπάλων του καθεστώτος, ως τη λογοκρισία και την καθιέρωση μαύρης λίστας βιβλίων, στα οποία, ανάμεσα στα άλλα, περιλαμβάνονται και τα έργα του Πλάτωνα, του Θουκυδίδη και του Ξενοφώντα.

Με την ιταλική εισβολή, ο Γεώργιος, όπως και το καθεστώς της 4ης

Αυγούστου, προσανατολίζονται σε μια ολιγοήμερη αντίσταση για την τιμή των όπλων και συνθηκολόγηση, αλλά τα τοπικά στρατηγεία στην Ήπειρο και ο ελληνικός λαός, έχουν άλλη γνώμη. Η ελληνική προέλαση στην Αλβανία σαστίζει το ΓΕΣ και τον αρχιστράτηγο Γεώργιο, ο οποίος επισκέπεται, ως τουρίστας, το μέτωπο, μόλις στις 2 Δεκεμβρίου. Η επίσκεψή του είναι κωμικοτραγική, καθώς φτάνει στην υποτιθέμενη πρώτη γραμμή με μια αυτοκινητοπομπή παρατρεχάμενων με απίστευτο όγκο αποσκευών, κι όλα αυτά ενώ οι Έλληνες στρατιώτες πολεμούν ρακένδυτοι και ανυπόδητοι σε έναν από τους ψυχρότερους χειμώνες στην ιστορία. Όταν το μέτωπο καταρρέει με τη γερμανική εισβολή, ο «αρχιστράτηγος» φεύγει απ' τους πρώτους για την Κρήτη, μαζί με την υπόλοιπη βασιλική οικογένεια. Εκεί, οι ντόπιοι παραλίγο να τους πάρουν με τις πέτρες, αλλά φαίνεται τους έσωσαν οι Γερμανοί αλεξιπτωτιστές. Με την κατάληψη του νησιού, οι βασιλείς φεύγουν για την Αίγυπτο και από κει ο Γεώργιος μεταβαίνει στην Αγγλία, στο «φυσικό του χώρο», όπου θα αναμένει τις εξελίξεις.

Οι Βρετανοί δεν θα τον ξεχάσουν τελικά. Παρά το γεγονός ότι είναι επίορκος και έχει στηρίξει ξεκάθαρα τη δικτατορία Μεταξά και παρά το γεγονός ότι ο ελληνικός λαός δεν τον θέλει, ο Τσόρτσιλ θα τον επιβάλει με τη βία, ξεκαθαρίζοντας σε εχθρούς και φίλους ότι η Ελλάδα είναι υπό βρετανική κυριαρχία. Ο Γεώργιος θα επιστρέψει με ένα ακόμη πλαστό δημοψήφισμα την 1η Σεπτεμβρίου 1946, αλλά δεν θα ζήσει για να χαρεί τη βασιλεία του. Θα πεθάνει την 1η Απριλίου του 1947, αλλά ακόμη και στο θάνατο, «αυτοί οι Έλληνες» δεν θα τον πάρουν στα σοβαρά. Οι περισσότεροι πίστεψαν πως η είδηση του θανάτου του ήταν πρωταπριλιάτικο αστείο.

Ως γνήσιος δημοκράτης, ο Γεώργιος Β', έδωσε τη συγκατάθεσή του στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου, που επέβαλε ο Ι. Μεταξάς

● | CINEρήξη

Του Κωνσταντίνου Μπλάθρα

Η πόλη των παιδιών

Θυμάμαι έντονα μια σκηνή, από το *Ladybird Ladybird* (1994) του Κεν Λόουτς, συγκλονιστική στην ένταση, το ρεαλισμό και την τραγικότητά της: Η Μάγκι έχει τέσσερα παιδιά από διαφορετικούς πατεράδες και, καθώς χαρακτηρίζεται από την Πρόνοια «ανεύθυνα», τα παιδιά της δίδονται σε υιοθεσία.

Τη στιγμή που κοιλοπονάει στο πέμπτο της, σκέφτεται πως κι αυτό θα της το πάρουν και φωνάζει πως δεν θέλει να το γεννήσει και σφίγγεται, μάτια φυσικά, για να του φράξει το δρόμο στη ζωή. Η Ελλάδα σήμερα μοιάζει πολύ της Μάγκι. Αρνείται να γεννήσει. Πραγματικά και μεταφορικά. Το αφύσικο είναι πως τα καταφέρνει κιόλας: Το 2011, σύμφωνα με τη Στατιστική Υπηρεσία, ο δείκτης γονιμότητας της Ελληνίδας έπεσε κάτω από το 1 –για να συνεχιστεί το ανθρώπινο είδος χρειάζεται να είναι πάνω από 2– και είμαστε 1990ι σε γονιμότητα ανάμεσα σε 220 χώρες. Οι θάνατοι, πάλι το 2011, ξεπέρασαν σε απόλυτους αριθμούς τις γεννήσεις.

Τι δουλειά έχουν, θα αναρωτηθείτε εύλογα, οι στατιστικές και οι αριθμοί σε μια κριτική. Τι σχέση έχουν με την ταινία; Καμιά! Ο Γκιγκαπέππας γύρισε την ταινία του το 2011 και η πόλη των παιδιών, η Αθήνα, είναι στην κυριολεξία μια πόλη χωρίς παιδιά. Οι στατιστικές δεν τον αφορούν. Τους ανθρώπους παρατηρεί. Αλλά η τέχνη δεν αντιγράφει τη ζωή, αντίθετα εμφυσά ζωή, γεννά, φέρνει μπροστά μας μορφές που αλλιώς ποτέ θα μένανε χαμένες στο ανώνυμο πλήθος της Ιστορίας. Αυτό που γεννιέται σ' αυτή την ταινία είναι πικρό και στυφό, απόφιος καρπός της μελαγχολίας και της παραφροσύνης της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας. Γιατί «**η παραφροσύνη είναι κάτι σπάνιο, αλλά στις εποχές μας ο κανόνας**», όπως έλεγε ο Νίτσε και μας το θυμίζουν οι τίτλοι της ταινίας. Τέσσερις διαφορετικές ιστορίες, μια ολόκληρη μέρα και η καρδιά της κοινωνικής, πολιτικής και φυσικής μας κατάρρευσης.

Ένα ζευγάρι 40+ σε κρίση γάμου, μ' ένα γιο στην εφηβεία, με τον άντρα να απολύεται, τη γυναίκα να μένει έγκυος και την εξέλιξη δυο φορές τραγική τόσο για το αγέννη-

το όσο και για το γεννημένο παιδί. Ένας γιατρός που κάνει εξωσωματικές και η γυναίκα του, δασκάλα αγγλικών, που αποτυχαίνει στην εξωσωματική που την υποβάλλει, μαζί με την πρώην φίλη του, γιατρό επίσης στο ίδιο κέντρο αναπαραγωγής, στείρα ομοίως λόγω απανωτών εκτρώσεων. Ένα νέο, λαϊφιστάκι ζευγάρι, που έχει χάσει το δρόμο του σε μια ερημιά και συζητά την απρόσμενη εγκυμοσύνη της κοπέλας, με σκοπό ξανά την έκτρωση και με απρόβλεπτη την εξέλιξη. Και, τέλος –αρχή, μάλλον, και φινάλε της ταινίας, μια μετανάστρια της διπλανής πόρτας, Αράβισσα (η σύντομη του σεναρίου μιλά για Ιρακινή, αλλά αυτό δεν φαίνεται στην ταινία), που γεννά μόνη της στο σπίτι, με τη βοήθεια του μοναχικού γείτονα, με τον άντρα της απόντα και με μπλεξίματα με την αστυνομία. Κι όλες αυτές οι ιστορίες καταλήγουν σε μια σύγκρουση θανάτου στο τέλος. Ίσως είναι η πιο ενοχλητική στις αλήθειες της ελληνική ταινία κι η πιο πραγματική στην τοποθέτησή της, σε σχέση με το ελληνικό σήμερα. Υπαρξιακή και γι' αυτό βαθύτατα πολιτική.

Ο Γκιγκαπέππας έχει καταφέρει

το όσο και για το γεννημένο παιδί. Ένας γιατρός που κάνει εξωσωματικές και η γυναίκα του, δασκάλα αγγλικών, που αποτυχαίνει στην εξωσωματική που την υποβάλλει, μαζί με την πρώην φίλη του, γιατρό επίσης στο ίδιο κέντρο αναπαραγωγής, στείρα ομοίως λόγω απανωτών εκτρώσεων. Ένα νέο, λαϊφιστάκι ζευγάρι, που έχει χάσει το δρόμο του σε μια ερημιά και συζητά την απρόσμενη εγκυμοσύνη της κοπέλας, με σκοπό ξανά την έκτρωση και με απρόβλεπτη την εξέλιξη. Και, τέλος –αρχή, μάλλον, και φινάλε της ταινίας, μια μετανάστρια της διπλανής πόρτας, Αράβισσα (η σύντομη του σεναρίου μιλά για Ιρακινή, αλλά αυτό δεν φαίνεται στην ταινία), που γεννά μόνη της στο σπίτι, με τη βοήθεια του μοναχικού γείτονα, με τον άντρα της απόντα και με μπλεξίματα με την αστυνομία. Κι όλες αυτές οι ιστορίες καταλήγουν σε μια σύγκρουση θανάτου στο τέλος. Ίσως είναι η πιο ενοχλητική στις αλήθειες της ελληνική ταινία κι η πιο πραγματική στην τοποθέτησή της, σε σχέση με το ελληνικό σήμερα. Υπαρξιακή και γι' αυτό βαθύτατα πολιτική.

Ο Γκιγκαπέππας έχει καταφέρει να δώσει ένα σενάριο καλοκουρδισμένο και ψαγμένο στις αλήθειες του, μακριά από δήθεν διεθνείς «πρωτοπορίες», αλλά τόχει σκηνοθετήσει κιόλας με ακρίβεια. Όλοι οι ήρωες μοιράζονται λίγο-πολύ τους ίδιους φόβους της μοναξιάς, της αποτυχίας, της μελαγχολίας, της καταστροφής. Ολόκληρη η κοινωνία βυθισμένη σε μια μηδενιστική παραφροσύνη.

θεις του

Σε μια εκούσια στείριότητα. Αντιμέτωπη με το φόνο και την αυτοκτονία. Στα πρόθυρα του σημείου μηδέν σε μια τροχαία σύγκρουση. Τα ακίνητα πλάνα μιας Αθήνας των ακάλυπτων αντιπαραβάλλονται στα επίσης ακίνητα πλάνα της δράσης και του δράματος, από μια απόσταση παρατήρησης. Όχι πολύ κοντινή. Παρεκτός μια φωτογραφία της Αράβισσας, που ο φακός κάνει ζουμ, αλλά γκρο πλάνα δε θυμάμαι. Κι οι ηθοποιοί καλοστημένοι, με τους στρογγυλούς διαλόγους τους και τις εύγλωπτες σιωπές τους. Ο Γκιγκαπέππας, λοιπόν, έχει κάνει μια σπουδαία δουλειά.

Όπως καλή η Κυπρία Κίκα Γεωργίου, στο ρόλο της Αράβισσας, πήρε το βραβείο ερμηνείας από την Ακαδημία Κινηματογράφου. Οι υπόλοιποι εξίσου καλοί: Γιώργος Ζιόβας, Βασίλης Μπισμπίκης, Άννα Καλαϊτζίδου, Ιωσήφ Πολυζωίδης, Υρώ Λούπη, Δημήτρης Κοιζιάς, Ναταλία Καλημερατζή, Μαρία Τσιμά, Λεωνίδας Κακούρης και Μιχάλης Σαράντης. Στη φωτογραφία ο Κώστας Τριανταφύλλου δίνει μια ατμόσφαιρα αμφιγύκνης στα εξωτερικά, όπου δεν ξέρεις αν είναι απόγευμα ή μεσημέρι. Το με-

γαλύτερο μέρος της ταινίας, βέβαια, είναι εσωτερικά, σα να πολιορκούνται οι ήρωες και η πόλη. Ο ήχος των διαδηλώσεων στο βάθος, στο τελευταίο πλάνο, ολοκληρώνει την εικόνα της έκτακτης ανάγκης. Έχει προηγηθεί η ψυχική συντριβή των ηρώων.

Παρ' όλη τη μελαγχολία της ταινίας, στο τέλος της ένα παιδί γεννιέται, βουτηγμένο στα αίματα. Όπως όλοι μας, δηλαδή. Η ταινία βραβεύτηκε στη Θεσσαλονίκη από τη Διεθνή Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου (FIPRESCI) και από την ΠΕΚΚ και τους Έλληνες κριτικούς. Το άξιζε ανεπιφύλακτα.

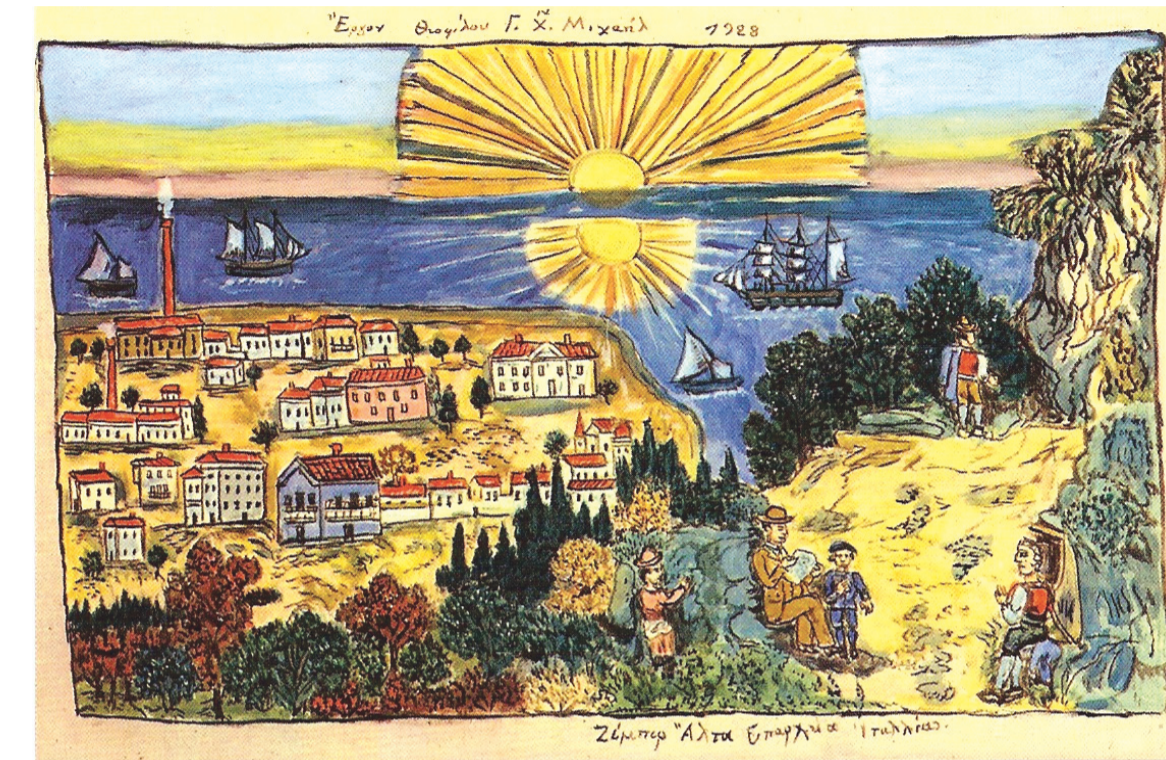
Εάν θέλετε και τη βαλκανική εκδοχή της κατάρρευσης, η πολύ καλή δουλειά του Ρουμάνου Κριστιάν Νεμέσκου, στο *California Dreamin'*, θα σας μεταφέρει στα 1999 και στη χρονιά των ΝΑΤΟϊκών βομβαρδισμών στη Σερβία. Μια ζωντανή πολυπρόσωπη τοιχογραφία σε μια επαρχιακή ρουμανική πόλη, στο πέρασμα από τον «υπαρκτό», στο αμερικάνικο «όνειρο» της αγοράς.

Ένα βήμα μπροστά!

Για τη δημιουργία ενός πολιτιστικού κέντρου του δημοκρατικού, πατριωτικού εναλλακτικού χώρου

Ίσως ήδη γνωρίζετε, το περιοδικό Άρδην, η εφημερίδα Ρήξη το περιοδικό Λόγιος Ερμής, οι Εναλλακτικές Εκδόσεις και η Κίνηση Πολιτών Άρδην, δημιουργούν ένα πολιτιστικό κέντρο στην Αθήνα, στην πλατεία Συντάγματος, στην οδό Ξενοφώντος 4, δίπλα ακριβώς από την κυπριακή πρεσβεία, σε ολόκληρο τον έκτο όροφο του κτηρίου. Αυτό το κέντρο παρέχει τη δυνατότητα για την πραγματοποίηση ακόμη και δύο παράλληλων εκδηλώσεων, χωρητικότητας 100 ατόμων η καθεμία, ή μία μεγαλύτερη των 250 ατόμων, και το κυλικείο του θα έχει τη δυνατότητα να εξυπηρετεί ταυτόχρονα πάνω από 50 άτομα.

Θέλουμε να καλύψουμε ένα μεγάλο πολιτικό/πολιτιστικό κενό που υπάρχει στον χώρο μας, με ένα εγχείρημα που δεν θα έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα. Σε αυτό σκοπεύουμε να διεξάγουμε ποικίλες εκδηλώσεις, πολιτικές, πολιτιστικές (θεατρικές παραστάσεις, μουσικές εκδηλώσεις, κινηματογραφικές προβολές και ποικίλα δρώμενα). Στον χώρο θα πραγματοποιούνται επίσης και ποικίλα σεμινάρια άμεσα εκπαιδευτικού ή ευρύτερα παιδευτικού χαρακτήρα, πάνω σε θέματα οικονομίας, πολιτικής και ιστορίας, ποίησης και ζωγραφικής, τέχνης και λογοτεχνίας. Σκοπεύουμε επίσης να δημιουργηθούν δωρεάν φροντιστη-

ριακά τμήματα για μαθητές, καθώς και τμήματα για εκμάθηση αρχαίων ελληνικών. Θα επιδιώξουμε να διατίθενται στον χώρο και επιλεγμένα οικολογικά προϊόντα, που θα προέρχονται από άμεση επαφή με τους παραγωγούς, και να είναι ταυτόχρονα και ένας χώρος κοινωνικής συνάντησης, ανάγνωσης εντύπων που θα διατίθενται γι' αυτόν το λόγο, καθώς και κοινωνικής επαφής. Ο χώρος είναι μεγάλος, μπορεί να καλύψει όλες αυτές τις εκδηλώσεις και περιλαμβάνει και μία μεγάλη βεράντα 50 τετραγωνικών μέτρων.

Μετά τις απαραίτητες διαμορ-

φώσεις, οι οποίες θα απαιτήσουν μία έντονη προεργασία επί ενάμιση έως δύο μήνες, ο χώρος θα είναι έτοιμος να λειτουργήσει από τον Δεκέμβριο του 2012.

Θεωρούμε απαραίτητη την ύπαρξη ενός τέτοιου χώρου, τον οποίο επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε εδώ και τρία χρόνια, διότι ο ευρύτερος χώρος μιας εναλλακτικής δημοκρατικής και πατριωτικής αντίληψης, που εκφράστηκε τα προηγούμενα χρόνια και με την έκδοση εντύπων και με ποικίλες πολιτικές πρωτοβουλίες και με το κίνημα των αγανακτισμένων, πρέπει να βρει ένα «σπίτι» όπου θα μπορεί να συννευρεθεί, να ανταλλάξει από-

ψεις, να διαμορφώσει και να ανεβάσει το πολιτιστικό και μορφωτικό του επίπεδο. Γι' αυτό, δεν σκοπεύουμε να δημιουργήσουμε ένα χώρο αποκλειστικά για το Άρδην, αλλά επιδιώκουμε να λειτουργήσει ευρύτερα, ή δυνατόν, για το σύνολο του χώρου που αναφέραμε.

Είναι προφανές ότι ένα τέτοιο εγχείρημα έχει υψηλό κόστος. Όπως γνωρίζετε όλοι, το Άρδην, η Ρήξη, ο Λόγιος Ερμής και οι Εναλλακτικές Εκδόσεις δεν διαθέτουν αφανείς ή εμφανείς χρηματοδότες και στηρίζονται κατ' εξοχήν στον «πατριωτισμό» και την αφιλοκέρδεια των συνεργατών τους. Έτσι, ένα εγχείρημα το οποίο θα απαιτή-

σει, ήδη για να διαμορφωθεί, τουλάχιστον 30.000 ευρώ και στη συνέχεια θα έχει ένα υψηλό λειτουργικό κόστος, θα στηριχθεί κατ' εξοχήν στους φίλους και τους συνεργάτες, σ' όλους εκείνους που θα δουν αυτό τον χώρο σαν δικό τους, όπως ήδη έχει γίνει στη Θεσσαλονίκη, όπου στη Βαλαωρίτου και Δωδεκανήσου λειτουργεί εδώ και δύο χρόνια ένα ανάλογος χώρος, ενώ μια αρχή έχει γίνει και στην Πάτρα με το «Κοινωνικό». Γι' αυτό, ζητάμε από όλους τους φίλους μας, παλαιούς και νέους, απ' όλους όσους θεωρούν σημαντική την ύπαρξη ενός τέτοιου χώρου, να συμβάλουν με κάθε τρόπο στη δημιουργία και τη στήριξη του.

Γνωρίζουμε ότι η σημερινή οικονομική κατάσταση δημιουργεί ένα ασφυκτικό πλαίσιο για τους περισσότερους από εμάς. Ωστόσο, όπως το έθεσε εύστοχα μία συνεργάτις του περιοδικού, δεν είναι δυνατόν το κράτος, η τρόικα και η κα Μέρκελ να μας ληστεύουν κάθε μέρα και εμείς να μην μπορούμε να στηρίξουμε ένα εγχείρημα που είναι δικό μας και που αποτελεί μέρος της απάντησης σε όλους αυτούς που μας καταλινεύουν. Γι' αυτό σας καλούμε να συμβάλετε στο μέτρο των δυνάμεών σας - ή και ίσως πέρα απ' αυτές(!) για να οικοδομήσουμε ένα «σπίτι» για τον πολιτικό και ιδεολογικό μας χώρο. Είτε με έμβασμα, είτε με κατάθεση στον λογαριασμό του Άρδην, είτε με αγορά κουπονιών, τα οποία ήδη κυκλοφορούν, αναμένουμε τη βέβαιη συνδρομή σας.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Θεσπρωτικό | 03/11/12 | 7 μ.μ

Ο Δντης & οι καθηγητές του Γενικού Λυκείου Θεσπρωτικού, οι Εναλλακτικές Εκδόσεις και η εφημερίδα "Εν Νικολισίω" σας προσκαλούν στην παρουσίαση του βιβλίου του Γιώργου Καραμπελιά, *Ενωσισμένες στο Ζάλογγο, Οι Σουλιώτες, ο Αλή Πασάς και η αποδόμηση της Ιστορίας*. Ομιλητές: Δ. Βάσσος (φιλόλογος), Κ. Καραβίδας (φιλόλογος), Γ. Καραμπελιάς. Συντονίζει ο εκπαιδευτικός Γ. Γιαννιός

Πάτρα | 05/11/12 | Μέγαρο Λόγου & Τέχνης | 7.30 μ.μ

Εκδήλωση της Κίνησης Πολιτών Άρδην: Χρυσή Αυγή, να κατεβάσουμε την μάσκα. Ομιλητές: Δ. Αλευρομάγειρος, Γ. Καραμπελιάς, Θ. Νιρίνιας.

Σε λίγες μέρες θα ανακοινωθούν εκδηλώσεις με το ίδιο θέμα σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα

Θεσσαλονίκη | 05/11/2012 | 7.30 μ.μ.

Συζήτηση στο στέκι του Άρδην στην Θεσσαλονίκη: Κρίση και Εκκλησία, Αλήθειες και Ψέματα. Ομιλητές, π. Χρήστος Μήτσιος.

Θεσσαλονίκη | 14/11/2012 | 7.30 μ.μ.

Η Πολυτεχνική Σχολή Θεσσαλονίκης τιμάει τον εκτελεσθέντα Δ. Μπάτση συγγραφέα του πολύ σημαντικού έργου *Η βαρεία βιομηχανία στην Ελλάδα* και διοργανώνει μεγάλη εκδήλωση με ομιλητές μεταξύ άλλων τους Μ. Γλέζο, Ν. Μέρτζο, Ν. Παρασκευόπουλο, Γ. Καραμπελιά, Γ. Μαργαρίτη, Ν. Λυγερό κ.ά.